

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER SECRET
PROTECTOR...

SAVAGE ICE

New York Times & USA Today Bestselling Author

CYNTHIA
EDEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

On altı beri onu koruyor...

Beau LeBlanc'ın öldürücü bir sırtışı, bir azizi baştan çıkarabilecek bir sesi ve deli, kötü ve tanınması son derece tehlikeli biri olarak ciddi bir ünü vardır. Büyürken herkes onun büyük bir T ile bela olduğunu düşünürdü... Ta ki bir gece kötü çocuk kahraman olana kadar. Yanan bir eve koştu ve *onu kurtardı-Avalon* Trahan. Vücudunda hâlâ alevlerin izlerini taşıyor ama ruhuna damgasını vuran Avalon'du. Onun için, kasabadaki en tehlikeli adamdan daha fazlası olmak istiyordu.

. Onu izlemeye devam etti.

Beau takıntılı olduğunu biliyor. Ayrıca birinin Avalon'a göz kulak olması gerektiğini de biliyor çünkü yangın onun hayatının tehlikeye girdiği son sefer değildi. Yıllar boyunca, Avalon'un yardıma ihtiyacı olduğunda devreye girmek zorunda kaldı... Avalon onun orada olduğunu bilmiyordu. Gölgede kaldı. İzledi. Bekledi. Ve ona doğru gelen tehditleri ortadan kaldırdı. Ona ait olan şeyle uğraşmadın.

Yıllardır onun fantezisiydi. Onun karanlık kahramanıydı.

Avalon'un barına gelmesini hiç beklemiyordu. Doğruca ona gelmesini. Ama geldiğinde, karşı koyamayacağı bir cazibesi vardır. Güzel, cesur ve zeki... Adamın istediği her şey onda var. Aralarında arzu patlar. Uzun zamandır savaştığı bir ihtiyaç aniden kontrol edemediği bir cehenneme dönüşür.

Ama Avalon'un Beau'ya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır. Bir katil onu gözüne kestirmiştir; dünyanın yandığını görmeyi seven bir adam. Ve bu avcı, yıllar önce başladığı işi bitirene kadar durmayacak... Ateş, Avalon için tekrar gelecek. Ve bu sefer, onu kurtarmak için kimsenin orada olmadığından emin olacak.

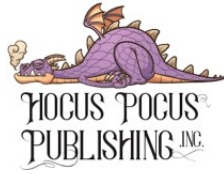
Yazarın notu: Buz Kırıcılar bir kez daha geri döndü! Bir seri kundakçı dünyayı ateşe vermeye hazır. Beau ve Avalon onu durdurmak için katile kadar uzanan cinayetlerin izini sürmek zorunda kalacaktır. Avalon, Buz Kırıcılar ile bağları olan bir gerçek suç yazarıdır ve

geçmişinin gizemini çözmek için onların desteğine ihtiyacı var. Ayrıca ciddi bir korumaya da ihtiyacı olacak. Neyse ki Beau onunla yakın ve kişisel olmaya fazlasıyla istekli. Ateşli sayfalara, kalbinizi titretecek tehlikelere ve aşkın karanlık tarafını çok iyi bilen bir kahramana hazır olun... ve saplantıya.

Vahşı Buz

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen tesadüflerin sonucudur. Karakterler, yerler, ve bu hikayedeki olaylar kurgusaldır. Hocus

Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif Hakkı © 2024 Cindy

Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın, kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntılar veya alıntılarının kullanımı dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu çalışmanın hiçbir bölümü yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınla ilgili herhangi bir sorunuz, yorumunuz veya sorunuz varsa, lütfen info@hocuspocuspublishing.com adresiyle iletişime geçin.

v3

Contents

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Sonsöz](#)

[Sonraki Romantik Gerilim](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden Diğer Kitapları](#)

[Yazarının Yazar Hakkında](#)

Önsöz

HEYECAN KANINDA DOLAŞIYORDU.

Beş... Dört...

Üç... İki...

Beau LeBlanc daha bire kadar saymayı bitiremeden motor mırıldanarak canlandı. Jaguar'dan şık, güzel bir güç mırıltısı

-En az yüz bin dolar değerinde bir araç. Madem bu kadar pahalı bir şey alacaktınız, o zaman sahip olduklarınızı çok daha iyi korumalıydınız. Ve bir gencin beş saniyeden kısa bir sürede çalmasına izin vermemeliydiniz.

Dışarı çıkmaya hazırlanırken Beau'nun dudaklarında geniş bir sırıtış belirdi-

Duman.

Sürücü tarafındaki kapıyı kapatmadan hemen önce durdu. Gece hareketsizdi. Lanet olası sessizlik. Garden District'te hiçbir şey olmuyordu. Elbette, insanların Bourbon Caddesi'nde çılgınca eğlendiklerini biliyordu ama burası Big Easy'nin daha sakin kısmıydı. Sofistike, zengin kısmı. Kapılı evler. Güvenlik kameraları. Kendisi gibi girişimci biri tarafından çalınmak için tatlı tatlı yalvaran süslü arabalar.

Ama...

Duman kokusu daha da güçlendi.

Kokuyu görmezden gelmeliydi. Yapması gereken bir iş vardı. Bu arabayı bekleyen insanlar. *Uzaklaşmak*. Evet, yapması gereken tam olarak buydu.

Ama...

Az önce alevlerin belli belirsiz çıtırtısını mı duymuştu?

Beau kendini Jaguar'dan kayarak çıkarken buldu. Motoru kapatmadı. Sadece hızlıca bir göz atacak ve hemen geri dönecekti. Merakını tatmin edecekti. Uzun çalıların kenarından aceleyle geçti. Sokağın köşesini döndü ve sendeleyerek durdu.

Vay anasını.

Ev cehenneme dönmüştü. Köşkten alevler fışkırıyordu. Kırmızı, turuncu ve altın rengindeki ateş, devasa yapının alt katını yiyip gibiydi. O izlerken, bir pencere patladı ve cam parçaları gecenin içine püskürdü. Sesi çıkmayan bir ısıklık çaldı çünkü daha önce hiç böyle bir yangın görmemişti. Belki bir filmde görmüştü. Gerçek hayatta değil. Yakından değil. Bu kadar vahşi, bu kadar sıcak ve bu kadar-

"Yardım !"

Bakışları ikinci kata doğru kaydı. Sonra daha yukarı. *Üçüncü kata*. Çünkü ev -malikâne- çok büyüktü. O katta bir pencere kısmen açıktı ve gecenin içinde küçük bir kolun sallandığını gördü.

Birisi o evde kapana kısılmıştı.

Cehennem gibi zengin sokağın geri kalanı ölü gibi sessiz ve karanlıktı. Kimse kurtarmaya koşmuyordu.

"Yardım edin!"

O da öyle yaptı.

Beau karanlıktan doğruca alevlere doğru fırladı. Ön kapıya ulaştığında yavaşlamadı. Onun yerine, kapıya olabildiğince sert bir şekilde çarptı. Kapı uçarak açıldı. Kapının kilitli olduğunu ve içeri girebilmek için çarpması gerektiğini düşünmüştü ama kapı ona hiç direnç göstermedi. Duman ciğerlerine doldu ve merdivenlere doğru koşarken öksürdü ve boğuldu. Ateşin omzunu tuttuğunu hissetti. Beyaz, sıcak, yakıcı bir dokunuş onu ruhuna kadar delip geçti ama Beau durmadı.

Merdivenleri hızla çıktı. Duman onu takip etti. Onu boğuyor gibiydi. Gözleri sulandı, göğsü kabardı ve bir şekilde üçüncü katın sahanlığına çıkmayı başardı. Ama sonra dondu çünkü duman çok yoğundu ve kurbanın nerede olduğunu bilmiyordu ve...

O lanet bir kahraman değildi.

Neden evdeydi?

Suçlu. Pislik herif. Kıçını kilitlemeli. Çete haydutu.

Tereddüt ederken fısıltılar zihnini doldurdu. Beau onun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Omzu zonkluyor ve ağrıyordu. Oradan çıkması gerekiyordu.

"Yardım edin!"

Çıglık sağ taraftan geldi. O yöne doğru dönerek ağzını kapatmak için gömleğini yukarı çekti. Bir eliyle gömleği diğer eliyle de kapıyı aramak için önüne uzandı. Etrafını keskin bir duman kokusu - benzin miydi bu?

Yukarısı zifiri karanlıktı. Elleri bir şeye dokundu. Büyük bir şeye. Sağlam. Tahta mı?

Bir kapı bulmayı düşünmüştü ama burası bir tür raf ya da dolap gibi geldi.

"Yardım edin!"

Çıglık, bu lanet şey her neyse arkasından geliyordu. Beau itip kaktı ve lanet olasıca şey yol verip yana doğru uçarken tahta ızgaralarının sesini duydu. Sonra tökezleyerek bir odaya girdi ve-

"Teşekkür ederim!" Bir beden onunla çarpıştı. Çok daha küçük. Daha yumuşak. Kadınsı. Öksürdü ve ona karşı ürperdi. "Birisi- birisi kitaplığı kapımın önüne koydu-" Öksürükler onu böldü. "Dışarı çıkamadım!"

Onun elini tuttu. "Dışarı çıkıyoruz. *Şimdi.*" Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu ve kızın eli onun tutuşunda çok kırılıyordu. Onu bu kâbustan kurtarmak zorundaydı.

Döndüler, aceleyle merdivenlere geri döndüler... ve cehennemin beklediğini gördüler.

Alevler merdivenlerden yukarı doğru ilerliyordu. Duman çok yoğundu.

Ciğerleri tıkanmış gibiydi.

Ona karşı titriyordu. Onu yatak odasına geri çekti. Kapıyı tekmeleyerek kapattı. Yatağından bir örtü aldı ve kapının altına itti.

"Gidiyoruz..." Öksürükler sözlerini böldü. "Ölmek için..."

Cehennemdeydi. Aptal bir genç olarak ölmesine imkan yoktu. Planları vardı. Ondan korkulacaktı. Saygı duyulacaktı. Kendi barı olacaktı. Kendi ekibi olacaktı. *Çalıntı* olmayan kendi Jaguar'ı olacaktı.

İstediği her şeye sahip olacaktı.

Kollarını ona doladı. "Ölmek istemiyorum." Eli sağ omzunu sıyırdı. Acı içinde patladı ve neredeyse Beau'yu dizlerinin üzerine çökertecekti.

Odasında bir çeşit gece lambası yanıyordu. Küçük. Kare. Mekândaki tek aydınlık. Ama penceresi açıktı. En azından birkaç santim açıktı. Daha önce yardım istediğinde kullandığı pencere.

Kadından uzaklaştı ve yatağındaki yastığı kaptı. Beau yastık kılıfını ikiye ayırdı. "Bunu ağzının üstüne koy." Bir parçası onun için. Bir parçası da onun için. Hurdanın pek bir yararı olmayacaktı ama hiç yoktan iyiydi. Sonra Beau pencereye doğru koştu.

"Sıkışmış," diye mırıldandı. "Ben... daha yükseğe çıkaramadım..."

Evet, sıkışmıştı. Siktir et. Yumruğunu cama sapladı. Cam kırıldı. Kanamaya başladı ve daha sert yumrukladı. Pencere camı yok olana kadar yumrukladı ve havayı içine çekebildi. Ama o hava da duman tadındaydı.

Eğer o odadan çıkmazlarsa, öleceklerdi. Ona tekrar baktı.

Küçüktü. Omuzlarına dökülen uzun saçları. Büyük boy pijamalar. Kambur omuzlar. Ürperti vücudunu tekrar tekrar sarstı.

Kaç kiloydu? Yüz kilo falan mı? Bununla başa çıkabilirdi. Belki de. Fikri gerçekten boktan bir fikirdi ama sahip olduğu tek fikir buydu. "Sırtıma çık."

Kimildamadı.

"Ben-" Başı dönmeye başladığında neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu ve Beau pencere çerçevesini kavramak için elini uzattı. Kanı camın kenarına bulaşmıştı. "Sanırım sürünerek aşağı inebilirim." Evin boyu boyunca uzanan bir tür oluk ya da gider gibi bir şey vardı. Bir dakika önce görmüştü. Ya da en azından Beau gördüğünü sanmıştı. Duman yüzünden her şeyden emin olmak zordu.

Lanet olsun. Belki de sadece atlamalıydı. Üçüncü kattaydı. O yükseklikten atlasa hayatta kalabilirdi, değil mi? Elbette, belki birkaç kemiği kırılabilirdi ama kemiklerinin parçalanması diri diri yanmaktan daha iyi .

Onun sırtına atladı ve sıkıca tutundu. Ölümüne bir tutuş.

Kendisi atlayıştan sağ çıkabilirdi ama Beau onu riske atmak istemiyordu. Kırık kemik olmadan aşağı indiğinden emin olmalıydı. Ya da yanıklar. Ya da...

Lanet olsun, çizilmesini bile istemiyorum.

Yavaşça, dikkatlice pencereden dışarı tırmandı. Can simidini yakaladı -çünkü, evet, bir tür uzun tahliye olduğunu düşündüğü şey buydu- ve aşağı inmeye başladı. Bacakları kıvrılmıştı. onun Bel. Onun kollarkilitli etrafında onun Boyun. Onun Sağ omzu acıyla zonkluyordu ama o bunu görmezden geldi. Aşağı indiler ve-

Ve cankurtaran halatının koptuğunu hissetti. Alevlerin çıtırtısını duydu ve o sersemlemiş anda ikisinin de düşeceğini anladı. Vücudunu büktü, onun altında kalacak şekilde hareket etti ve yer ona doğru-

Oomph.

Vurdu. Düşmeden önce yolu yarılamışlardı. Çarpmanın etkisiyle ürperdi çünkü en kötü darbeyi o almıştı. Kız onun üzerindeydi ve adam bir yudum hava almak için mücadele ederken, kız onun üzerinde yükseldi.

"İyi ol!" Parmakları yüzünde gezinmeden hemen önce boğuk bir yalvarış. "Lütfen, lütfen, kırılma!"

Çok geç. Uzun zamandır kırılmıştı. İstedigine sor. Koruyucu ailesi olacak kişilere. Sosyal hizmet görevlileri. Uzun zaman önce onu bir kilise sırasının üzerinde uyurken bırakıp giden annesine.

ve asla arkasına bakmadı. Onu umursamayan pislik babası. Kimseye faydası yoktu. Değersizdi. Çöp. O-

"Kahramanım," diye nefes aldı.

Gözlerini kırptırdı ve meleğe baktı. "Sen benim kahramanımsın."

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Ve meleğinin ötesinde, üçüncü kat penceresinden alevlerin yükseldiğini gördü.

* * *

BİRİ ELİNİ OKŞUYORDU. Yumuşak, nazik bir dokunuş.

Beau yavaşça gözlerini açtı. İlk başta nerede olduğunu merak etti. Beyaz bir oda. Antiseptik bir koku. Sol tarafındaki perdelerin arasından parlak bir ışık sızıyordu. Ama sonra onu gördü.

Uzun, kıvı sarı saçları olan güzel bir genç kıv. Onun hastane yatağının yanındaki sandalyeye tünemişti. Elini tuttu ve ona hayatında gördüğü en neşeli gülümsemeyi gönderdi. Yanaklarında gamzeler göz kırptıyordu.

"Hayatımı kurtardın."

Hem de nasıl.

Bekle...

Evet, vardı. "Sen bir kahramansın."

Hayır. O bir ahmaktı. Bir araba hırsızı. Bir çete-

"Sen tanıdığım en harika insansın."

Göğsü ağrımaya başladı. Beau ovalamak için sağ elini kaldırdı ve-
kahretsin, omzu ağrıyordu.

Sol elini daha da sıkı kavradı. "Omzun yandı ama iyileşeceksin. Sen ah..." Derin, koyu yeşilin gerçekten inanılmaz bir tonu olan gözleri adamın vücudunda gezindi. "Korkarım düştüğümüzde bir sürü kemiğini kırmışsın. Ben..." Nefesi kesildi. "Üstüne düştüğümde. Kaburgalarında da çatlaklar var. Ama yemin ederim iyileşeceksin. Doktorlar birkaç hafta içinde iyi olacağını söylüyorlar."

Vücuduna bakmadı.

Kendi elini tutan kızın eline baktı.

"Benim adım Avalon," dedi. "Ve... senin adın ne?"

Avalon. Yutkundu. Kül tadı aldığına yemin edebilirdi. Ama Beau bakışlarını onun yüzüne kaldırdı. Onun yaşına yakın görünüyordu. Belki biraz daha genç. Masum. Güzeldi.

Ve o... ona bir tür süper kahramanmış gibi bakıyordu.

"Beau," diye mırıldandığını duydu.

Gülümsemesi tekrar geldi. Gamzelerini bir kez daha parlatan bir gülümseme.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Beau belayı gördüğünde tanırdı. Ve şu anda çok ama çok ciddi bir belaya bakıyordu. Sadece bu bela sevimli bir genç kız kılığındaydı.

"Sen benim kahramanımsın," dedi ona.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Ve bir daha asla olamayacağını biliyordu. Farklı bir yoldaydı. Yıkım ve acı dolu. Ama...

Ama bir an için, onunla birlikte, başka bir şeye dönüştü.

Bu kadar rahatsız olmayan bir şey-birisi. İblisler ve acı tarafından kovalanmayan biri. İyi bir şeye dokunabilecek ve onu yok etmeyecek biri.

Avalon'un kahramanı oldu.

Ve o...

Onun umudu oldu.

Birinci Bölüm

AVALON TRAHAH MASADA BUZ GIBİ BİR SERİ KATILIN KARŞISINDA OTURUYORDU. Parlak mavi gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Merak da. Everett Thomas'ın duyguları gerçekten hissettiğinden emin değildi. En azından çoğu insanın hissettiği . Normal insanların.

Gerçi Avalon yıllar içinde "normal "in aslında çok göreceli bir terim olduğunu anlamıştı.

Hapishanedeki küçük odada iki gardiyan da onunla birlikteydi. Everett kelepçeliydi - ayak bilekleri ve el bilekleri birbirine bağlıydı ve yere . Ondan korkmamalıydı. Bu ortamda ona zarar vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Ama onun ruhsuz gözlerine bakarken Avalon midesinin bulandığını hissetti.

Bu, sonunda yakalanıp suçlu bulunmadan önce dört kadını vahşice öldüren adamdı. Georgia'da idam cezası vardı ve Everett koluna bir iğne batırılmak için sıradaydı. Başkalarına bu kadar acımasızca işkence eden adam için ölüm gelecekti.

"Güzel bayan, benden ne istiyorsunuz?" Everett usulca sordu. Bakışları onunkileri hiç terk etmedi.

"Benim adım Avalon. Ben bir yazarım." İfadesini değiştirmede.

"Hikâyenin merak ediyorum."

Şimdi, ilk kez, gözleri duyguyla parlıyor gibiydi. Neredeyse ateşli bir yoğunluk. "Sana ne yaptığımı duymak ister misin?"

onları?"

Onlara. Yaraladığı kadınlar. Bıçağıyla acımasızca taciz ettiği.

Avalon ellerini masanın altında tuttu. Sadist bir katille ilk kez konuşmuyordu. Aslında işi, dışarıdaki canavarların en kötülerıyla konuşmayı içeriyordu. Pek çok insan onun bu işi yaptığı için deli olduğunu düşünüyordu ama yıllar boyunca bu iş onu çağırmıştı. Karanlık her zaman onu çağırırdı. Ya da en azından, ateşin dünyasına girdiği gece hayatı değiştiğinden beri.

Çenesi kalktı. "Polisin seni yakaladığı geceyi dinlemek istiyorum."

Gözleri kısıldı.

"Seni o ahırda kelepçeli ve baygın halde buldular." Öne doğru eğildi.

Sağdaki muhafız gerildi.

Avalon duruşunu değiştirmede. "Kaçma sürecindeymişsiniz gibi görünüyordu. Arabanızın bagajında bir çanta bulundu." Çantanın içinde giysiler vardı.

Birkaç bıçağın yanı sıra. Koli bandı. Kurbanlarının fotoğrafları. Everett homurdandı.

"Ama biri... senin kaçmanı engelledi." Everett'in tutuklanmasından beri haberlere konu olan bir gizem. "Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Sen ve lanet olası dünya," diye homurdandı Everett.

"Evet." Başını salladı. "Lanet olası dünya bilmek istiyor. Ben de bu yüzden buradayım. Senin gibi insanlar hakkında yazıyorum. Motivasyonlarınız. Suçlarınız. Cezalarınız."

Nefesi biraz daha hızlı geldi. Biraz daha öne doğru eğildi.

"Seni kim yakaladı?" diye sordu. Çünkü bu onun dikkatini çeken bir şeydi. Everett polislerden kaçmış olmalıydı. Arabasının benzini bitmişti ve gitmeye hazırdı.

Ama biri *onu* daha önce yakalamıştı.

Beyin sarsıntısı geçirdi. Bayıltmış. Boynuna kırmızı bir fiyonk bağlayıp polislere bıraktım.

"Eğer bilseydim..." Everett'ten alçak bir gümbürtü. "O piçi bulur, bağırsaklarını deşer ve o pisliği bir fiyonkla bağlardım."

Ne hoş bir görsel. "Yani hiçbir fikrin yok."

Çenesi sertleşti.

Everett yakışıklı bir adamdı. Teknik olarak konuşursak. Yontulmuş çene. Yüksek elmacık kemikleri. Onun fiziksel çekiciliğinin kurbanlarını silahsızlandığına inanıyordu. İnsanlar hayatlarını canavarların canavar gibi *görünmesini* bekleyerek geçirme eğilimindeydiler. Yakışıklı film yıldızları gibi değil. Ya da erkek modellere.

Kötü adamların içlerinin olduğu kadar dışlarının da karanlık ve çarpık görünmesini istiyorlar. Ne yazık ki durum böyle değildi. Onun deneyimlerine göre, en kötü canavarlar mükemmel dış görünürlere sahip olma eğilimindeydi. Avlarını cezbetmek için daha iyi.

Nefesi dışarı fısıldadı. "Amacım seni o ahırda bırakan kişiyi bulmak."

Başını sola doğru eğdi.

"Ben gizemleri çözerim." Bir omzunu hesaplı bir şekilde silkti. "Sen, ölüme terk edilmiş ve bilinci yerinde olmayan ikinci katilsin.

-Son iki yılda polis için."

"Katil olduğumu asla itiraf etmedim."

Hayır, yapmamıştı. Ama kanıtlar açıktı. Dört kurbanın üçünde onun DNA'sı bulunmuştu.

"İtiraf etmediğim için, bu terimi benimle kullanmamanızı tercih ederim."

Yutkundu. "Sen hüküm giymiş bir katilsin. Bir jüri seni suçlu buldu. Mahkeme sistemi tarafından sana verilen etiketten hoşlanmadıysan beni suçlama." Onu kışkırtmak için kasıtlı bir girişim. "Aslında, seni ahırda bırakan kişiyi suçlamalısın."

"Onu suçluyorum."

Sıcaklık. Kelimelerin altından fışkırdı. Başını eğdi. "O zaman belki onu bulmamda bana yardımcı olabilirsiniz."

Onunla alay etti.

Haklısın. Sanki bu onun başına ilk kez geliyormuş gibi. Yıllar boyunca karşılaştığı suçluların ve katillerin çoğu onu hafife alma eğilimindeydi. Onların hatası. Onun gizli yeteneği.

"Onu nasıl bulacaksın ki? Polisler onu bulamadı."

Polislerin ne kadar sert baktıklarını bilmiyordu. Everett Thomas'ı gözaltına aldıkları için daha çok heyecanlanmışlardı. Herkes

Slasher'ın sokaklardan çekilmesine sevinmişti. "Ben kanun adamı değilim. Sistemin etrafında çalışabilirim."

Muhafızlar ona ters ters baktı. Onlara gamzeli gülümsemesini gösterdi. İnsanları silahsızlandırma eğilimindeydi.

Sadece daha fazla baktılar.

Oh, pekala. Hedefine geri döndü.

Gamzelerini kaybetti ve Everett'e odaklandı. "Ölmeye hazırsın. Zehirli iğneyle cehenneme doğru hızlı bir yolculuğa önce, seni bu yola kimin gönderdiğini bilmek istersin diye düşünüyorum."

Gözünü bile kırpmadı.

"Beni hayatının geri kalanına götür," diye davet etti, sesini aşırı bir irade çabasıyla sakın tutarak. "Kasabadan büyük kaçışını planlamadan önceki son birkaç gün, bana ne yaptığını anlat. Kimi gördüğünü. Ne-"

Kahkahalar sözlerini böldü. "Son birkaç günü kutluyordum." Adamın sırtışında gamze yoktu ve bu sırtıştaki hınzırca zevk kadının damarlarında buzların kaymasına neden oldu. Onun neden kutlama yaptığını biliyordu.

Dördüncü kurban -Holly McRae- hapse atılmadan sadece birkaç gün önce yirmi iki kez bıçaklanmıştı.

"Kasabaya gittim," dedi ve kadın onun etrafındaki anıları hissedebiliyordu. "İçtim ve dans ettim. Çok beğendiğim yeni barlar buldum."

"Hangi barlar?"

"Hatırlayamıyorum."

"

Evet, yapabiliirdi. Onun gözlerinin içine baktı. "Georgia, Savannah'daydın. Bu bölge senin avlanma alanındı. Barlar avını seçtiğin yerlerdi."

"Öyle miydiler?" En yakınındaki muhafıza baktı. "Sıkıldım. Bana gösterecek birkaç fotoğrafı vardır diye düşündüm. Muhabirlerin görmem için eski resimleri getirmesi hoşuma gidiyor."

Böylece sadistçe işlediği suçları hafifletebilecekti. Evet, Avalon onun bu özel faaliyetten hoşlanacağını tahmin ediyordu. "Ben muhabir değilim."

Gardiyan öne doğru yürüdü. Cebinden bir dizi anahtar çıkardı. Elinde zıpladıkça şıngırdıyorlardı.

"Yazar olduğunu söylediğini sanıyordum." Everett'in dudakları büküldü. "Gerçek suç kitapları yazıyorum."

"Yani tüm fotoğrafları görmeliydin." Gözlerini büyüttü. "Hey, belki bir ekip oluşturabiliriz ve sen de benim masum olduğumu kanıtlayabilirsin."

"İmkansız." Suçlunun masumiyeti kanıtlanamaz.

Gardiyan ayak ve bilek kelepçelerini yere bağlayan kilidi çözdü. Sonra gardiyan güçlü kuvvetli bir elini Everett'in omzuna doladı ve onu ayağa kaldırdı.

"Bu neden imkansız?" Everett talep etti.

"Çünkü ikimiz de o kadınları senin öldürdüğünü biliyoruz." Muhafız geri adım attı. "Gitme zamanı."

Bu konuşma kesinlikle onun istediği gibi gitmemiştir.

Everett yumruk yaptığı ellerini -ve bağlı kelepçeleri- Avalon'un önündeki masaya vurdu. Masa zıpladı, kelepçeler bir gıcırtyla takırdadı ve Avalon'un irkilmemek için kendini kontrol etmesi gerekti.

"Ne be?" Muhafızdan bir hırıltı.

Everett onun gözlerinin içine baktı. Kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi. "Seni korkutmuyor muyum?"

"Beni korkutmak için çok şey gerekir."

İki muhafız da onu . Onu sürükleyerek götürüyorlardı.

Ellerini kucağında yumruk yaptı. Kollarını yanlarına yakın tuttu. Nefes alış verişini sakın tuttu ve bakışlarını ona dikti.

Everett ona gülümsedi. "Dört bar. Moonshine. Whiskey Sour. Midnight Rave. Ve LeBlanc's."

Muhafızlar onu neredeyse kapıdan geçireceklerdi.

"Eğer o orospu çocuğunu bulursanız... bağırsaklarını kesin ve bir fiyonkla !"

Muhafızlar onu odadan dışarı çekti. Kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Avalon uzun, yavaş bir nefes verdi. Sandalyeden kalkmadı. Eğer hemen ayağa kalkmaya çalışsaydı, dizlerinin jöleye dönüşeceğinden ve yerde bir su birikintisinin içine düşeceğinden korkuyordu. Şu anda gözlerin üzerinde olduğunu düşünürsek -bunca zamandır o küçük sohbeti izleyen gözler- yere düşerek kendinden emin görüntüsünü bozmak istemedi. Hiç profesyonelce değil.

Yavaşça bir nefes daha aldı ve Avalon solda bekleyen tek yönlü aynaya doğru döndü. Müdür o aynanın arkasında olacaktı. Savcı da öyle. Ne de olsa azılı bir katille onların yardımı olmadan görüşemezdi. "Parmaklıklardan haberin var mıydı?" diye sordu. Başını eğdi ve saçları omzunun üzerinden kaydı.

Sonra bekledi. Sabırla. Hâlâ sandalyesinde oturuyordu çünkü zayıf dizlerinin farkındaydı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Savcı Douglas Baptiste içeri girdi. "Dürüst olmak gerekirse, sana bir bok söyleyeceğini sanmıyordum."

"Onun tercih ettiği kurban gibi görünüyorum. Yemi nasıl atacağımı da biliyordum." Ayaklarının dibindeki evrak çantasına uzandı. Evrak çantasını kucağına yerleştirirken kollarını çok fazla kaldırmamaya dikkat etti. kollarının altındaki dev ter lekelerini görmesini istemiyordu. Çünkü, evet, bir seri katille olan çatışması sırasında ter içinde kalmıştı.

"Savcılık Everett Thomas'ı bizim için kurtaran kişinin kimliğini tespit etmekle çok ilgileniyor." Adamın kara gözleri kadının yüzünden hiç ayrılmadı. Douglas Baptiste hakkında her şeyi biliyordu. Bu ülkeye gelen ve daha iyi bir hayat, yeni bir hayat kurmak için çok çalışan Haitili göçmenlerin çocuğuydu. Douglas Baptiste liseyi birincilikle bitirmişti. Doktorasını aldığı Emory'de hukuk dergisinde editörlük yapmaya devam etmişti. Douglas ofisinde çok sıkı çalışıyordu. Sokakların güvenli olduğundan emin oldu.

Ve dışarıda bir yerlerde rastgele bir kanunsuzun kendi adaletini dağıtıyor olabileceği fikri hoşuna gitmiyordu.

Polisler bu işi yapamazken kötü adamı durdurmuş olsa bile.

"Barlardan haberin var mıydı?" Avalon sabırla sorusunu tekrarladı.

"Birkaç memura onları ettireceğim."

O da bunu DA konuşması olarak çevirmeye karar verdi... *Hayır, bilmiyordum. Yardımlarınız için çok teşekkürler. İnanılmazsınız.* Ya da en azından o böyle yorumladı. "Onları kontrol edebilirim." Ve bu onun *"Bu barlara gideceğim."* deme şekliydi. *Konuşmak*

personel ile. İpucu arıyordu. Çünkü tecrübelerine göre, bazı insanlar polislerle iyi paylaşımlarda bulunmuyordu. İyi paylaşmak. İyi oynamak. Aynı şey.

"Bundan sonrasını biz halledeceğiz. Ama denediğin için teşekkürler." Ve bu çok açık bir şekilde... *Defolun . İşimiz bitti.*

"Anlıyorum." Avalon ayağa kalktı. Sandalyenin ayakları sert zemin üzerinde kayarken . "Sanırım bu ortaklığımızın sona erdiği anlamına geliyor?"

Adam kibarca ona baktı. "Size eşlik için bir muhafız göndereceğim." *Kapının kışına çarpmasına izin verme.*

Başını salladı, evrak çantasını kavradı ve kapıya yöneldi. Ama durdu ve "Tekrar saldıracağından mı endişeleniyorsun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Everett Thomas maksimum güvenli bir hapisanede. Adam zamanının çoğunu hücre hapsinde geçiriyor çünkü onu diğer mahkumlardan korumak zorundayız. Onu parçalamak istiyorlar. Adam onlar için bir ödül." Uzun bir nefes. "Everett başka kurban talep etmeyecek."

Avalon omzunun üzerinden baktı. "Everett'i kelepçeleme ve onu sizin için bir yayla bırakan kişiden bahsediyorum. Gizemli kanunsuzunuz Savannah bölgesinde *ikinci* kez kötü bir adam yakaladı. Sence üçüncüyü de yapar mı?"

"Sanırım..." Douglas boğazını temizledi. "Sanırım birileri çok tehlikeli kişileri avlıyor. Ve eğer o kişi çok ama çok dikkatli olmazsa, kendini bir kurban olarak bulması son derece kolay olur. Ya da ölüp gitmek."

"Bunu evet cevabı olarak kabul ediyorum." "Güle güle, Avalon."

Kışını dışarı çıkar. Hemen. Göz kırptı. "Her zamanki gibi, benim için büyük bir zevkti, Douglas."

Bir gardiyan gerçekten de ona tesise kadar eşlik ederken Avalon yüzündeki sakin ifadeyi korudu. Tüm parmaklıkların, kilitli kapıların ve ona bağırıp çağıran mahkûmların yanından geçti. Avalon'un hızı sabit kaldı ve bakışları dosdoğru ileriye odaklandı. Sonunda son kapıya vardığında, kırılıp arabaya doğru koşmamak için kendini kontrol etmesi gerekti.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Temiz hava ona çarptı. Güneş ışığı. Gardiyana ve müdüre teşekkür etti - çünkü o da kapının hemen ötesinde bekliyordu.

o kapı. Avalon yavaşça aracına doğru ilerledi ve her adımında yüksek topuklu ayakkabılarının çakıllı otoparkta çıkardığı çıtırtıların farkındaydı.

Arabasına bindi. Kapıyı kapattı. Elleri direksiyonu kavramak için kalktığına parmaklarının titrediğini gördü. "Orospu çocuğu." Nefesi titreyerek kesildi. Gözlerini kapattı. Everett Thomas'ın masaya doğru hamle yaptığını ve ellerini masanın yüzeyine vurduğunu gördü.

Canavarlar onu korkutuyordu. Onu ruhunun derinliklerine kadar dehşete düşürüyorlardı.

Sadece bu gerçeği öğrenmemeleri için fazladan çalıştı.

* * *

Geçmişinden gelen bir HAYALET az önce doğruca barına girmişti.

Beau LeBlanc başını salladı. Hatta gözlerini bile kapattı. Ama gözlerini açtığına, önündeki görüntü değişmemişti. Çilek sarısı saçlı ve katil vücutlu kadın, evinin girişinde durmaya devam ediyordu.

Sonofabitch.

Elleri barın üstünde düzleşti. Tezgâhın arkasında durdu ve vücudundaki tüm kaslar gerildi. Kadın henüz ona doğru bakmamıştı. Bunun yerine, LeBlanc'ın her bir santimetrekaresini yavaşça inceliyormuş gibi görünürken başını başka yöne çevirmişti.

dön. Geri yürü. Nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Dışarı çıkmadı. Ona doğru döndü. Kalabalık barın karşısında bile, bakışlarının etkisini tenine değen bir dokunuş gibi hissettiğine yemin edebilirdi. Kadın ona doğru yürümeye başladığında nefesi kesildi.

"Uh, patron? Neden barın arkasındasın?" Yeni barmenden gergin bir soru. Dakikalar önce kontrol etmeye kararlı olduğu kişi.

Ancak şimdi, yeni işe alınan kişiye açıkça "Siktir git" dedi çünkü başka öncelikleri vardı. Birinci önceliği şu anda kalabalığın arasından sıyrılıp kendisine doğru geliyordu.

Ve hareket etmiyordu.

Avalon Trahan. Nefis etiyse. Büyümüş, hem de çok büyümüş. Birçok erkeğin ağzını sulandırabilecek ve muhtemelen sulandırmış olan kıvrımlara sahipti. Sade siyah bir elbise giymişti. Dizlerine kadar inen bir elbise. Boğazını ve omuzlarını kavrayan bir elbise. Bu lanet şey göğüslerinin arasına cüretkârca dalmıyor ya da ipeksi kalçalarının üst kısımlarını göstermiyordu. *Keşke öyle olsaydı.* Ama ona ikinci bir deri gibi oturmuştu. Şık ve seksi. Ve kadın bara yaklaştığında -belli belirsiz meraklı bir ifadeyle ona bakıyordu- adam da onun kendisine nasıl baktığını merak etti.

Keskin bir aklıkla mı? Karanlık bir saplantıyla mı? İkisi birden mi?

Ve muhtemelen benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktur. Çünkü Avalon'un bildiği kadarıyla, yolları en son kesiştiğinden bu yana on beş yıldan fazla zaman geçmişti.

Bildiği kadarıyla.

"Ah, merhaba." Kadının sesi adamın üzerinde yuvarlandı. Yumuşak, boğuk ve çok sıcaktı.

Hırladı.

Kaşları havaya kalktı.

Yeni barmen yaklaştı. Shaun'a siktirip gitmesini söylememiş miydi? Beau bu konuda çok net olduğundan emindi. Her ihtimale karşı, Beau'nun başı barmene doğru döndü. "Onu yakaladım." *Her zaman.*

Shaun başını hızlıca salladı, sonra geri dönüp barın diğer ucuna doğru koşmaya başladı.

Beau ona baktı. Kadın, bar tezgahının üzerine bırakılmış olan içki menülerinden birine uzanmıştı. Bir an için bakışları kızın narin parmaklarına takıldı. Sonra bakışları yukarı kayd. Sağ bileğini çevreleyen dövmede oyalandı. İlk bakışta bazıları bunu bir bilezik sanabilirdi çünkü koyu renkli mürekkep çok karmaşık ve mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı. Ama hayır, bileğini çevreleyen bir bileklik değildi. Güzel bir mürekkepti.

"Peki, burada iyi olan ne var?" Avalon dikkati içki menüsüne odaklanmış gibi görünürken sordu.

"Burada iyi bir şey yok." Sesi daha az hırıltılı çıkabilir miydi? Şu anda değil. Yeteneklerinin tamamen ötesinde. "Defolup gitmelisin

dışarı." İşte oldu. Bitti. Onu uyarmıştı.

Menüyü indirdi. Başını yana eğdi. Ve gözlerinde açık bir merakla ona baktı. Korkuyla değil. Kızgınlık değil. Merak. Oh, kahretsin.

Avalon hakkında bildiği pek çok şeyden biri mi? Merak onun için öldürücü bir şeydi.

"Neden isteyeyim ki? Buraya daha yeni geldim." Gülümsemesi çiçek açtı. Çifte lanet gamzeler. Gençken ona çok yakışıyordu. Şimdi ise çok seksiydi. "Ayrıca," diye devam etti Avalon ona göz kırparken, "belki biraz kötüye gidebilirim."

Kalp atışlarının gürültüsü Beau'nun kulaklarını doldurdu. "Onu burada mı bulacağım?"

Elleri hâlâ barın tezgâhının üzerindeydi. Kendini öne doğru eğilmiş buldu. Kadının kokusunu alınca burun delikleri alevlendi. Hafif. Çiçeksi. Yasemin değil. Lavanta mıydı?

"Bana tanıdık geliyorsun." Bakışları onun üzerinde keskinleşti.

Lanet olsun, hayır. İhtiyacı olan son şey onun kendisini tanımasıydı. *On beş yıl.* Elbette onu tanımayacaktı. O artık sıska bir çocuk değildi.

Alt dudağını içeri çekti. Hafifçe ısırıldı.

Sonofa-

"Daha önce tanışmış mıydık?" Avalon ona sordu.

Adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok, bayan." Ne? Yalan söyleyemez miydi? Yalan söylemekte ustaydı. Çalmakta. Kıç tekmelemede. Kesinlikle çok faydalı yetenekleri vardı. Tipik olarak, kötü türden. İstediginize sorun. Savannah, Georgia'daki polislerin onun etrafında dolanmasının bir nedeni vardı. Her zaman onu bir suçtan ya da başka bir suçtan içeri tıkmaya çalışırlardı.

Onlar için çok kötü, suçlamaları kabul zorlandılar.

"Hiçbir fikrin yok, ha?" Narin çenesi bir an için gerilmiş gibiydi. "Ne talihsizlik."

"Pek sayılmaz." Bardan uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Bırakalım da Shaun işini yapsın, zavallı pislik orada bayılmadan önce. Beau adamın gergin bakışlarını hissedebiliyordu. Eğer Avalon bardan ayrılmayacaksa, pişman olacağı bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıydı. Mesela şöyle bir şey...

Onu tezgahın üzerine çekti. Onu *yıllardır* bastırđı tüm ihtiyaçlarıyla öptü.

Gerçek hayattaki bir fantezi barınıza girmemeli. Böyle bir şey olmamalı. Bir erkeğın baa çıkamayacağı kadar baştan ıkarıcıydı.

"Bu durumu değiştirelim." Elini tezgâhın üzerinden uzatırken yine o öldürücü gülümsemesini takındı. "Merhaba, ben Avalon."

Biliyorum. Onu asla unutamamıştı, oysa görünüşe göre onun zihninde bir değeri bile yoktu. Bir adama bir kez kahraman de, hayatını sonsuza dek değiştir, sonra da unut. Tipik.

Ama aradan yıllar geçmişti. Ve onu dövülmüş ve yakılmış bir ocuk olduğundan beri görmemişti. O ise...

Evet, o meşum geceden beri onu çok görmüştü.

Sapık.

Parmakları havada sallanırken kıpırdadı. "Bir kadını asılı mı bırakacaksın?"

Beau barda başka hiçbir şey duyamadığını fark etti. Diğer konuşmalar ve grubun çaldığı mziğın sesi kısılmıştı. Kadının sesi sıcak bir dalga gibi üzerine yayıldı ve kendini elini kaldırırken buldu. Parmaklarını onunkilere doladı.

Sık beni. Ona dokunduğunda içinden bir elektrik dalgası geçti. Görmezden gelinemeyecek bir yük ile gelen mutlak farkındalık.

"Vay canına." Kızın gözleri büyüdü. Adam onun da yükü hissettiğini biliyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Daha önce tanışmıştık.

"Bir isim alabilir miyim?" diye sordu.

Konuşmalıydı. Kendini kaptırmış bir aptal gibi gözlerinin içine bakmakla yetinmemeliydi. Gözleri nasıl daha da derinleşmiş, daha da yeşillenmişti? Göz kapaklarında koyu bir far vardı. Onları vurgulamak için biraz da göz kalemi. Belki de makyaj gözlerini daha yeşil gösteriyordu. Dudakları yumuşak pembeydi. Dolgundu. Sallantılı küpeler kulaklarından hafifçe sallanıyordu.

Elleri yumuşak ve sıcaktı. Onu bırakmalıydı. "Sana Bay Gizemli Barmen diyebilirim."

"Ben barmen değilim."

"Hayır mı?" Elini geri çekmek için hiçbir hareket yapmadı. Sanki bir sır veriyormuş gibi biraz daha öne eğildi. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama barın arkasında duruyorsunuz."

"Evet." Sadece bu kadar. Başka bir şey değil.

Gözleri dans ediyor gibiydi. "Kafamın karıştığı yeri anlıyorsun."

Onu bırakması gerektiğini anladı. Ciddi bir çabayla bunu yaptı. Elini hemen barın arkasına indirdi ve orada yumruk yaptı. Onu hâlâ hissedebiliyordu. Ne kadar yumuşak bir ten.

O her zaman yumuşaklıktı. O ise nasır ve sert çıkıntılardı. Neden onun barındaydı ki?

"Uh, patron?" Shaun geri dönmüştü. Shaun neden dönmüştü?

"Patron." Shaun boğazını temizledi. "Burada bazı polisler var. Sizinle konuşmak istiyorlar."

Tipik. Nefesi . Y ile biten bir gün olmalı. "Onlara ne söylemeliyim?"

Beau bakışlarını Avalon'dan çekti ve LeBlanc'ın girişinin yakınında oyalanırken çok bariz olan dedektiflere ve kötü takım elbiselerine baktı. "Onlara siktirip gitmelerini söyle."

"Kulağa kötü bir plan gibi geliyor." Shaun'dan yüksek sesli bir fısıltı. "Bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum."

Beau omuz silktilti. Barmen koşarak uzaklaştı. Shaun'un mesajı iletmek için gittiğine şüphe yoktu.

Avalon da Beau'yu incelemeye devam etti. "Gergin barmenimize katılıyorum." Başını salladı. "Bana kötü bir plan gibi geldi. Kişisel tecrübelerime göre, polisler kendilerine siktirip gitmelerinin söylenmesinden hoşlanmazlar." Dudakları büzüldü. "Douglas'ı tam da bu konuda uyarmaya çalıştım ama beni dinledi mi? Oh, hayır."

Son mırıltıyı zar zor duydu çünkü yaklaşan polisleri izliyordu. Shaun'un etrafından dolanmışlardı ve şu anda Beau'ya doğru ilerliyorlardı.

Gerçekten mi? Bu saçmalık için zamanı varmış gibi mi görünüyordu?

"Yani patron sensin. Barmen değil. Anladım." Avalon'dan. "LeBlanc's." Boğazını temizledi. "Bu seni Beau yapar"

LeBlanc." Adının tadını alıyor gibiydi. Tadını çıkar. "Hatırladığınızı sanmıyorum-"

"Beau LeBlanc!" Bayat bej takım elbiseli adam rozetini gösterdi. "Dedektif Jeremy Abbott. Bu da ortağım Glenn Mayo. Size bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Öyle mi?" Beau'dan mutlak bir can sıkıntısı. "Söyle bana, bu sefer kimi öldürdüm?"

Jeremy'nin gözleri neredeyse yuvalarından .

Beau usulca güldü. "Bir şaka, beyefendi. Bir şaka." Belli ki takdir etmemişlerdi. Onlar için çok kötü.

Avalon'un kısa tırnakları bara vurdu. "Profesyonel ipucu, polisler cinayet hakkında şaka yapmandan hoşlanmazlar. Cinayetle ilgili herhangi bir konuşma onları tedirgin eder."

Adamın dikkati tekrar kadına kaydı. "Çok kötü. Şaka yapmaktan hoşlanıyorum

O.

" Dudakları aralandı.

"Everett Thomas'ı tanıyor musunuz?" Soru şu kişiden geldi Polis Glenn olarak teşhis etti. Biraz kel. Gergin eller. Beau'nun arkasındaki içki duvarına doğru biraz fazla titreyen bir bakış. Glenn'in alnında ter lekeleri vardı.

Ne zamandır ayıksın, Glenn? Beau bu soruyu sormak yerine omuzlarını geriye attı. "Sanırım onu haberlerde gördüm." Gözlerinin açılmasına izin verdi. "Bütün o zavallı kadınları öldüren adam değil mi o? Ne kadar utanç verici."

Glenn başını salladı. "Biz... biz bazı arka plan çalışmaları yapıyoruz. Birkaç sorumuz var. Barınıza geldiğini hiç hatırlıyor musunuz?"

Beau tıka basa dolu barı işaret etti. "Dedektifler, etrafa bir göz atın. Her gece böyledir." Gülümsedi. "Kimin girip çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Güvenlik ekipmanınız var mı?" Jeremy itti. "Kameralar mı?"

"Korkarım kameralarım bir süredir arızalı. Sürekli bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum." Saçmalık. Müşterilerinden bazıları aşırı gizliliği tercih ediyordu. O da öyle.

Ama artık kameralarım var. Sadece görüntülerimi göremiyorsun.

Glenn kasaya doğru bir bakış fırlattı. "Tüm işlemlerinizin kaydını tutuyor musunuz?"

"IRS'e benziyor muyum?" Beau kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kredi kartı makbuzları. Elbette, o kayıtlar elimizde. Eğer birisi nakit ödeme yaptıysa -ki buradaki pek çok kişi bunu yapıyor- o zaman size pek yardımcı olamayacağım. Ama personelikle konuşmaktan çekinmeyin."

Dedektifler uzun uzun bakiştılar. Başılarını salladılar. Sonra da garson kızlarla konuşmak için uzaklaştılar. Kim güzel garsonlarla konuşmayı tercih etmez ki? Ve her zaman sinirli olan bar sahibiyle değil.

Bir süre onları izledi. Kollarını yavaşça yanlarına indirdi. Sonra başını çevirdi ve-

Avalon'un gözleri onun üzerindeydi. "Çok uğraşmadılar, değil mi?" Yumuşak bir iç geçirdi. "Çok kötü bir iş çıkaracaklarını biliyordum. Bu yüzden kendim gelmek zorunda kaldım."

Kalp atışlarının gümbürtüsü kulaklarında daha da yüksek sesle duyuluyordu. "Anlamıyorum."

"İki dedektifin barınıza gelmesi, son beş yılda manşetlere en kötü şöhretli ve en acımasız seri katilin adını vermeleri ve sizin gözünüzü bile kırpmamanız çok ilginç."

"Göz kırpmam mı gerekiyordu?" Kasıtlı olarak göz kırptı. "mi?"

Tırnakları yine birbirine vurdu. "Onu neden sorduklarını merak etmiyor musun?"

"Pek çok şeyi merak etmiyorum." Tam bir yalan değildi. Sadece bazı şeyleri merak ediyordu. Mesela... onu. Beau onu her zaman çok ama çok merak etmişti.

"Ben her şeyi merak ederim." Bunu zaten biliyordu.

"Polisleri merak ediyorum" diyerek devam etti. Bana ciddi anlamda yoğun, kahverengi gözlerle bakan iri yarı, kara kara düşünen, barmen olmayan erkekleri merak ediyorum." Puanlarını sıralamaya devam ederken elini kaldırdı. "Kötü şöhretli bir seri katilden bahsedildiğinde gözünüzü bile kırpmamanızı merak ediyorum, üstelik o katil daha yirmi dört saat önce *bana* tutuklanmadan kısa bir süre önce barınızı ziyaret ettiğini söylemiş olmasına rağmen."

Sonofabitch. "Seri katillerle takılarak çok zaman mı geçiriyorsun? Bu senin hobin mi?" Bu bir hobiden daha fazlasıydı.

"Ah, gördün mü, şimdi meraklandın."

Çenesi kilitlendi. Kadının meslek seçimi onu her zaman endişelendirmişti. Onun korunmasını sağlamak için ekstra adımlar atması gerekmişti. *Katillerle takılmak hoşuna gidiyor olmalı, değil mi?*

"Beni ve sorularımı merak ediyorsunuz." Yüzü çok ama çok kasvetli bir hal aldı. "Merakınızı giderebilirim."

Bebeğim, bahse girerim her türlü şeyi tatmin edebilirsin. "Sanırım sana daha önce gitmen gerektiğini söylemiştim." Ona söylemediyse bile söylemeliydi. Milyon yıl geçse de onun barında olmamalıydı. Ona bu kadar yakın olmamalıydı. Onunla konuşmamalıydı.

Şimdi kontrolü nasıl elimde tutacağım?

"Sana polislerin neden burada olduğunu tam olarak söyleyebilirim." Dudaklarını ıslattı. Neredeyse hırlayacaktı. Ama sonra devam etti, "Ve bunu yaptığımda, sen de bana neden kim olduğumu tam olarak bilmiyormuş gibi davrandığını söyleyebilirsin."

Neredeyse nefes almayı unutuyordu. Ve o bu yapmadı. O aptal bir serseri değildi. "Bana Avalon olduğunu söylemiştin-"

Bar tezgahının üzerinden atladı ve adamın gömleğinin önünü avucunun içine aldı. Yumrukladı. "Dinle, Bay Büyük, Kötü ve Tehlikeli."

Onun eline baktı.

"Seni hatırlıyorum." Alçak sesle. Daha da boğuk. "Hayatımı kurtaran adamı unutmak oldukça zor, her ne kadar çılgın kaslara, granitin kıramayacağı gibi görünen bir çeneye ve ilk konuşmaya başladığımızdan beri beni defalarca çırılçıplak soymuşsun gibi hissettiren gözlere sahip olsa da."

Kahretsin. Çok aç görünmemeye çalışıyordu. Ama zihninde, evet, onu zaten bir düzineden fazla kez çırılçıplak soymuştu.

"Seni hatırlıyorum," diye tekrarladı, daha da yumuşak bir sesle. "Bir kız için kahramanını unutmak zordur."

Gözleri yavaşça kalkarak onunkilere kilitlendi. "Bir hata yapıyorsun." Bu gerçeği hemen şimdi anlamalıydı. "Ben kimsenin kahramanı değilim."

"Sen benimsin." Onu öne doğru itti ve dudaklarını onunkilerin üzerine dikti.

İkinci Bölüm

KÖTÜ BİR HATA. ÇOK KÖTÜ. KORKUNÇ, TRAJİK, BÜYÜK BİR HATA.

Ama bir kahraman bir kadının anılarından, hayallerinden ve fantezilerinden çıkıp geldiğinde, o anı yakalamaya hazır olmalıydınız. Ya da bu özel durumda, kahramanı yakalamaya hazır olmalıydınız. Ve o hazırdı.

Avalon neredeyse bar tezgahının üzerinden sürünerek geçmişti. Beau'yu kendine yaklaştıırken neredeyse onun beyaz tişörtünü yırtacaktı. Ve ağzı şu anda onunkine sertçe yapışmış durumdaydı. Ve adam...

Hiçbir şey yapmadan.

Orada duruyorum. Bir heykel gibi hareketsiz. Ve bir heykel kadar da sert.

Geri çekilmeli. Geri çekilmeli. Ciddi bir taktik hatası yapmıştı. Ama bara dönüştürülmüş bu depoya girip kahramanını o günah kadar seksi gözlerle beklerken bulmayı beklemiyordu. Avalon'un ruhunun derinliklerini görebildiğine yemin ettiği karanlık ve derin gözler. *Onunki gibi gözler sahip olduğum her sırrı biliyor.*

Ve hareket etmiyordu.

"Uh, patron?"

Gerçek barmen olduğundan şüphelendiği adamdı.

Beau hâlâ ona karşılık vermiyordu. Geri çekilmeli ve parçalanmış gururunu toparlamaya çalışmalıydı. Belli ki Beau onunla en ufak bir şekilde bile ilgilenmiyordu ve sakinleşmesi gerekiyordu. Kahramanınızı gördüğünüzde üzerine atlamak kesinlikle uygun bir davranış değildi. Onun kötülüğü.

Ancak kız gururunu toparlayıp utanç verici geri çekilişini yapamadan, adamın büyük, güçlü elleri dışarı fırladı ve beline kilitlendi. Hızlı bir hamleyle, daha nefesini bile tutamadan onu barın üst kısmına tamamen geçirdi. Dudakları ayrıldı ve o anda, öpücüğü devralırken dili içeri daldı. Beau'nun gücü inanılmazdı, inanılmayacak kadar seksiydi ve kendini kollarını onun boynuna dolamış ve hayatının en ateşli öpücüğünün tadını çıkarırken sıkıca tutunurken buldu.

Nazikçe öpmeydi. Kurnazca baştan çıkarmadı. Yıllardır açlık çeken biri gibi onun tadına baktı. Okşadı ve itti ve hınzır, hınzır dili onu inlettirdi ve daha da yaklaştırdı.

Ne yapıyorsun? Yavaşla, yavaşla! Kendisine yaptığı içsel uyarı. Yavaşlamalıydı. Ona bu kadar sürtünmemeliydi. Ağzının içine bu kadar hevesle inlememeliydi. Peki ya bu adam onu yangından kurtaran adamsa? Gençlik yıllarını ve yetişkin hayatını özlemle geçirdiği adam? Terapistinin bir zamanlar ona asla ama asla yarattığı imaja uygun yaşayamayacağını söylediği adam?

Boş ver .

Bu. Bu. Beau. Onun Beau'su.

"Uh, patron?" Bir boğaz temizlendi.

Beau'nun ağzı isteksizce onunkinden ayrıldı. Nefes alıp veriyordu ve hızlı kalp atışları göğsünü neredeyse titretiyordu. Ya da belki de *titriyordu*. Tüm vücudu titriyordu.

Ayakları yere değmiyordu bile. Adam hâlâ onu tutuyordu. Mümkünse bakışları daha da karanlıklaşmıştı. Avalon arzuyu gördüğünde tanırdı ve Beau'nun karanlık ve derin bakışlarının derinliklerinden ona öfkeli bir günah gibi geri döndüğünden emindi. O anda, sanki onu canlı canlı yiyebilecekmiş gibi bakıyordu.

Devam et.

"Yakında bir toplantınız var, unuttunuz mu?"

Konuşan adama bakmalıydı. Ve bakacaktı da. Eninde sonunda. Şu anda bakışları Beau'ya takılıp kalmakla meşguldü. "Beni hatırlıyorsun." Eli adamın sağ omzunun üzerinden aşağı kaydı. Emin olmak için. Ve...

Evet.

İnce tişörtün altındaki yara izlerinin belli belirsiz çıkıntılarını hissedebiliyordu.

"Unutabilseydim senin için daha iyi olurdu." Rumbled.
Beau onu ayakları yere değene kadar indirdi.

Avalon bir nefes çekti. Sonra bir tane daha, bu sefer daha derin. Beau sesinin ne kadar seksi olduğunu anlıyor muydu? Derin ve karanlık. Bir kadının gecenin en ateşli yerinden geldiğini hayal edebileceği türden bir sestti...

Adam kadının içine derin ve sert bir şekilde girip her ikisini de unutulmaya doğru koştururken. Yaramaz, kötü şeyler söylemek için yapılmış bir ses.

Dili dudaklarında gezindi ve hâlâ onun tadını alabildiğine yemin etti.

"Her zaman karşılaştığın her erkeği öper misin?" Beau ona sordu.

Sesindeki öfke miydi? Kaşları kalktı. "Dün bir seri katille tanıştığımı ve onu öpmemeyi seçtiğimi düşünürsek-"

Beau'nun gözleri kısıldı.

"Çünkü o kesinlikle dehşet vericiydi ve yeryüzünde bir şeytana en yakın olduğunu düşündüğüm kişiydi," diye kararlılıkla devam etti, "o zaman, hayır, kesin olarak söyleyebilirim ki, aslında etrafta dolaşıp tanıştığım her erkeği öpmüyorum." Bir duraklama. "Sen ." İnanılmaz . Onun için özel. "Ama sanırım bunu zaten biliyorsun. Yoksa beni tanıımıyormuş gibi mi davranacaksın?" Eli beyaz tişörtünün altındaki yara izlerinin üzerinde kaydı. Dikkatli bir okşayış. "Çünkü bu yara izleri tanıdığını söylüyor."

Hızla geri .

Eli havada asılı kaldı ve vücudu aniden çok ama çok soğuk hissetti.

Yakındaki barmen boğazını temizledi. Bunu sık sık yapıyor gibiydi.

"Toplantı ertelendi," diye tersledi Beau. "Saint'e yakında tekrar görüşeceğimizi söyle. Geçmiş bu gece ortaya çıkmaya ve yüzüme patlamaya karar verdi."

Yaptığı şey bu muydu? Patlamak mı? Onu öptüğünde, içindeki arzu kesinlikle patlamıştı. Ama Avalon, Beau'nun söylediklerinden pek hoşlanmamıştı. Adamın yüzüne patlamamıştı.

Parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı. Tam dövmesinin üzerindeydi ve nabzındaki ani sıçramayı hissetmek zorundaydı. "Benimle gel." Keskin bir emir.

Boşta kalan eli geri gitti ve barın düşürdüğü çantayı kaptı. Tutkuyla .
Bu ben değilim.

Ama bazen tam olarak kim olduğunu bilmiyordu.

Beau onu çekiştiriyordu, genç barmen ağzını açmıştı ve o da arkasını dönüp kaçamazdı. Hele de bara cevap almak için gelmişken. *Ve kahramanımın beni beklediğini gördüm.* Beau'ya parlak bir gülümseme gönderdi. "Madem bu kadar nazikçe sordun..."

Hırladı.

Hırıltılar seksi değildi. Onları hiç seksi bulmamıştı. Şimdiye kadar. Lanet olsun.

Beau dar bir koridora doğru yürüdü. Sonra bir ofise döndü. Ona olan tutumu hiç sarsılmadı. Hızlı adımlarla eşiği geçti. Kapıyı çarparak kapattı ve onu hemen duvara yaslamak için tutuşunu kullandı.

Kaslı vücuduyla onu kafeslemeye devam etti. Aman Tanrım.

Nefesi kesildi. Elleri hafifçe göğsüne bastırmak için kalktı. Evet, bir sürü kas. İnanılmaz bir güç. Peki ya bakışları? İki önemli nokta olmasaydı korkabilirdi.

Birinci nokta. Günlerini ve gecelerini en sadist seri katillerle konuşarak geçiriyordu. Bildiği kadarıyla Beau katil değildi. O bir bar sahibiydi.

İkinci nokta? Gençken onun hayatını kurtarmıştı. Sizi kurtaran insanlar genellikle dönüp size zarar vermezler. En azından olmamasını umuyordu.

"Ne tür bir oyun oynuyorsunuz siz?" Beau .

Kaşları çatıldı. "Oyun oynadığımı düşündüren ne?" Öpücük son derece ciddiye. Ergenlik fantezilerinden çok daha iyiydi.

Bu fantezilerden bahsetmeli miydi? Yıllar boyunca onu kaç kez düşündüğünü söylemeli mi?

Bir gün hastanede iyileşiyordu. Sonraki gün.

O gitmişti. Ve kimsenin nasıl ortadan kaybolduğuna dair bir fikri yoktu. Elinde onun için aldığı bir buket aptal çiçekle orada öylece duruyordu ve Beau hiçbir yerde bulunamamıştı.

"Barımda vals yapıyorsun..."

Doğru, onun barı. Bu da onu karşılaştığı seri katil sorununa geri getirdi.

"Ve sen doğruca bana geldin. *Beni* öpüyorsun." Ters ters baktı. Sanki çok iğrenç bir suç işlemiş gibi.

Bekledi ve onun da kendisini öptüğünü söylememek için kendini zor tuttu. Bir iki gergin andan sonra.

Çenesi boyunca bir kas esnedi. Ne çene ama. Kare ve hafif bir kirli sakal tabakasıyla kaplı.

"Avalon."

Adını söyleme şekli onu ürpertti. Cevap vermesi gerektiğini fark etti. Normalde sessiz kalmayı seven biri değildi. Hızlı karşılık vermek onun uzmanlık alanıydı. Ama o gece kahramanını bulacağını milyon yıl geçse de tahmin edemezdi. "Ah, bu... inanılmaz bir özetti," dedi sonunda ona. "Birinci sınıf."

Gözleri daha da kısıldı. "Sıkılmış sosyete kızlarıyla oyun oynamam."

"Oh. Bu acıttı." Aslında biraz acıttı. Elbette, onu tanıımıyordu ama... yine de. "Birincisi, sıkılmadım. Ben sıkılmam. Kendimi eğlendirmenin yollarını bulurum. Her zaman hayatın sıkılarak harcanamayacak kadar kısa olduğunu düşünmüşümdür."

"Peki ben neyim? Son eğlencen mi?"

Hiç de değil. "Sen gençliğimden beri aradığım adamsın."

Evet, bu onu susturdu. Yere baktı, aslında onu sıkıca kafeslediğini fark etmiş gibiydi. Sıcak bir şekilde.

"Yani..." Sesi daha çok bir davet gibi çıkmıştı. Hoppala. Oh, neyse. "Ya beni tekrar öp ya da beni biraz rahat bırak. Geçmişiniz hızla üzerinize gelirken sağlıklı düşünmek biraz zor," dedi Avalon.

ona söyledi. Bu sözlerinde ciddi idi. Adam onu tamamen şaşırtmıştı. Çünkü onu daha önce tanıdığına, hastanede verdiği soyadı LeBlanc değildi. Bu yüzden bara girmiş, işletme sahibi ve çalışanlarla soru-cevap seansına hazırlanmayı ummuştu. Ama kalabalığın arasından onu fark ettiğinde dünyası alt üst olmuştu.

O kadar bar varken, onu bulma ihtimalim nedir? Şimdi mi?

"Seni tekrar öpmemi istemiyorsun." Adamın gözleri kadının ağzındaydı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sağ eli kalktı ve adamın çenesindeki kirli sakala bastırdı. "Birkaç dakika önce ilk öpen . Kaskatı ve soğuk olan sendin. Seni çözmek biraz zaman aldı. Ama sonunda işi bitirmeyi başardım."

Yıldırım hızıyla ellerinden biri kalktı ve kızın bileğine dolandı. "Bu sana yapacağım son uyarı. Benimle oyun oynama."

Tutuşu sıkıydı ama hiç acı vermiyordu. Sanki gücünü tamamen kontrol edebiliyormuş gibiydi. Bildiğim iyi oldu.

Sonra onu bıraktı. Geri çekildi. Masanın arkasında durmak için adım attı. Ona bakmadı, onun yerine suya bakan küçük pencereye odaklandı. Bar, nehrin hemen yanında çok iyi bir konuma sahipti. Deponun içi de güzelce yenilenmiş ve son moda bir bar haline getirilmişti. Yüz mil yarıçapındaki her turist burayı ziyaret etmek isterdi. Düzeltiyorum, ziyaret ettiler. Dışarıda LeBlanc's'a girmek için can atan insanlarla dolu bir kuyruk vardı. İçeri girebilmek için bir fedaiye rüşvet vermek zorunda kalmıştı. LeBlanc's şu anda bulunulması gereken bir yerdi.

Ama oraya atmosfer ya da harika içkiler için gitmemişti. "Sorularım var."

Omuzları sertleşti. "Yanlış zamanda doğru yerdeydim. Yangına girdim. İkimiz de çıktık. Hikayenin sonu."

"Aslında benim için doğru zamandı," diye düzeltti. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Eğer biraz daha geç kalmış olsaydın, ölmüş olacaktım." Pencere tam olarak açılmamıştı. Camı onun yaptığı gibi kırabilir miydi? Sürünerek dışarı çıkıp o eski gideri kapar mıydı?

Düştüm ve bir sürü kemiğim kırıldı.

Adam tekrar ona baktı. Avalon onun yüzündeki ifadeyi bir türlü okuyamıyordu. Bu yüzden konuşmaya devam etti. "Ailem o gece bir yardım balosundaydı. Ben yalnızdım. Biri kapımın önündeki kitaplığın yerini *değiştirdi*. Dışarı çıkamadım çünkü benim için çok ağırdı. İttim, kaktım ama hareket etmedi." Kapana kısıldığınızı ve öleceğinizi bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikri var mıydı? "Pencere sıkışmıştı. Birkaç santimden daha yükseğe çıkaramadım-"

"Çivilendi. Sıkışmadı." Homurdandı.

Omuzları kalktı. Düştü. Ona doğru bir adım attı, sonra kendini tuttu. "Beni hatırlıyorsun."

"Unutmak çok zor." Elini kaldırdı ve sağ omzunun arkasını ovuşturdu. "Her gün gördüğüm kalıcı bir hatırlatıcım var."

İrkildi.

Eli düştü. "Benim yaptığım bu değil, lanet olsun, yanımda . Benim barımda olmamalısın." Kaşları çatıldı. "Barımda ne işin var?"

Ona sonra geleceklerdi. Önce, "Nereye gittin? Hastaneden ayrılmışsın. Sadece birkaç gün kaldın. İyileşmemiştin. Hâlâ alçıdaydın, çok fazla kırık kemiğin vardı ve omzun yanıklarla kaplıydı. Tıbbi tedaviye ihtiyacın vardı."

"Tedavim var. Sadece başka bir yerde."

"Seni aradım." Sessiz itirafı. "Seni bulamadım."

Yavaşça yüzünü tamamen ona döndü. "Bensiz daha iyiydin."

Onun asla inanmayacağı bir şey. "Kundakçıyı hiç yakalayamadılar."

Dudakları inceldi. "Ama ailen senin için korumalar tuttu. Liseden mezun olduğun güne kadar korumasız hiçbir yere gitmedin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Belli belirsiz kekelemesi şaşkınlığını gösteriyordu.

Bakışları ondan ayrıldı. "Senin hakkında pek çok şey biliyorum."

Ona doğru yavaş, süzülen bir adım attı. "O zaman beni dezavantajlı duruma düşürüyorsun, Beau *LeBlanc*. Çünkü neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

senin hakkında."

"Bu benim gerçek ."

"Ve bana daha önce verdiğin değil miydi? Hastanede verdiğin değil miydi? Neden bu konuda yalan söyledin?"

Gözünü kırpmadı. "Neden buradasın?"

Güzel. "Buradayım çünkü birisi Everett Thomas'ı kelepçeli ve baygın halde bıraktı ve yerel polisler hediye olması için üzerine bir yay koydu. Şu anda o kişiyi bulmaya çalışıyorum." Ve önemli bir soru, doğrudan o kişiye mi bakıyordu?

Güldü. "Bunu kimin yaptığı neden umurumda olsun ki? Okuduğum hikayelere göre Everett kaçmaya . Polisler çok yavaştı. Eğer durdurulmasaydı, muhtemelen başka bir kadın daha ölmüş olacaktı. Birkaç kadın."

Evet, büyük ihtimalle. "Bu, tehlikeli bir katilin bu şekilde gözaltına alındığı ilk olay değildi."

"Anlat."

Alaycı ses tonu kadının çenesini sertleştirdi. "Polisler diğer detayları basından sakladılar. Herkesin bir kanunsuzun katilleri hedef aldığını bilmesini istemiyorlar."

"Hâlâ bir sorun göremiyorum." Elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Ben de bunun beni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum. Şimdi, hafıza şeridindeki yürüyüşümüz kesinlikle sıcak ve eğlenceliydi, ama gereken yerler var. Gözdağı vermem gereken insanlar var. Mahvedilecek hayatlar. Bilirsiniz, her zamanki şeyler."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?" Onu tam olarak anlayamıyordu.

"Hayır, çok ciddiylim."

Ve öyle görünüyordu. "Dün Everett'le konuştum."

"Bunu neden yapmak istiyorsun ki?" Kız cevap vermeden önce adam başını salladı. "Neden o piçlerden herhangi birinin etrafında olmak istediğini anlamıyorum."

"Sen..." Boğazını temizledi. "Ne yaptığımı biliyor musun?" Eğer , onu takip ettiği anlamına geliyordu, değil mi?

Sırıtişı parladı. Ona ilk kez gülümsemişti. Ve oldukça iyi bir gülümsemesi olduğunu düşündüğü biri olarak

sırıtışı onu kesinlikle şaşkına çevirmişti. Çünkü gülümsemesini tarif etmenin tek bir yolu vardı.

Katil.

Yavaş, şehvetli sıritışı yüzüne yayıldı ve kalp hızlandırdı. Bu öyle bir sıritiştı ki, bir kadının külotunu düşürmek istemesine neden olabilirdi. Evet, az önce o noktaya gelmişti. Gülümsemesi günah kadar seksi sayılırdı. İki kat daha seksi. Ve kendini bir elini kaldırıp kendini yelpazelerken buldu.

Hayranlığının ortasında durdu. Elini yumruk yaptı. *Ne oluyor burada?* Yani, evet, bir aşkı vardı. Çok uzun süredir devam eden bir aşk. Ama Tanrı aşkına, yakışıklı bir adamın gülümsemesine aşırı tepki vermesine gerek yoktu.

Aralarındaki boşluğu yavaşça ortadan kaldırdı. Ve saymak istemeyeceği kadar çok sapkın katille karşı karşıya gelmiş olmasına rağmen Avalon, hayatını kurtaran adamdan neredeyse geri çekilirken buldu kendini.

Elini kaldırdı. Parmakları kızın çenesinin altında kıvrıldı. "Neden katillerle oynamayı seviyorsun?"

"Onlarla oynamıyorum. Cevapları alıyorum."

Sırıtışı yavaşça soldu. "Yalancı."

Üçüncü Bölüm

BÜTÜN BU DURUM KONTROLDEN ÇIKMIŞTI. O ALMAYA ÇALIŞTI geri döndü. Dokunuşu tüm vücudunu sızlatırken bunu yapmak zordu. "Everett sürpriz bir şekilde yakalanıp kelepçelenmeden önce ziyaret ettiği dört barın adını verdi. Moonshine. Whiskey Sour. Midnight Rose. Ve LeBlanc's."

Başını salladı. "İşte bu yüzden bu gece buradasın. Polisler de bu yüzden uğradı. Bildiğim iyi oldu. Bir an için, asla unutmadığın ve sana olan karşılıksız aşkından öldüğün izimi sürdüğünü düşündüm."

Ağzı açıldı. Açık kaldı. Gıcırta olabilecek bir ses çıktı. Ne. Ne? Cehennem mi?

"Beni şüphelendiren öpücük oldu. Yabancı bir kadın sizi hayatı buna bağlýmış gibi öptüğünde..." Başını eğdi. Ağzı onunkinin üzerinde geziniyordu. "Bir erkeğe fikir veriyor."

"Ben..." *Ağzına bakıyorum.* "Ben garip değilim."

"Tatlım..."

Ondan gelen sevgi dolu sözler kızın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu.

"Bir iş için katillerle oynuyorsun. Eğer bu tuhaf olarak nitelendirilmiyorsa, neyin tuhaf olduğunu bilmiyorum."

Yine, oyun oynamıyordu. "İnsanlara yardım etmek için onların hikayelerini alıyorum. Motivasyonlarını anlayabildiğinizde, nasıl avlandıklarını, neden belirli kurbanları seçtiklerini görebildiğinizde, onları durdurmayı öğrenebilirsiniz. Tetikte olabilirsiniz. Yapabilirsiniz."

"Seni neden avladığını bilmek istiyorsun, değil mi?" Alçak. Derin. Dudaklarını yaladı.

"Hiç yakalanmadım. Hâlâ dışarıda. Kundakçı, yangın katili. Neden seni seçti? Neden kurban oldun? Bunca yılını canavarlarla oynayarak mı geçirdin, çünkü seni neyin kurban yaptığını anlamaya çalışıyorsun?"

Tamam, beş dakikadır onunla birlikteydi ve adam ona psikanaliz yapıyordu. Çok etkili bir şekilde psikanaliz yapıyordu. Neden derisini yüzüp doğrudan ruhuna bakmıyordu?

Başparmağı alt dudağının üzerinde gezindi.

"Korkup dünyadan saklanmak yerine," diye mırıldandı, "doğrudan canavarlara gittin. Böyle bir şey yapmak büyük cesaret ister." Hayranlığı gözden kaçmıyordu. "Tabii ki, aynı zamanda çok da tehlikeli." Onu bıraktı. Uzaklaştı. Ellerini arkasına koydu. "Ama sen yapıyorsun, tatlım."

İkinci kez o derin, karanlık sesiyle ona sevgilim demişti.

"Teşekkürler. Genelde öyle yaparım." Hafifçe titreyen elini kaldırdı ve saçlarını geriye itti. Büyük sorun. Normalde, hüküm giymiş bir katilin karşısına oturup sahte sakinliğini koruyabilirdi. Ama Beau'yla sadece birkaç dakika konuştuktan sonra kenarları yırtılmıştı.

Kızın cevabı üzerine ağzı yarım bir sırıtışa dönüştü.

"Sen mi yaptın?" Avalon ağzından kaçırıldı.

"O mu? Özür dilerim. Açıklığa kavuşturmanız gerekecek. göre pek çok şey yapıyorum."

"Açıklığa kavuşturduğuma sevindim." Hızlı bir nefes verme. "Everett'in kafasının arkasına dörtte iki mi vurdunuz?" Çünkü olay yerinde bir tane bulunmuştu. Everett'in saçları ve dokuları da vardı. "Sonra onu kelepçeleyip başına bir yay mı taktınız?"

"Benim yapacağım bir şey gibi görünmüyor," diye düşündü Beau. Bakışları onun vücudunda gezindi. Yavaşça. Sonra tekrar yüzüne geldi. "Gecelerimi başka aktivitelerle meşgul olarak geçirme eğilimindeyim."

"Bildiğim iyi oldu." Burun delikleri alevlendi. "Bu arada, bu aslında sert bir hayır değildi."

"Öyle değil miydi?"

"Hayır."

"*Bu* zor bir hayırdı."

Ona baktı. Öyleydi.

Ona göz kırptı. "Hafıza şeridindeki bu yürüyüş beklediğimden çok daha eğlenceliydi. Bak ne diyeceğim, istediğin zaman barıma uğramaktan çekinme. İçkiler benden." Kapıya doğru yöneldi. Çekerek açtı. Sonra kapıyı açık tutarak orada öylece durdu. Açıkça onun gitmesini bekliyordu.

Hiç yardımcı cevap almamıştı. Ateşli bir öpücük, evet. Ama gerçek cevaplar sıfırdı. Nefes vererek -oldukça huysuzca, biliyordu-valon omuzlarını dikleştirdi ve kapıya doğru yürüdü. Yine de çıkmadı. Eşikte durdu ve dönüp ona baktı. "Evet ya da hayır."

"Başka bir oyun mu?"

"Evet ya da hayır," diye tekrarladı, "Everett Thomas'a saldırdınız mı?"

"Bara gelen adamı hatırlıyorum. Garsonlarımdan biri için oldukça... sıkıntılıydı. Elleri vardı. Ne zaman geri çekileceğini bilmiyordu, bu yüzden ona dışarı kadar eşlik etmiş olabilirim."

Kalbi göğsünde kabardı. "Bu çok özel bir anı."

"Zihnim böyle çalışıyor. Çok *spesifik* şeyler kafama kazınıyor."

İfadesinin kasıtlı olduğunu biliyordu. "Yandın, ha?" "Um."

"Evet ya da hayır, Everett'e saldırdın

mı?" "Hayır dersem bana inanacak

mısın?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. "Neden bana yalan söyleyesin ki?"

"Acayip sevimlisin, işte busun. Seksi ve sevimli. A çok cazip bir kombinasyon." Kapıyı sıkıca kavramış gibiydi. "Bana cevap vermedin."

"Hayır."

Gözlerini

kırptırdı.

"Mutlu

musun?"

"Hayır." O .

"Demek ikimiz de o kelimeyi söyleyebiliyoruz. Bizim için iyi. Güle güle, Avalon."

Bu veda kulağa son veda gibi geliyordu. Başını ondan yana çevirdi. Dümdüz önüne baktı ve- "Kahretsin!" Avalon döndü ve

bariz bir özlemle ona bakarken yakaladı.

Ne?

Ama bir anda, yüzünde okunamayan bir maske tekrar yerine oturdu ve belki de özlemi hayal ettiğini düşündü. Ya da hissettiklerini yansıttığını. Çünkü... "Yıllarca seni düşündüm! Ve sonunda tekrar yüz yüze geldiğimizde, benimle konuşmak için zar zor zamanın mı oluyor? Ciddi misin? Beni hiç merak etmedin mi? Bana ne olduğunu hiç merak etmedin mi? Sensiz ölebilirdim!"

Omuz silkti. *Omuz silkti.* "Haberlerde çok yer alıyorsunuz. Sanırım bir ya da iki kitabınızı okudum. Sana ne olduğunu biliyordum."

Onun için harika. "*Sana* ne olduğunu bilmiyordum!" "İşte buradayım."

Evet, gerçekten. İşte buradaydı. Onunla aynı kasabada yaşıyordu. O kadar yakındaydı ve o bunu bilmiyordu. Ama yakında her şeyi öğrenecekti.

Yarın bu saatlerde, onun hayatını kesinlikle didik didik etmeye ve mümkün olan her ayrıntıyı keşfetmeye niyetliydi.

"Yapmazdım."

"Affedersiniz? "Neden bahsediyordu? Neyi kaçırmıştı? "Beni merak ediyorsun. Daha fazlasını bilmek istiyorsun. Gidiyorsun araştırma yeteneklerini kullanman ve hayatımı didik didik etmen için." Başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu yapmanı tavsiye etmem. Buldukların hoşuna gitmeyecek. Zihninde çok lekeli bir kahraman olacağım. Hayal kırıklığı seni tüketecek."

"Dolabında iskeletlerin var, değil mi?" Onu daha da meraklandırıyordu. Kötü bir hata.

"Daha çok barın altına gömülü cesetlerim var gibi."

Güldü.

O .

"Çok güzelsin." Gruff. Ve Avalon gülmeyi bıraktı.

"Bu dünyada dikkatli ol." Düz. Acımasız. "Güzel şeyleri yok etmeyi seven çok fazla insan var."

Everett gibi insanlar mı? Durdurulması gereken insanlar mı?

Eşikten adımını attı. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Geceleri böyle bitemezdi. Böyle bitemezdi. Bunca zaman sonra olmazdı. Avalon ona doğru döndü. "İ-"

Kapıyı kapattı.

Ve bir kilit sesi duydu. "Çekil,"
diye bağırdı.

Kapıdan yumuşak kahkahalar mı yankılandı?

"Geri geleceğim." Onun için bir uyarı. Ama geri döndüğünde çok daha fazla istihbaratla donanmış olacaktı. "Şimdilik hoşça kal, Beau LeBlanc."

* * *

"GÜLE GÜLE, AVALON TRAHAN." Elini kapının tahtasına bastırdı. Evet, tam bir pislik hareketiydi. Ama iki seçeneği vardı. Ya kapıyı kapatacak ve bir pislik olacaktı... ya da Avalon'a sıkıca tutunacak ve asla bırakmayacaktı.

Saplantınız kendi barınızda size doğru yürüdüğünde, kafanızı karıştırma eğilimindeydi. Kontrolünüzü kırar. En çok istediğiniz kişiyi almak, almak ve almak istemenize neden olur.

Avalon buradaydı. Avalon'u öptüm. Benim Avalon'umu.

Onun hayatında yaptığı şeyleri bilmiyordu. En azından henüz bilmiyordu. Ama iş araştırmaya geldiğinde kadın gerçekten de cehenneme dönüyordu ve ilk fırsatta araştırmaya başlayacağını anlamıştı. Keşfettiği şey gerçekten de hoşuna gitmeyecekti. Konu onun geçmiş olduğu kimse hoşlanmazdı.

Avalon'u öptüm.

Ve fantezilerindekinden bile daha iyiydi. Lanet aleti hâlâ sertti.

Elini kapıdan çekti. Masasına doğru döndü.

Kapı çalındı. Vücudundaki tüm kaslar kilitlendi. Avalon pes etmiyordu. Ve eğer onu tekrar görmeye bu kadar kararlıysa, o zaman boş ver gitsin. Onu yakalayacak ve kontrolü tamamen kırıldığında ne olduğunu öğrenecekti.

Beau bir anda kapıyı yırtıp açtı. "Özür dilerim, kapıyı çarpmamalıydım-" Durdu.

Fedailerinden biri olan Kai ona kara bir kaş kaldırdı. Kai Maui'de büyümüşü ve Beau adamın neden cenneti terk ettiğini gerçekten anlamamıştı. Ama hepsi bir şeylerden kaçıyor, değil mi? Kai dünyanın en gürültülü Hawaii tişörtlerinden birini giymiş ve gözlerini gölgeler doldururken bile iş ararken ortaya çıktığında Beau ona iş teklif etmişti.

Bu bir yıl önceydi.

"Patron, az önce *özür* mü *diledin*?" Kai sanki Beau'nun iki kafası varmış gibi ona baktı.

Beau da onu tersledi. O ve Kai arkadaştı, lanet olsun ve eğer bir arkadaşına siktir git diyemiyorsan, kime diyebilirdin ki? *Bekle, bunu herkese söyleme eğilimindeyim.* "Senden özür dilemiyordum."

"Öyleymişsin gibi geldi. Burada bir tek ben varım." Ters ters baktı.

Kai sırtıttı. "Benim güzel bir kadın olduğumu sanıyordun."

Bakışlarını Kai'nin iki metre boyundaki gövdesinde ve şişkin pazılarında gezdirdi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Gitmiş. Telefonunda gördüğüm fotoğraftan tanıdım onu tabii ki." Sonofabitch.

"Masanın altında kışını içtiğim o gece bana gösterdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Beau kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden şu anda benimle konuşuyorsun?"

"Çünkü yalnız gitti. Yaya olarak. Saat gece bire yaklaşıyor ve ben senin alışkanlıklarını biliyorum."

Dişleri birbirine çarptı. "Yürüyerek mi?" Neden bir taksi ya da araç paylaşımı gibi bir şey kullanmamıştı ki?

"Uh, huh. Kendi ayakları üzerinde yürüdü. Eve sağ salim gittiğinden emin olmamı ister misin? Senin için önemli olduğunu bildiğimden, birinin onun yanında olmasını isteyebileceğini düşündüm-"

Kai'yi omuzlayarak geçti. "Ben yokken işleri yürüt." Kai'yi fedai-yönetici olarak eğitiyordu. Adam her şeyi halledebilirdi.

Bar.

Avalon'u da ben hallederim.

"Hallediyorum!" Kai'den anında cevap geldi. "Sen git şu çok ama çok önemli işi hallet. Gerçek hayatta daha da seksi olduğunu söyleyebilirim."

Beau durdu. Döndü. Kai'ye baktı.

"Anladım." Anlayışlı bir baş sallama. "Bunu söylemeyebilirim. Mesaj alındı."

Beau hırladı ve avının peşinden gitti. Avalon Trahan'ı gecenin karanlığında ilk kez takip ediyormuş gibi değildi.

İlk kez değil.

Beşinci değil.

Beau onu karanlıkta kaç kez takip ettiğinin sayısını unutmuştu.

Çünkü...

Ben o kadının sapığıyım.

Ve az önce sapığını sanki hayatı boyunca ona açmış gibi öptüğünden haberi yoktu.

Dördüncü Bölüm

AYNI HİKAYE, FARKLI GECE.

Avalon sanki onu kucaklayacak ve güvende tutacak eski bir dostmuş gibi karanlığın içine doğru yürüdü. Elbette bu tamamen yalandı çünkü karanlık asla güvenli değildi. Seçtiği hayat güvenli değildi.

Ve birinin onun tatlı kıcına göz kulak olması gerekiyordu.

Yıllardır yaptığı bir işti bu. Hem de onun hiç haberi olmadan.

Bazen, yeterince yakın yaşamadığında - işi onu başka şehirlere götürdüğünde ya da kadının işi onu ondan uzaklaştırdığında - ona göz kulak olmaları için birilerini tutardı. Ailesi artık ölmüştü. Üniversite son sınıftayken feci bir araba kazasında ölmüşlerdi. Cenazeye katılmıştı. Tek başına yas tutarken Avalon'a gitmek istemişti.

Ama izlemişti. Sadece izlemişti.

Aynen şimdi yaptığı gibi.

İşini onu hedef haline getirdi. Geçmişini onu hedef haline getirdi.

Peki ya insanlar onun için ne kadar zayıf olduğunu bilselerdi? Bu da onu büyük bir hedef haline getirirdi. Ama bu acımasız dünyada öğrendiği bir şey vardı: Önemli olanı korumak.

Bu yüzden onu korudu.

Yine de onu korudu. Ona ait olan şeyle oynamadın.

Gece boyunca onu takip etti. Çok yaklaşmadan. Onu uyaracak sesler çıkarmadı. Ama Avalon'u görüş alanında tuttu. Tabii ki ara sokaklardan hızla geçti. Gündüzleri ilginç görünen ama geceleri tehlike saçan yılan gibi kıvrılan küçük sokaklarda aceleyle ilerledi. Ve bir gölge duvardan ayrılıp kıvrımlı yollardan birinde onu takip etmeye başladığında-

Elini gölgenin gğşne doğru itti. "Bu yapmak istemeyeceğin bir hata."

Bir bıçak ona doğru geldi. Hızlı ve abuk. O da bıçağı tutan eli büktü ve kırdı. Bıçak yere düştü. Beau ilerlemeye devam etti. Başını sallayarak telefonunu çıkardı. Hızlı bir mesaj gönderdi. Birinin az önce trajik bir hata yapan bu pile ilgilenmesi gerekiyordu.

Yine de Beau onu takip etti. Adımları oldukça kesindi. Çok emindi. Hiç tereddüt etmedi. İleride bekleyen ağaçların arasından geçip sağa saptığında çenesi kilitlendi. Daha iyi bilmeliydi. Hem de çok daha iyi.

Adamdan bir hırıltı koptu ve sesle birlikte kadın sustu. Orospu ocuğu.

İlk hatası. Bunca yıl boyunca... Döndü.

Ama o artık gölgelerin bir parçasıydı ve kadın onu görmüyordu. Aslında, ona doğru bakıyor gibiydi. Adam onu içine çekti. Parkın kenarındaydı ve hilal şeklindeki ayın ve parıldayan yıldızların ışığı onun gölgeli formunu görmesini sağlıyordu.

Avalon.

Onun iyi bir karar vermesini ve o lanet parka gitmemesini isterdi. Elbette, gündüzleri turistlerin uğrak yeriydi, ama geceleri? Tamamen farklı bir oyun.

Tereddüt etti. Parka baktı.

Sonra kaldırımında kalmayı ve parkın kenarından dolaşmayı seçti. Elbette, bu rota daha uzundu ama çok daha güvenliydi. Avalon'a puan.

Adımları hızlanmıştı. Artık neredeyse koşuyordu, sanki Avalon peşinde bir avcının olduğunu fark etmişti. Onun için iyi oldu.

Gölgelerde kalarak onu takip etmeye devam etti.

Avalon bir sokak lambasının altından hızla geçerken ani bir çığlık duydu. Bir çöp tenekesinin arkasından kara bir kedi fırladığında bile döndü. Beau, Avalon'un elinde bir şok tabancası olduğunu görünce çok sevindi.

Güzel, tatlım. Ama kendini gecenin canavarlarından korumak için bundan çok daha fazlasına ihtiyacın olacak.

Eve gitmeyi başardı. Başka olay olmadı. Daha fazla korku yok. Avalon'un sahibi olduğunu bildiği tarihi eve aceleyle girişini sokağın karşısından izledi. İki katlı. Viktorya dönemi. Gri dış cepheli, beyaz süslemeli. Bir sürü ilginç köşe ve bucak. Sağ tarafta bir kule bile vardı. Bu evi çok sevecek bir arkadaşı vardı. Tabii ki o arkadaşı evin siyaha boyanmasını tercih ederdi ama bu daha sonra anlatılacak bir hikâyeydi.

Ön kapı kapanana kadar bekledi. Ta ki içeride ışıkların görene kadar. Önce alt katta. Sonra, birkaç dakika sonra, üst katta. Yatak odasının bir parçası olduğunu bildiği kulede. Bir an için onun gölgesini pencerelerin beyaz perdelerinin arkasında gördü. Sanki geceye açacakmış gibi perdelere doğru yöneldi.

Ama sonra ikinci bir gölge belirdi.

Vücudu gerildi.

Avalon'un kimseyle ilişkisi yoktu. Şu anda değil. Bunu kesinlikle biliyordu. O-

İkinci gölge ilkini yakaladı ve onu geri çekti. "Avalon!"

Kükremesi geceyi sarstı.

* * *

ELLER ONU ARKADAN YAKALADI. Şaşkınlık ve korku Avalon'un içine işledi ve ağzını açıp olabildiğince yüksek ve sert bir çığlık attı.

"Kaltak, bu sefer kahraman yok." Kadının bedenini yere fırlattı.

Sertçe vurdu, dirseği tahtaya çarptı ve dizi bir çekiç gibi yere vurdu. Sol dizindeki acıya aldırmadan ileri atıldı.

Onu saçlarından yakaladı. "Ateşi seviyor musun? Bana sevdiğin söylendi."

Onu göremiyordu. Hâlâ arkasındaydı. Yüzünü görememişti. Uzandı ve adamın bileğine pençe attı.

Güldü ve onu bir kez daha parkeye doğru itti. Yüzü yere çarpmadan hemen önce elleri yere çarptı.

"Yanacaksın," diye söz verdi.

Bakışları sağa doğru kaydı. Çantası kapısının önündeki sandalyenin üzerindeydi. Şok tabancası çantanın içindeydi. Eğer ona ulaşabilirse, adamın kışına çok sert bir şok tabancası saplayacaktı. Arkasındaki zemin inledi. Neden daha önce inlememişti? Eğer olsaydı, evinde yalnız olmadığını biraz önceden fark edebilirdi!

Ama o iniltiyle birlikte ayağıyla sertçe karşılık verdi. Adamın kaval kemiğiyle ezici bir temas kurdu ve adam kükrediğinde çantaya doğru hamle yaptı. Adam onu tekrar yakaladığında parmakları kayışı yakaladı.

"Yandığında hayatta olacaksın. Olacaksın-"

Alt kattan bir gürültü geldi. Çok, çok yüksek bir gürültü. Hemen ardından bir kükreme geldi.

Bir kükreme, onun adıydı.

* * *

KAPIYI TEKMELEDİ. Kilit kırılıp kapı açılmadan önce iki kez tekmelemek zorunda kaldı. Kapı duvara çarparken bile Beau Avalon'un adını haykırıyordu.

Bir yerlerde bir alarm çalmaya başladı. Merdivenleri üçer üçer çıktı. Öfke ve korku kanına işlemişti. Üst katta bulacağı şeyden kesinlikle dehşete düşmüştü.

Avalon hayatta olmalıydı. Güvende olmalıydı.

Peki onu kim bekliyordu? O aptal ölmüştü.

Sahanlığa ulaştı. Sağa doğru döndü. Yatak odasının açık kapısını ve yerde kavga eden iki figürü gördü. Avalon bir eliyle çantasını tutarken diğer eliyle de onu itiyordu.

siyahlar içinde iri yarı bir pisliğin göğsünde. Biri lanet bir kar maskesi takıyordu.

"Uzak dur ondan!" Beau piçin peşinden koşarken gürledi.

Piçin kar maskeli kafası hızla yukarı kalktı. Adamın dikkati Beau'ya yönelmişken Avalon çantasından bir şey çıkardı. Adamın göğsüne doğru itti. Saldırgan sarsıldı. Sertçe.

Ve Beau ona çarptı. Piçin vücudu titrerken havada uçtular ve parke zemine düştüler. Beau yumruğunu adamın suratına indirdi. Tekrar ve tekrar. Ve, lanet olsun, elini kaldırırken kar maskesini yırttı-

Serseri bir çocuk ona bakıyordu. İri, kaslı, evet, ama çok gençti. Sivilce kaplı bir yüz. Dağınık sakallı.

"Ne. Ne. Cehennem mi?" Beau kükredi.

Çocuğun dudağını patlatmıştı. Yüzünü darmadağın etmişti. Davetsiz misafir karşılık vermiyordu. Vücudu sarsılmaya devam etti.

Beau Avalon'a hızlı bir bakış attı. Ayaktaydı ve hâlâ şok tabancasını sıkıca tutuyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Yanağında acayip bir çürük mü oluşuyordu? Şimdi kırmızı bir leke, ama yakında... Hırlayarak avına baktı. Yumruğu bir kez daha geri çekildi.

"Yapma! Ben işe alındım, dostum! Kahretsin, yapma!"

Sikerim böyle işi. Beau yumruğunu saldırganın çenesine indirirken bir yandan da, "Polisleri ara, Avalon. Hemen." Sonra o pisliği siyah gömleğinin önünden yakaladı. "Neden buradasın?"

Beau, Avalon'un arkasında telefonuyla hızlı ve çılgınca konuştuğunu duydu.

Adamın ağzından kan damladı. "Onu korkutmak... için para..."

"Onu korkutmayacaksın. Ona dokunmayacaksın. Şu andan itibaren ona doğru nefes bile almayacaksın. Şu andan itibaren onu bir daha aklına getirirsen ölürsün, anladın mı beni?"

Arkasından hızlı bir soluk geldi. Avalon'a bakmadı. Eğer Avalon'un cildinde bir morluk daha görürse aklını kaçırabilirdi. "Polisler, Avalon," dedi Beau ona. "Ara onları, hemen." Bakışları karşısındaki serseride kaldı. "Sana kim para verdi?"

"D-don't biliyorum..." O kaldırdı karşı Beau'nun tutun, aptalca kaçabileceğini düşündü.

Beau onu tekrar yere vurdu. "Tekrar deneyelim. Evine girip onu *korkutman* için sana kim para verdi?"

"Kapı kilitli değildi!"

"Oh, lanet olsun öyleydi!" Avalon ileriye doğru koşarken seslendi. Telefonunu atmıştı.

"Dur!" Beau'dan bir patlama. "Sana dokunabileceği kadar yaklaşma."

Serserinin bakışları

"Sana bir daha ona bakmamanı söylediğime eminim. Bana bak." Korkmuş kahverengi gözler onunkilerle buluştu.

"Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?" Beau ona sordu. Terli, dağınık kahverengi saçlarını salladı.

"Ben Beau LeBlanc."

Çocuğun gözleri büyüdü.

"duymuşsunuzdur," diye mırıldandı Beau. "Güzel. Kim olduğumu bildiğine göre, boku yediğini de anlamışsındır."

"Neden sikildi?" Avalon bilmek istiyordu. "Oh, hayır, sen... sen bir suç patronu musun, Beau? Çünkü şu anda senden ciddi titreşimler alıyorum. Bir kahraman nasıl suç patronu olabilir? *Nasıl olabilir?*"

"Seni kim tuttu?" Beau hırladı.

"Bilmiyorum! Yemin ederim *bilmiyorum!* Kardeşimin işi alması gerekiyordu ama hastalandı. İş ondan ben aldım. Kardeşime sor! Tanrım, beni öldürme! *Yapma!*"

Yedek bir saldırgan mı? Bu saçmalık gerçek miydi?

"Nakit ödeme aldım. Para beni bekliyordu. Bir mesajla ne söylemem söylendi. Yemin ederim... Sadece onu korkutuyordum!"

Ne yalan ama. Yalanlara inanan bir adama mı benziyordu? "Bir kardeş olduğunu sanmıyorum. Bence benimle kafa buluyorsun. Bu geceki ikinci ölümcül hatan. İlki *onu incitmekti*. Ve onu incittin. Onu morarttın. Ben içeri girdiğimde ellerin onun üzerindeydi. O yüzden onu *korkuttuğun* hikayesini boş ver. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Ona zarar vermek için buradaydın ve seni kimin tuttuğunu bilmek istiyorum-"

Whoosh.

Duydu. Havada yükselen bir dalga gibi. Garip bir ses. Ensesindeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden olan bir ses. Başını Avalon'a doğru çevirdi.

Geniş gözlerle ona baktı. Sonra narin burun delikleri alevlendi.

Kapıya doğru döndü. Ses alt kattan gelmişti.

Ön kapıyı açık bıraktım. Çok hızlı bir şekilde içeri girdim. Alt katı aramadım. Sadece ona doğru koştum.

Evde ikinci bir saldırgan var mıydı? Yoksa biri Beau'yu evine kadar takip mi etmişti?

"Bu..." Avalon'un sesi titredi. "Kokladığım şey duman mı?"

Çatırtıları duyabiliyordu. Beau hemen o aşağılık saldırganı bıraktı ve ayağa fırladı. Avalon'a doğru uzandı.

bir omzunu Beau'nun yan tarafına itti ve kapıya doğru hızla ilerledi. "Beni yakalayamazsın!" Yüksek perdeden bir bağırış. Sonra yatak odasından fırladı. Koridora doğru koşuyordu.

Beau peşinden gitti ve çocuğun merdivenlerin başında durduğunu gördü. Çünkü basamakların altından duman yükseliyordu.

Ama saldırgan birinci kata inmeden önce sadece bir an durakladı. Beau peşinden gitmedi. Arkasına baktı ve Avalon'un donmuş gibi görüldüğünü gördü. "Gitmeliyiz tatlım, *hemen*."

Sarsıldı. Sertçe. Sonra da ona değil, pencerelerden birinin yanındaki büyükçe bir sandalyeye tünemiş olan dizüstü bilgisayara doğru koştu. Avalon bilgisayarı kaptıktan sonra göğsüne bastırdı ve telaşla etrafına bakındı. Dolaba doğru fırladı.

Tabii ki hayır.

"Seni kurtarıyoruz," diye homurdandı elleri kadının beline kenetlenip onu kendine doğru çekerken. "Ama işe yaramaz şeyleri kurtararak zaman kaybetmeyeceğiz."

"Bu önemli bir bok! İşe yaramaz değil!"

Ev yanıyor ve kötü adam kaçıyor olmasaydı, gülümseyebilirdi. Ama gülümsemek için yanlış, hemen kaçmak için doğru zamandı. "Bir daha pencereden içeri girmeyeceğim. Vücudumun kırılmasını kaldıracak havada değilim." İlk seferinde iyileşmesi yeterince uzun sürmüştü. Çekti

Yatağa doğru. Dizüstü bilgisayarını altından yapılmış gibi tutmaya devam etti. Yatağından bir örtü aldı ve ona doğru savurdu.

"Ne-"

Onu kaldırdı ve Avalon ile kılıfı omzuna attı. Dizüstü bilgisayarın sırtına çarptığını hissetti ama lanet şeyi onun elinden zorla alacak değildi. Madem bu kadar çok istiyordu, o zaman onda kalabilirdi. Tek derdi o evden çıkmak mıydı? Onu. *Avalon*. Onu omzuna asarak merdivenlerden aşağı koştu. Alevler çatırdıyor ve dans ediyordu ama henüz merdivenleri yiyip bitirmemişlerdi. Duman gittikçe ağırlaşıyor, boğazını ve burun deliklerini haşlıyordu. Zemin kat sahanlığına ulaştığında yangının esas olarak çalışma odasında olduğunu gördü. Alevler halıyı, kitap raflarını ve piyanoyu yiyip bitirmiş, yayıldıkça da bükülüp kabarmıştı.

Evet, siktir et bu saçmalığı. Bu sefer gösterinin tamamını görmek için kalmayacağım.

Ön kapı hâlâ açıktı. Tekmeleyip kilidi kırdığına göre açık olmalıydı. Evin bir yerlerinden hâlâ alarm sesi geliyordu ve çıkışa doğru hızla ilerlerken alarm sesini duymazdan geldi. Karanlık gece onu bekliyordu ve değerli yükü hâlâ omzunun üzerindeyken patladığında bile evden dumanlar yükseliyordu. Tam ileride, genç serserinin arazisinin kenarında koştuğunu . "Dur!" Beau bağırdı.

Tabii ki durmadı.

Beau ileri atıldı. Hâlâ Avalon'u tutarken, avının peşinden saldırdı.

Ve serseri doğruca sokağa koştu.

Korkunç, iç burkan bir çığlık yankılanmadan hemen önce geceyi bir kükreme doldurdu. Beau doğrudan kaçan saldırgana bakıyordu, bu yüzden vurulduğunu gördü. Karanlıkta siyah bir araba şekillendi. Serseriye doğru fırlayan bir araba. Güçlü bir çıtırtıyla ona çarptı. Ya da belki de o mide bulandırıcı çıtırtı çocuğun tüm kemiklerinin kırılmasıydı. Çünkü saldırgan havaya uçtu. Vücudu bir şekilde sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir parıltıyla dönüp durdu. Sonra betona çarptı. Yere düştüğünde hareket etmedi.

"Neler oluyor?" Avalon, Beau'nun pençesinde kıvrandı. "Bırak beni! Ne. Ne. Ne oluyor?"

Onu daha sıkı tuttu.

Siyah araç hızla uzaklaştı. Arka lambalar hiç yanmadı. Sürücü hiç fren yapmadı. Caddede motor daha yüksek sesle kükrüyordu.

Ve yoldaki adam hala hareket etmiyordu.

Uzaklarda bir yerde bir siren sesi duyulmaya başladı. Avalon'un çağırdığı polisler sonunda kurtarmaya mı geliyordu?

Yavaşça, dikkatlice onu yere indirdi. Onu alevlerden korumak umuduyla tuttuğu örtü ayaklarının etrafına düştü. Önce ona, sonra da yola doğru baktı. "Beau...?"

"Burada kal." Yoldaki figüre doğru koştu.

Kadının ayak seslerinin arkasında gümbürdediğini duydu.

Lanet olsun! Beau döndü. "Şoför geri gelebilir. *Sokağa girme!*"

"Sokağa giriyorsun!"

Evet, öyleydi. "Birinin ölü mü diri mi olduğuna bakması gerek." Ama Beau'nun içinde bu cevapla ilgili bir his vardı. Adamın boynunun doğal olmayan açısını görmüştü. Başının etrafında biriken kanı görmüştü.

Beau yoldaki yüzükoyun yatan adama doğru koştu. Telefonunu çıkarıp adamı daha iyi kontrol etmek için ışığı kullanırken bile dişleri sıkılmıştı. *Kırık bebek*. Evet, öyle görünüyordu. Çok fazla kırık kemik vardı. Ve bir sürü kan. Beau çocuğun yanına diz çöktü. Elini adamın boğazına koydu ve nabız bulamayınca hiç şaşırmadı.

Siren -şimdi sirenler- daha da yükseldi. Sesler duymuştu ve komşularından bazılarının dışarı çıktığını biliyordu. İnsanlar bir trajediye bakakalmayı her zaman sevmişlerdir.

Beau ölü adamın üstünü aramaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Avalon'un alçak fısıltısı.

Bakışlarını tekrar ona çevirdi. Kadın arazisinin en ucundaydı. Çimlerin üzerinde. Yolda değil. Onun için puan. Beau cevap vermedi. Adamın cüzdanını çıkardı ve kimliğin fotoğrafını çekti. İlk devriye arabası kükreyerek olay yerine gelmeden hemen önce cüzdanı yerine itti ve ayağa kalktı.

"Öldü mü?" Avalon sordu.

"O senden daha iyi."

İrkildi. Haklısın. Bu çok acımasız ve soğuktu. Ama Beau böyleydi. Özüne kadar acımasız ve soğuk. Ama onu çevreleyen soğuk buz duvarının içinde bir ateş yanıyordu. Evinde yanan alevlerden daha sıcak bir ateş.

Birisi o piçi Avalon'un peşinden gönderdi. Sonra aynı kişi dışarıda bekliyordu. İkinci pislik yangını çıkarmıştı. Beau'yla konuşmadan çocuğu öldürmüştü.

Beau sinsice Avalon'a gitti. Polis araçlarının ışıkları olay yerini aydınlatıyordu. Bir itfaiye aracı hızla yola çıktı. İtfaiyecileri kimin çağırdığını bile bilmiyordu. Belki bir komşu? Ama müdahale süreleri inanılmazdı.

"İçeride başka kimse var mı?" Ya bir polisten ya da bir itfaiyeciden gelen bir havlamaydı bu. Soruyu kimin sorduğunu görmek için gözlerini Avalon'dan ayırmadı. O anda, yüzü dönen ışıklarla aydınlanmışken, gözleri o kadar keskin ve korkmuştu ki, ondan başka bir yere bakamadı.

"Hiç kimse!" Avalon'un cevabı. "İçeride başka kimse yok!" Bir eliyle dizüstü bilgisayarı göğsüne bastırdı ama diğer eli de dışarı fırlayıp Beau'nun göğsüne bastırdı. Sesini alçaltarak ona "Hayatımı kurtardın" dedi.

"Yolda ölü bir adam var!" Beau seslendi. Ama polislerin cesedi çoktan fark ettiğinden emindi. Avalon'dan başka bir yere bakabilseydi, belki kurbanı kontrol ettiklerini bile görebilirdi.

Saldırgan kurbanı döndü.

"Buraya nasıl geldin ki?" Avalon başını salladı. "Neler olduğunu nereden biliyordun?"

Evet. Çok ilginç, yerinde iki soru. Muhtemelen polislerin de soracağı sorular. Kimse onun mahallede rastgele dolaştığına inanmaz. Ve onu bardan eve kadar takip ettiğini söylemesi de muhtemelen pek hoş karşılanmazdı.

Polislerle olan geçmişi o kadar da büyük değildi.

Beau ona doğru eğildi. Dudakları kulağının üzerinde gezindi. "Seninle burada buluşmamı söylemiştin." Ağzı kızın kulağının kabuğunu sıyırdı.

Titredi.

Omzunun üzerinden itfaiyecilerin evin içinde yarıştığını gördü. Alevleri söndürebileceklerini ve evi kurtarabileceklerini umuyordu. Onun için.

"Sana söylemedim..."

"Bana söylemiştin," diye tekrarladı ve belki de bu sefer ağzıyla kasıtlı olarak kulağını sıyırdı. Onu tutup tekrar omzuna atmamak ve onları o sahneden uzaklaştırmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Güvende değil. Avalon avlanıyor. Ve sahip olduğu her bir koruyucu içgüdü -ki söz konusu Avalon olduğunda koruyucu içgüdüleri her zaman aşırı hızdaydı- ona keskin bir uyarı haykırdı.

Tehlike onu tekrar kovaladı.

"Buraya gelmemi sen söyledin," diye homurdandı Beau. "Polislere de böyle söyleyeceksin. Kaldırımında yürürken üst kattaki gölgeleri gördüm. Evde seninle birlikte birinin olduğunu fark ettim."

Elini gömleğinin ön kısmına koydu. "Beni takip ettin."

Sesinde bir parça korku var mıydı?

Ondan korkmakta haklıydı. Çoğu insan öyleydi. Adam geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Sana asla zarar vermem."

Ona baktı.

Mavi ışıklar dönüyordu. İtfaiyeciler bağırarak emir verdiler. Komşular ağız açık kalmaya devam etti.

"Seni korumak istiyorum." Her zaman korudum, her zaman koruyacağım. Yıllar bunu değiştirmemişti. Bunu anlamamıştı. Onun tek iyi şeyiydi. Kurtardığı kişiydi. Ona baktığında bir canavar, suçlu ya da şeytan görmeyen kişiydi. O *daha fazlasını görüyordu.*

"Beni takip ettin," diye tekrarladı.

Tatlım, seni yıllardır takip ediyorum. Bu özel itirafın zamanı değil. Göz ucuyla üniformalı polislerin kendisine doğru yaklaştığını gördü. "Tehlikedesin. Seni koruyabilirim."

"Nasıl?"

Benim işim bu. "Hadi polislerden kurtulalım, sen de öğrenirsin." Hâlâ gömleğinin önünü avucunun içinde tutuyordu.

Zorlukla nefes alarak bekledi ve...

Kadın başını salladı.

Siktir, evet.

Sonra ayak parmaklarının üzerine fırladı. Elini adamın gömleğinden kurtardı ama sadece parmaklarını adamın ensesine dolayabilsin ve onu kendine doğru çekebilsin diye. Sonra kulağına fısıldadı, "Sana güvenmiyorum, Beau LeBlanc."

Şaşırtıcı bir şekilde, kelimeler canını yaktı. Ama göğsündeki ağrıyı görmezden geldi.

Ona güvenmemekte haklıydı. "Aferin sana."

Hızlı bir nefes çekti ve geri çekildi.

Gözlerinin içine bakarak onu uyarmanın adil olacağını düşündü: "Bana güvenmek ölümcül bir hata olabilir."

Beşinci Bölüm

HATTA İÇİN BİLE GÜNLERİNİ KATİLLERLE RÖPORTAJ YAPARAK GEÇİREN BİRİ VE

Suç mahalleri üzerinde çalışırken, gün biraz fazla gelmişti.

Daha çok uyanıkken görülen bir kabus gibi.

Avalon anahtar kartını otel süitinin kilidinin üzerinden geçirdi - başkanlık süiti, çünkü Beau gösterişli otelin o süitine yerleştirilmesi için ısrar etmişti - ve ışık yeşil renkte yanıp söndüğünde kapıyı iterek açtı.

İnanılmayacak kadar yorgun olan Avalon eşikten geçti. Beau'nun arkasından geldiğinin fazlasıyla farkındaydı. "Odanın parasını ödemek zorunda değildin." Tamamen gereksizdi. Kendine ait bir sürü parası vardı.

"Eviniz şu anda sıırıslıklam, külle kaplı ve duman kokuyor. Orada kalamazdınız. Ayrıca burası bir suç mahalli."

Evet, öyleydi. Çünkü orada bir adam öldürülmüştü. Ya da teknik olarak, evinin hemen önünde. Beau saldırıyı görmüştü. Neyse ki o görmemişti çünkü çarpma anında onun omzunun üzerinden . Ama yine de iç burkan sesleri duymuştu. Boğulan acı dolu çığlığı. Kemiklerin çıtırtısını.

Duymadığı neydi? Sürücü fren yapmaya çalışırken bir arabanın gıcırdayarak durma sesi. Beau'ya göre, sürücü hiç

fren yaptı. Bunun yerine, sürücü pusuya yatmış ve kasıtlı olarak saldırıya çıkmıştı.

Neredeyse on sekiz yaşında görünüyordu.

Değerli dizüstü bilgisayarını kanepenin yanındaki masaya koydu. Süitte bir oturma alanı, küçük bir mutfak ve acayip bir kuyruklu piyano vardı - piyano dikkatini çekti ve bir an için kaşlarını çatı - sonra süiti görmezden geldi ve Beau ile yüzleşmek için döndü. "Süitin parasını *ödemek* zorunda değilsin demek istemiştin. Benim kendi var. Faturayı ben de ödeyebilirdim." Ailesi ve kendi kariyeri sayesinde epeyce parası vardı. İtfaiyecilerden biri onun için çantasını ve telefonunu evden çıkarmayı başarmıştı.

Beau kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. "Yardım etmek istedim."

"Hayatımı kurtardın, hem de iki kez, yani bence bu bana çok yardım ettiğin anlamına geliyor. Beklenenden çok daha fazla." Bir yanı ona tekrar tekrar teşekkür ederken kollarını ona dolamak ve sıkıca sarılmak istiyordu. Adam yatak odasına girdiğinde hissettiği rahatlama neredeyse başını döndürmüştü. Ve garip bir şekilde, onun geleceğini biliyordu.

Aslında yukarı baktı ve düşündü.

Biraz geç , değil mi? Ama tabii ki bu çok saçmaydı. Değil mi?

Adam günlerini ve gecelerini onun için koruyucu melek rolü oynayarak geçirmiyordu. O geceye kadar yolları yıllardır kesişmemişti. Öyleyse neden ona bu şekilde tepki veriyordu? Onun nesi vardı?

Belki de adrenalindir. Ya da korkudan. Ya da ona her zaman hissettiğim çılgınca bağlılık.

"Bana kızgınsın." Beau yüzünü buruşturdu. "Gözlerini dikmiş bakıyorsun, bu çok açık."

Aslında, evet, kızgındı. Duygu karmaşasına bunu da ekleyin. "Benden polislere yalan söylememi istediniz. Polis memurlarına yalan söylemeyi sevmem." Bu onun standart çalışma şekli değildi. "Bana deli diyebilirsiniz ama bu suç gibi geliyor. Kurban olduğumu düşünürsek, yalan söylemek mantıklı gelmedi."

Başını salladı. "Bu bakış açısını görebiliyorum." Görebiliyor muydu? Ne kadar harika. "Konuş."

"Öyle olduğumuzu sanıyordum." Kaşlarının arasında küçük bir çatık - lanet olası, garip bir şekilde sevimli bir çatık - belirdi.

"Beau."

"Evet, Avalon?"

Nefes nefese kaldı ve kalan azıcık sabrını korumak için kendini zorladı. "Evime nasıl geldin?"

"Basit." Başını salladı. "Yine de daha fazla sinirlenmemeye çalış, olur mu?" "Söz vermiyorum. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Seni takip ettim."

Kollarında tüyler diken diken oldu. "Tekrar söyle." Bekle. Tekrar söylemesini mi istiyordu? Belki de yanlış anlaşılma istiyordu. "Ben.

Takip ettim. Seni." Çok açıktı. Yanlış anlamamanın imkanı yok. Onun Elleri yanlarına düştü. Ona doğru bir adım attı.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

"Yavaş." Yumuşak. Sanki korkmuş bir hayvanla konuşuyormuş gibi.

Gözleri özellikle bu kelime üzerine kısıldı. "Bu durumla ilgili *kolay* bir şey göremiyorum. Aslında tam tersi. Az önce beni evime kadar *takip* ettiğinizi öğrendim. Bunu neden yaptın ki?" Not: Kimsenin ona kolaycı olmasını ya da durulmasını söylemesinden hiç hoşlanmazdı. Bu gibi ifadeler onun gözünün önünde kırmızı bayrak sallamakla eşdeğerdi.

"Fedailerimden biri bardan yalnız ayrıldığınızı söyledi. Şehir kesinlikle muhteşem olsa da, tehlike hala karanlıkta bekliyor. Gideceğiniz yere sağ salim ulaştığınızdan emin olmak istedim."

"Çok az tanıdığın bir kadın için bu biraz fazla ileri gitmek değil mi?"

Omuz silkti. "Sen gelene kadar sakın bir geceydi. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

Ona düpedüz yalan söylüyordu. "Bekleyen bir tehlike yoktu."

Bir kahkaha patladı.

Kahkaha garip bir şekilde sıcak ve derindi ve tekrar duymak istiyordu. "Peki," diye ısırdı Avalon. "Eve dönene kadar beni bekleyen bir tehlike yoktu." O zaman bir sürü tehlike vardı.

Ama o başını sallıyordu. "McGregor'da bir soygundan zor kurtuldun."

Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Merak etmeyin. Beyefendiyi neredeyse yapmak üzere olduğu hata konusunda ikna ettim. Bir süre için kimseyi rahatsız etmemesi gerekiyor."

"Bir süredir kimseyi rahatsız etmiyor..." Avalon aniden kavrulduğunu hissettiği dudaklarını yaladı. "Bunu benim için tercüme etmek ister misin?" Birden kalbinin her sert atışının farkına vardı. Kalp atışları kulaklarında yankılanırken farkında olmamak imkânsızdı.

" sayılmaz. Sana zarar vermedi. Başka kimseye de zarar vermez. Bu yeterince iyi bir çeviri mi?"

Elini göğsüne bastırdı. Kalbi o kadar hızlı ve sert atıyordu ki, dışarı fırlamak üzere olmadığından emin olmak zorundaydı. "McGregor'un yanında saldırıya uğramamı engelledin." Ona söylediği şey *bu muydu?*

"Um."

Bunu evet olarak algıladı. Ondan bir "um" olarak çıkmasına rağmen. "Yani bu beni üç kez kurtardığın anlamına mı geliyor?"

A gülümseme gerilmiş onun Dudaklar. A gizli Bir.

As Eğer o onun bilmediği bir şey biliyordu.

Sabrının son kırıntısı da kırıldı. "Beau." "Evet?"

Beklentiyle ona baktı.

"Beni kaç kez kurtardın?" "Az önce üç dedin," diye hatırlattı ona.

Ama daha fazla örnek olduğunu hissediyordu. İmkânsız.

Değil mi?

"Belki de beyefendi rolünü oynamaya ve bu gece gezintiye çıkmaya karar verdiğim minnettar olmalısınız. Dışarı çıkmasaydım, tam doğru noktada durmasaydım, yukarı bakıp kule penceresindeki gölgeleri görmeseydim, hikayemiz farklı bitebilirdi."

"Şok tabancam vardı. Onu kullandım." Çaresiz değildi.

"Evet, titreyişlerini hatırlıyorum. Bu arada harika iş çıkardın. Çok etkileyici."

Onun titremeleri. Ölü adamın ürpertileri. Tüyleri daha da diken diken oldu. "Ben... dışarı koşacaktım. Bir komşunun evine gidip

yardım al."

"Siz kaçtığınızda ikinci saldırganın sizi bekliyor olması mümkün. Belki de plan buydu."

"Hayır, yanacağımı söyledi."

Gözleri daha da kararmış gibiydi. Ama Beau bunu zaten biliyordu. Polisler hikâyeyi tekrarlarlarken onun yanındaydı.

"Yandığımda hayatta olacağımı söyledi." Sanki bu ona yeni kabuslar gördürmeyecekmiş gibi. "Ve sonra evim ateşe verildi."

"İtfaiyecilerin çalışma odanızın etrafına bir hızlandırıcı atıldığını düşündüklerini söylediklerini duydum. İkinci saldırgan alevleri başlattı ve duyduğumuz ses de bu oldu."

"İkinci saldırganın siyah arabayı kullanan adam olduğunu düşünüyorsunuz." Katil.

"Değil mi?"

Evet. "Polisler pek emin görünmüyordu."

"Onlar üniformalılardı. Baş dedektifler değil. Bir hırsızlık, bir kundaklama, bir vur-kaç... ve cinayet var. Soruşturmayı büyük silahlar devralacak. Dürüst olmak gerekirse, üniformalıların bizi olay yerinde daha fazla tutmamasına şaşırdım. Ama eminim sabah karakola çağrılacağız."

O da bundan emindi. "Karakolda arkadaşlarım var. Ve ." Onlara yardım edebilecek insanlar.

"Senin için ne kadar güzel. Arkadaşlarım farklı çevrelerde dolaşma eğilimindedir." Avalon başını salladı.

"Polislerle arkadaş olman pek şaşırtıcı değil," diye ekledi Beau. "Senden daha azını beklemezdim."

Avalon ayaklarının ucuna basarak öne doğru sallandı. "Benim hakkımda, benim senin hakkında bildiğimden çok daha fazla şey bildiğin hissine kapılıyorum."

"Çünkü henüz hayatıma girmedin. Gireceksin. Sen ve o güvenilir dizüstü bilgisayarın."

Evet, kazacaktı. Güvenilir dizüstü bilgisayarıyla.

Yüz ifadesi sertleşti. "Karakoldaki arkadaşların sana benden uzak durmanı söyleyecekler."

O kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilirdi. Ona dokunmak istedi. Olması gerektiğinden emin olduğu şeyi durdurmak için

Avalon kötü bir dürtüyle ellerini iki yanında birleştirdi. Tırnakları avuçlarına batıyordu. "Bunu neden söylesinler ki?"

"Çünkü uzak durmalısın." Yanıtını verirken tereddüt bile etmedi.

"Neden?" Soru değil.

"Çünkü onlar söyle sen o Ben Tehlikeli. Bela. Öngörülemez ve kontrol edilemez."

"Peki siz bunlar mısınız?"

"Oh, tatlım." O öldürücü sırtışı yine parladı. "Ben bunların hepsi ve daha fazlasıyım."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Yani sen kötü adama aşık olacak türden bir kadın değil misin? Katillere olan takıntın beni çok şaşırttı."

Onunla alay mı ediyordu? Avalon'un gözleri kısıldı. "Benim katillere karşı bir takıntım yok."

Doğruca gözlerinin içine baktı. Doğrudan ruhuna bakıyor gibiydi.

"Hepimizin takıntıları vardır."

"Oh, gerçekten mi? Takıntın nedir?"

"Sen."

Oda küçülmüş gibiydi. Ya da belki sadece büyüdü. Ayrıca daha da sıcaklaştı. "Bu... bir şaka."

"Ama beni ne zaman şaka yaptığımı anlayacak kadar iyi tanıyorsunuz."

"Bana takıntılı olmadığını söyleyecek kadar iyi tanıyorum !"

"Seni güvende tutmaya kafayı takmış durumdayım."

Sesi de bunu kastetmiş gibi geliyordu. Beau da öyle görünüyordu. Yüzünün sert hatları son derece ciddi görünüyordu. "Neden?"

"Bunu çok soruyorsun."

"İşimin yan etkisi. Her zaman motivasyonları anlamak isterim. Motivasyonları anlarsanız, suçları durdurabilirsiniz. Katilleri." Yaptığı şeyi yapmasının tek nedeni bu değil miydi? Midesini bulandıran ve parmaklarını titreten sadist katillerle aynı masada oturmaktan hoşlandığı söylenemezdi. Ama canavarlar hakkında ne kadar çok şey bilerseniz, onları o kadar iyi kontrol edebilirdiniz. Onları durdurabilirdiniz.

Belki de onları değiştirirsin?

"İyimserliğini seviyorum." Uzaklaştı.

Kadın kendini durduramadan sağ eli dışarı fırladı ve adamın üst koluna dolandı.

Sıcaklık. Parmaklarına doğru ilerledi, kolunda dolaştı ve doğrudan kalbine doğru ilerledi. İnsanlar elektrik çarpmasından bahsederdi ama bu farklıydı. Aralarında alevlenen daha çok ilkel bir sıcaklıktı. İnkâr etmek yoktu. Numara yapmak yok. Ona baktığında ve göz bebekleri parladığında, onun da farkındalığı hissettiğini biliyordu. "Nereye gidiyorsun Beau?"

"Benim bir evim var." Başını eğdi. "Tabii beni yanında kalmaya davet etmiyorsan?"

"Tabii ki hayır!"

"Bu kesinlikle hızlı bir hayırdı. Gururumu incittiğin için endişelenme. Ben büyük bir çocuğum."

Evet, bunu görebiliyordu. "Biz... Ben... Ben yabancılarla seks yapmam." Kara gözler nasıl bu kadar ısınabilirdi? "Ama ben yabancı değilim."

O anda, onunla karşı karşıya gelmek, Everett Thomas'la masanın karşısında oturmaktan çok daha korkutucuydu - çok daha farklı bir şekilde.

"Merak etme." Yumuşak. "Seks istemedim. İsteddiğimde anlarsın."

Elleri kalçalarına gitti. "O zaman ne demek istedin?"

"Kanepenin yatağa dönüştüğünü kastetmiştim. Eğer korkuyorsan, sabah olana kadar seni korumaktan mutluluk duyarım."

Oh. Elleri düştü. "Çok ."

"Doğru. Nazik. İyilik ve ışık. Ben dünyada dürüst ve namuslu olan her şeyim."

Alay edildiğini duydu. Hoşuna gitmedi. "Az önce bana tehlikeli olduğunu söyledin. Bela."

Omuz silkme. "Bir erkek hepsi olamaz mı? Ben farklıyım, farklı insanlarla."

Adamın ciddi olabileceği hissine kapıldı.

"Örneğin, size zarar vermek isteyen biri mi? Ben o aptalın karşılaşacağı en tehlikeli pisliğim. Benim gözetimimde kimse sana zarar veremez."

"Neden beni bu kadar önemsiyorsun?" Birbirlerinin hayatlarına saatler önce geri dönmüşlerdi. Tüm niyet ve amaçlar için, kadın onun için bir yabancıydı.

Çok ama çok iyi tanıdığı bir yabancı.

"Hiç iyi bir şeyin oldu mu?" Beau ona sordu. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kahkahası tekrar geldi. Alçak. Seksi. "Tabii ki bir sürü iyi şeyiniz var. Hayırseverlik koşuları yapıyorsun. Hasta çocuklar için para topluyorsun. Engelli gaziler için gönüllü olarak evler inşa ediyorsun. Hayatınızda her türlü *iyi* şey var. İyi şeyler *yapıyorsunuz*."

"Bu şeyleri nasıl biliyorsun?" Onun hakkında çok fazla

Karnında kelebekler uçuşuyordu.

Beau cevap vermek yerine ona şöyle dedi: "Pek çok iyi şey yapmıyorum. Beni yanlış anlamayın, ben Everett Thomas değilim. Akla gelebilecek en kötü şeyleri de yapmıyorum. Ama sizinle tanıştığım geceye kadar, *iyi* kelimesi benim bildiğim bir kelime değildi diyelim." Omuzlarını geriye attı. "Sen benim iyi şeyimsin. Sana bakıyorum ve dünyanın düşündüğünden daha fazlası olduğumu biliyorum. Sen önemlisin. Sen benim iyi şeyimsin. Ve bir hıyarın seni terörize etmesine izin vermeyeceğim."

Önemli olan sensin. "Ne yani, kendimi senin koruman altında mı saymalıyım?" Avalon güldü.

O yapmadı. "Bir süredir benim korumam altındasın. Bu gece o arabayı kimin kullandığını bulana ve onu yok edene kadar ciddi bir şekilde artırılmış olarak düşün. Onu yok *edeceğim*. Söz veriyorum."

Hareket edemiyordu.

Elini kaldırdı ve parmak eklemleri kızın yanağında gezindi. "Bu otel şehirdeki en iyi güvenliğe sahip. Bu süit oteldeki en iyi güvenliğe sahip. Kimse buraya çıkamaz. Çalışan güvenlik görevlilerini de tanıyorum. Bu kattaki kameraları çok yakından izlediklerinden emin olacağım. Burada güvende olacaksınız."

Bu da neden başkanlık süitinde ısrar ettiğini açıklıyordu.

"Kalmamı ister misin?"

Ağzını açtı. Neredeyse evet diyecekti. Ama yapması gereken çok fazla iş vardı. Kafasının içinde çok fazla alarm çalıyordu. "Hayır."

"Çok yazık. Geceyi seninle geçirmek çok hoşuma giderdi, Avalon. Fantezim gerçekleşti."

O söylememişti-

Bir kez daha kapıya doğru gidiyordu. Kadın onu takip etmek için acele etti. Adam eşikten geçerken parmakları kapı çerçevesini kavradı ve sıkıca tuttu. Adam koridorda ilerleyip asansöre yönelirken arkasına bile bakmadı.

Haklıydı. Kat çok güvenliydi. Bu katta sadece başkanlık süiti vardı. Büyük, devasa bir süit.

Aynı derecede büyük bir kuyruklu piyanoyla. "Piyano çaldığımı biliyorsun."

Durmadı.

"Piyano çaldığımı biliyorsun, tıpkı nerede gönüllü olduğumu bildiğin gibi." "Pek çok insan gevşemek için piyano çalar. Senin bir

Zor bir gece. Stresini azaltmak isteyebilirsin."

Seks stres atmak için harikadır. Bu eğlenceli gerçeği paylaşmamak için dudakları birbirine kenetlendi.

Neredeyse asansöre varmak üzereydi. Bu kata çıkmak için özel bir anahtar karta sahip olmanız gerekiyordu. Onda o kartlardan biri vardı.

Diğeri ondaydı.

Beau'nun eli kalktı ve asansörün düğmesine bastı. "Senden korkmalı mıyım?" Soru döküldü.

Beau kaskatı kesildi. Sonra yavaşça dönüp ona baktı. "Belki."

Boom. Boom. Boom. Kalp atışları çok hızlıydı. "Bana zarar vermek mi istiyorsun?"

"Asla." Hemen. "Sana zarar verecek hiçbir şey yapmam. Seni güvende tutmak istiyorum." Yüz ifadesi vahşileşti. "Zarar göreceksin o arabanın sürücüsü. Katil."

Odasının güvenliğinden ayrılmadı. Tam olarak değil. "O zaman senden neden korkayım?"

Asansörün sesi duyuldu. "*Belki* de korkman gerektiğini söyledim." "Neden korkayım?"

"En sevdiğin soru." Asansörün kapıları açıldı. İçeri adım attı. Ama dönüp ona baktı. "Cevap... çünkü seni istiyorum."

Boom. Boom.

"Seni çok istiyorum, Avalon. Ama senin istemediğin bir şeyi asla ama asla yapmam. Bana gelen sendin. Uzak dursaydın muhtemelen çok daha iyi olurdu. Ama . Barıma girdin. Bana doğru yürüdün. *Beni* öpen sendin."

Evet. suçluyum.

"Artık kafamın içindesin. Önceden bir anıydın. Bir rüyaydın. Şimdi gerçeksin. Hâlâ tadını alabiliyorum. Ve daha fazlasını istiyorum." Kapılar kapandı.

Ben de daha fazlasını istiyorum.

Ama önce...

Süitinin kapısını çarparak kapattı. Kilitleri çevirdi. Kapının önüne büyük bir sandalye bile çekti çünkü bir kadın asla çok dikkatli olamazdı ve o gece çok korkmuştu. Sonra dizüstü bilgisayarını aldı. Açtı. Ve çalışmaya başladı.

Beau LeBlanc onun hakkında çok şey biliyordu. Artık kahramanı hakkında her şeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti. Ve polislerin onun neden bu kadar karanlık ve tehlikeli olduğunu düşündüklerini öğrenmenin.

* * *

ASANSÖRÜN KAPILARI AÇILDI. Beau dışarı çıktı. Hâlâ en üst kattaydı. Avalon'un katında. Şöyle bir bakınca başkanlık süitinin kapısının kapalı olduğundan emin oldu. Sonra gülümseyerek ve memnun bir şekilde asansöre geri bindi. Birkaç dakika önce kısa bir yolculuk yapmıştı. Avalon'un gecenin geri kalanında güvende olduğundan emin olana kadar binadan ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

Sessizlik içinde lobiye indi. Bir mesaj göndermeyi düşündü. Bu davada çalışmasını istediği insanlar vardı ama saat sabahın dördüne yaklaşıyordu. Onları şimdi uyandırırsa canına okurlardı.

İki saat daha uyumalarına izin verecekti.

Islık çalarak lobiye ulaşan asansörden çıktı ama yine de binadan çıkmadı. Henüz çıkmadı. Gece müdürü onu bekliyordu.

Percy ellerini birbirine sürttü. "Her şey hoşuna gitti mi?"

Beau homurdandı. Başkanlık süiti işe yarayabilirdi ama hayır, gecenin bu sidikli kısmında hoşuna giden çok az şey vardı.

Avalon'u öpmek dışında.

Beau arka dişlerini açmaya zorladı. "Onun güvenliği önceliklidir, anladın mı?"

Percy ellerini ovuşturmayı bıraktı. Başını salladı. Üç kere. "O VIP.

Senin için oteldeki tek VIP." Percy dördüncü kez başını salladı.

"Kesinlikle."

Percy ona çok şey borçluydu. Pek çok insanın vardı. Beau başka şeylerin yanı sıra iyilik de yapmaya meyilliydi. "Polislerin ne zaman geleceğini bilmek istiyorum. Sanırım yedi, belki sekiz gibi burada olurlar." Bu da Avalon'a uyumak için fazla zaman bırakmıyordu.

"Polisler mi?" Percy'nin kara kaşları havaya kalktı.

"Evet, gelecekler. Halletmemiz gereken küçük bir cinayet meselesi var." Saatine baktı. Çok geç olmuştu. Ama hâlâ yapılması gereken işler vardı. "Avalon'un gerçekten uyumaya ihtiyacı var." Yine de onun doğruca yatağa atlayacağından şüpheliydi. Büyük ihtimalle dizüstü bilgisayarını açmış ve onun tüm kirli sırlarını ortaya çıkarmak için çalışıyor olacaktı.

Çok fazla sırrı vardı.

Percy, "Polisleri sekize kadar oyalayabilirim," diye teklif etti. "Vardiyamdan sonra kalıp işlerin sizin için uygun şekilde halledildiğinden emin olacağım."

Beau başını kaldırdı ve gece müdürüne gülümsedi. "Percy, senden hep hoşlanmışımdır." Aslında hoşlanmıştı. Çocuğu LeBlanc'ın arkasındaki çöp bidonunu kazarken bulduğu andan itibaren. Çok cılız, çok kirli ve omzunda müthiş bir çip vardı.

Percy, Beau'ya kendisini hatırlatmıştı.

Ama... Percy'nin aynı yoldan gitmesine gerek yoktu. O yol cehenneme çıkıyordu.

Bu yüzden çocuğu farklı bir yöne gönderdi.

"Onun güvenliği önceliklidir." Beau bu konuda hiçbir şüphe olmadığından emin olmak istiyordu.

Percy başını salladı. Beşinci ve son kez.

Beau geceye doğru yola koyuldu. Kızın evinde yaşananlar hiç hoşuna gitmemişti. *İçeride bekleyen bir saldırgan mı? Biri ona*

Onu yakacağını mı?

Bu geceki alevler Beau'ya çok fazla başka bir zamanı hatırlatmıştı.
Başka bir yere.
Sağ omzundaki yara izleri ağrıyor gibiydi.
Avalon şimdi iki yangından kurtulmuştu. Daha kaç kez ölümden kaçabilirdi?

* * *

Canavarların normalmiş gibi davranması onu her zaman eğlendirmiştir.

Gölgelerdeki pozisyonundan Beau LeBlanc'ın gösterişli otelden çıkışını izledi. Adam acele etmiyordu. Sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyordu. Avalon'u o otele yerleştirmişti. Kapıcıların arkasına. Güvenlik görevlilerinin. Prensesi kilitledi.

Yukarı baktı.

Onu kuleye kilitlediğine dair her şeye bahse girebilirdi. En güvenli yere, en tepeye.

Beau LeBlanc'ı tanıyordu. Ne de olsa düşmanlarını tanımak önemliydi. Beau çok tehlikeli bir adamdı. Sadece bazen öyle değilmiş gibi davranmayı severdi.

Yalancı, yalancı. İçinde ne sakladığını biliyorum.

Beau otelden uzaklaşıyordu. Avalon'dan uzağa.

Çakmağını çıkardı. Babasına aitti. O piçin sahip olduğu tek şeydi. Dışı altın. Pürüzsüz. Soğuk. Bileğiyle bir fiske vurdu ve kapağı açıldı. Başparmağı kendiliğinden hareket etti. Bir alışkanlık, ikinci doğa ve alev .

Beau arkasına baktı. Çok geç kalmıştı. Alevi çoktan öldürmüştü.

Ama karanlığın içinden gülümsedi. Çünkü avı vardı. Ateş yakında tekrar yanacaktı. Geçmiş tüketecek kadar parlak bir alevle.

Geçmiş...

Avalon Trahan.

Beau onu tekrar kurtaramayacaktı. Ne de olsa ölüler kimseyi kurtaramazdı. Ve eğer Beau onun yolundan çekilmezse, o piç ölü bir adam olacaktı.

* * *

Bulduğu ilk şey cinayet suçlamasıydı.

Vücudu bilgisayara doğru eğilirken bile Avalon'un nefesi titreyerek kesildi. Beau hapse atılmıştı çünkü... barının bir müşterisi dövülerek öldürülmüş olarak bulunmuştu. Görgü tanıkları, ölen adamın LeBlanc's'taki garsonlardan birine sert davrandığını bildirmişti. Beau araya girdi. İki adam kavga etti ve ertesi gün.

Öldü.

Daha fazlasını öğrenmek için çabalarken parmakları klavyeye vuruyordu ama Beau'nun hayatını keşfedip derinlerine inerken bile onun sesi zihnine fısıldıyordu.

Bir süredir benim korumam altındasın. Bu gece o arabayı kimin kullandığını bulana ve onu yok edene kadar bunu ciddi bir şekilde artırılmış olarak düşün. Onu yok edeceğim. Söz veriyorum.

Altıncı Bölüm

"BEAU LEBLANC'I NE ZAMANDIR TANIYORSUNUZ?" DEDEKTİF BİRELIYLE masanın kenarındaki kalem.

Polisler -bu kez üniformalı değil dedektiflerdi- sabah sekizden kısa bir süre sonra Avalon'un otel odasına gelmişlerdi. Yanlarında bulunan son derece cana yakın otel müdürüne biraz sinirlenmiş görünüyorlardı. Avalon'un dedektifleri neyin kızdırdığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama soruları yanıtlamak için onlarla birlikte karakola gitmesini istediklerinde, bunu seve seve kabul etmişti. Polislerden saklayacak bir şeyi yok gibiydi. Ve davasının çözülmesini istiyordu. Oteldeki dükkândan yeni kıyafetler almış, hâlâ duman kokan elbisesini giymek zorunda kalmamak için çabucak üzerini değiştirmiş ve yola koyulmuşlardı.

Şimdi de Beau hakkında bilgi istiyorlardı. Onu ne zamandır tanıyordu? Şey...

"Yıllar," diye cevap verdi bir omzunu devirerek.

Sağ taraftaki dedektif -kısa kızıl saçlı ve keskin gözlü bir kadın- kalemine vurmayı bıraktı. "Onunla ilk ne zaman tanıştınız?" diye sordu.

Dedektif Lynn Baker. Avalon onunla daha önce birkaç kez sohbet etmişti. Savannah'ya taşındığından beri karakoldaki dedektiflerin çoğuyla sohbet etmişti. İnatçı. Avalon diğer kadını böyle tarif ederdi. Lynn davalarından asla vazgeçmedi. "June

On ikisinde." Doğum gününden iki gün sonra. Ailesi onun için şehir kulübünde büyük bir parti vermişti. Bütün arkadaşları oradaydı.

Ve sonra, on iki Haziran gecesi, kimse orada değildi. Yalnızdı ve dehşete düşmüştü.

Beau geldi.

Lynn'in kaşları kalktı.

"New Orleans'ta çok sıcak bir geceydi. Evimi kasıp kavuran ve neredeyse beni öldürecek olan yangın yüzünden daha da sıcaktı. Ama Beau oradaydı. Çok daha genç bir Beau." Elleri kucağında, masanın altında saklı kaldı. "Beni evden o çıkardı."

Lynn döndü ve ortağına baktı. Şimdi de ortağı mı? Campbell Cunningham mı? Avalon onun pek hayranı sayılmazdı. Şüpheliler hakkında çok çabuk karar veren bir hıyar olma eğilimindeydi. Ve her ne pahasına olursa olsun yüksek dava kapatma oranını korumayı severdi.

Lynn'in bakışları tekrar Avalon'a kaydı. "Garden District'teki evinizi yakan kundakçı hiçbir zaman yakalanamadı."

Dedektiflerin geçmişî hakkında bu kadarını bilmelerine şaşırmamıştı. Bilgiye erişmek zor olmayacak gibi. Ve, dün geceyi düşünürsek-

"Şimdi evlerinizde iki yangın çıktı. Biri siz gençken, diğeri de dün gece." Campbell ela gözlerini ona kırıştırdı. Büyüleyici gözler. Hayır, silahsızlandırıcı gözler. Ama bu gözler onu ne büyülemiş ne de silahsızlandırmıştı. "İki olay ve bir ortak payda."

Evet. Bunun olacağını tahmin etmişti. Duvardaki saate doğru baktı. Neredeyse dokuz buçuk. Ve tıpkı dün gece saldırganıyla dövüşürken aklına gelen çılgınca düşünce gibi, merak etti...

Gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü-

Tam o sırada küçük sorgu odasının kapısı açıldı. "Parti verip beni davet etmediğinize inanamıyorum." Beau kapı aralığını doldurdu. Cidden, ahşaba sürtünen geniş omuzlarıyla doldurdu. Derin bir nefes verdi. "Yani, hadi ama. Dün gece yangında ben de vardım. Eğer tanık ifadeleri alacaksak, benim de davet edilmem gerekmez mi? Benim hikâyemi dinlemek hiç mi umurunuzda değil?"

Campbell ayağa fırlarken sandalyesinin ayakları gıcırdadı. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Partiye katılıyorum. Bunu sana zaten söylemiştim. Oldukça açık ve yüksek sesle söylediğimi sanıyordum." Beau kapıyı tekmeleyip Avalon'a doğru yürürken ona bakmadı bile. Avalon'un yüzünü incelerken yüz hatları karardı. "Tatlım, gözlerinin altında gölgeler var." Masanın yanında durdu. "Hiç uyumadın, değil mi?" Elini uzattı, sanki yanağına dokunacakmış gibi.

Sandalyenin ayakları tekrar gıcırdadı. İrkildi.

Beau'nun eli dondu. "Araştırma yapmakla meşguldün, değil mi? Uyuyamayacak kadar mı meşguldün?" Ona doğru eğildi. "İlginç bir şey buldun mu?"

"Bay LeBlanc!" Lynn'in keskin sesi. "Bu odaya nasıl girebildiniz?"

Avalon kadın dedektife baktı. İkinci çılgılık Lynn'in sandalyesini geriye iterek ayağa fırlamasına neden olmuştu. Her iki dedektifin de Beau'nun orada bulunmasından memnun olmadıkları belliydi. Bu arada, Avalon'un göğsündeki gerginlik nihayet azalmıştı.

Geleceğini biliyordum.

"Ciddi misin?" Beau başını salladı. "İçeri nasıl girebildim? Kapıyı açtım ve içeri girdim. Çok kolay oldu." Beau'nun eli yanına düştü. "Bu istasyonda yolumu oldukça iyi biliyorum."

Çünkü çok kısa bir süre önce farklı bir cinayet suçlamasıyla tekrar tutuklanmış ve tam da bu karakolda tutulmuştu. Ama o zaman hemen serbest bırakılmıştı. Aklanmıştı.

O her zaman aklanır. Beau hiçbir cinayetten hüküm giymedi. Birkaç kez şüpheli duruma düşmesine rağmen.

Ona göz kırptı. "Hayalet görmüş gibi bakmayı kes, tatlım."

Hayalet onun için kullanacağı doğru kelime değildi.

"Kapıdan geri çık! Bu odadan çık!" Campbell tersledi. "Bir suç kurbanını sorgulamanın ortasındaydık!"

Beau kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Daha fazla uykuya ihtiyacın var." Sözleri Avalon'a yönelikti, tıpkı kararlı baş sallamasının ona yöneldiği gibi. "Boş boş koşamazsın. Bu sabah kahvaltı edecek vaktin bile oldu mu?"

"Bir kruvasan aldım."

"Çikolata mı?"

"Evet, kibar müdür Percy onları benim için bekletti." "Percy için bonus."

"Kesin şunu! *Dışarı!*" Campbell havladı. "Buradan hemen çıkması gerekiyor!"

Beau başını salladı. "Bu dünyada insanları mutlu edemezsin. Zamanın yarısında polisler işbirliği yapmadığım için bana bağıyor." Bakışları Avalon'un yüzünde dikkatle gezindi. Her ayrıntıyı not ediyor gibiydi. "Ama bir kez gelip yardım etmeye ve vatandaşlık görevimi yerine getirmeye çalıştığımda, beni sokağa atmaya hevesleniyorlar. Yanlış görünüyor, değil mi?"

"Seni hiçbir yere atmıyoruz!" Lynn ilan etti. Ses tonu ortağınınkinden çok daha kontrollüydü. "Sadece Avalon'la işimiz bitene kadar başka bir sorgu odasında beklemenizi istiyoruz."

"Neden?" Beau, Campbell'ın attığı sandalyeyi kaptı. Ayakları gıcırdamadı çünkü sandalyeyi kaldırdı ve sonra tekrar Avalon'un yanına koydu. Sandalyeye oturduğunda omzu Avalon'un omzuna değdi. "Bizimle birlikte konuşursanız bu soru-cevap seansını yarı zamanda bitirebilirsiniz. Çok daha verimli olur. Sonra Avalon oteline dönüp biraz dinlenebilir."

Onun dinlenmesine kafayı takmıştı. "Ben iyiyim."

Alçak sesle. "Saçmalık." Alçak değil. Kesinlikle sinirlenmiş.

"Avalon," diye başladı Campbell. "Onu bir bekleme alanına götüreceğiz-" "*Onu burada istiyorum.*" Sözlerinde sert bir kararlılık vardı. "Sakın

Beau'yu her yere götürebilirsin."

Beau ona geniş bir gülümseme gönderdi. Onu ekstra seksi gösteren bir gülümseme. Ve tehlikeli. "İstenmekten çok mutluyum," diye mırıldandı. "Özellikle de senin tarafından."

Campbell'ın yüzü doğal olmayan bir kırmızıya dönmüştü.

Beau diğer adama doğru bakarken, "Nefes al," diye öğüt verdi. "Çünkü bayılma tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünüyorsun dostum."

"Ben senin arkadaşın değilim!" Campbell ellerini masaya vurdu. "Onu öldürmeye çalışıyorsun!"

Beau'nun başı Avalon'a doğru döndü. "İnandığın şey bu mu? Seni öldürmek istediğimi mi?"

"Uzun zaman önce New Orleans'taki yangınları çıkaran kundakçı asla yakalanamadı. O yangınlarda üç kişi *öldü*." Campbell'dan öfkeli, kırılğan sözler. "O yangınlar sırasında New Orleans'ta yaşıyordun, değil mi Beau?"

Beau, Avalon'a bakmaya devam etti. "Daha erken gelmeliydim."

Evet.

"Gecikme için özür dilerim."

"yok," diye fısıldadı. Bakışları onunkilere takılmıştı.

"Bu sabah evinizdeydim. Hasarı görmek istedim." "Sen vardı at
a SUÇ sahne?" Campbell Sesli Kapat
için

Boğulma.

Beau ona cevap vermedi. Odağı Avalon'da kalmıştı. "Hasar birinci katla sınırlı. Polisler ve kundaklama müfettişi temiz raporu verir vermez işe koyulabilecek birkaç müteahhit tanıyorum. Burası yeniden mükemmel olacak. Ama sizi uyarmalıyım ki çok fazla duman ve su hasarı var."

"Lanet olası suç mahalli. Bir suç mahalline elini kolunu sallayarak giremezsin!" Campbell bir kez daha kelimeleri boğuk boğuk söylüyordu.

"Vals yaparak girdiğimi hiç söylemedim." Beau'dan kolay bir açıklama. "Pek çok şey dışarıdan görülebilir." Dudakları aşağı doğru çekildi, sonra Avalon'a, "Giyisileriniz muhtemelen duman kokacak. Yeni şeylere ihtiyacın olduğunu biliyorum, bu yüzden bir iş arkadaşşıma senin bedeninde ürünler aldırđım. Hepsini senin için hazırladım. O evdeki *her* şey ve değıştirilecek, sana söz veriyorum. İşim bittiğinde eskisinden çok daha iyi olacak."

Neden? Neden tüm bunları onun için yapıyordu?

"Avalon..." Daha yumuşak. Daha kontrollü. Çünkü istek Lynn'den geldi, ortağından değil.

Avalon gözlerini Beau'dan ayırıp dedektifin dikkatli bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı.

Lynn ona güven verici bir gülümseme gönderdi. Beau'nun o kendini beğenmiş, seksi sırıtışına hiç benzemiyordu. "Avalon, bize Beau'yu yıllardır tanıdığını söylemiştin."

Kadın dedektif açıkça sorularına devam etmeye karar vermişti. Avalon Beau'yu da yanında istediğini söylediğine göre -ve Avalon herhangi bir suçla itham edilmediğine göre, sonuçta o bir kurbandı-polislerin fazla seçeneği yoktu. Avalon soruya yanıt olarak başını eğdi.

"Onunla yıllardır *iletişim halinde* misiniz?" Lynn sordu. Kasıtlı bir açıklama.

Avalon'un elleri masanın altında kaldı. Avuçlarını yeni kot pantolonunun önüne bastırdı. *Beau benim hakkımda çok şey biliyor.*

Ve artık onunla ilgili ayrıntıları da biliyordu. "Dün gece onunla ilk kez konuştum. Gençliğimden beri ilk kez." *kaybolmuştu. Beni küllerle birlikte geride bırakmıştı.*

"Dün gece mi?" Lynn dudaklarını ıslattı. "Yani eviniz yakılmadan hemen önce mi?"

"Evet. LeBlanc'a girdim ve onu görür görmez tanıdım. Ona yaklaştım. Konuşmaya başladık." Öpüşmelerinden bahsetmenin uygun olmadığını düşündü.

"Seni hasta orospu çocuğu." Campbell'dan. "Onu sen de tanıdın, değil mi? Kaçan kişiyi. Onu gördün ve tüm o eski dürtülerin geri geldi. Başladığın işi bitirmen ve onu öldürmen gerektiğini biliyordun!"

"Onu ben kurtardım." Beau'nun sesi yumuşaktı. Campbell'ın yoğunluğunun tam tersiydi. "Her iki seferde de. Yine de beni kötü adam olarak gördüğünüzü anlıyorum dedektifler, bu yüzden sizin için bazı şeyleri açıklayacağım." Sağ omzunu geriye attı.

Uzun zaman önce yanan omuz.

Dedektiflere bakmak için döndü. "Dün gece Avalon'la birlikte evdeydim. Üst katta bekleyen piç mi? Dışarı çıktı. Sokağa doğru koştu. Siyah, dört kapılı bir araç tarafından ezildi ve sürücü olay yerinden kaçtı." Bir marka ve model saydı. "Olay yerinden kaçarken Avalon'un . Evinin alt katında yangın çıktığında da yanındaydım. Yatak odasıdaydım. Alevlerin tutuştuğunu duyduk ve onu oradan çıkarmam gerektiğini biliyordum."

"Beni dışarı taşıdı," diye ekledi Avalon.

"Sanki sensiz giderdim, tatlım."

Midesi bulandı.

"Tekrar ediyorum, dedektifler, yangın çıktığında ben üst kattaydım. Avalon bunu doğruladı. Ben çok yetenekli bir adamım ama aynı anda iki yerde birden olamam."

"Ama yardım alabilirsin." Campbell'ın çenesinde bir kas esnedi. "Senin gibi bir adamın parmağını şıklattığında atlayıp emrini yerine getirmeye hazır bir sürü dalkavuğu vardır, değil mi? Slater Wade gibi zavallı piçler."

"Dalkavuklar. Gerçekten bu kelimeyi mi kullandın? Hem de yüzün kızarmadan?" Beau sorguladı. "Sen de kimsin?"

"Slater Wade'i tanıdığınızı kabul ediyor musunuz?"

Beau elini çenesinde gezdirdi. Saat beş yönündeki gölgesi parmaklarına sürtündü. "Kötü polisi mi oynuyor?" Beau yüzünü buruşturarak Lynn'e sordu. "Yoksa işinde gerçekten bu kadar boktan mı?"

Campbell saldırdı-

Lynn elini onun göğsüne koydu. "Seni kışkırtıyor, Cam."

Beau omuz silkti. "Yaptığım şey bu mu? Ben de burada son derece önemli bir soru sorduğumu sanıyordum. Henüz cevaplanmamış bir soru."

Campbell ona, "Şimdiye kadar hapse girmiş olmalıydın," diye çıkıştı. "Hepimiz senin çok suçlu olduğunu biliyoruz. Ama yürümeye devam ediyorsun. Hiçbir şey sana yapışmıyor, değil mi? Polisleri şaka konusu yapabileceğini sanıyorsun."

"Seni hiçbir şeye dönüştürmüyorum. Ama oturduğum yerden bakınca, kendini bir göt haline getirme konusunda mükemmel bir iş çıkarıyorsun."

Avalon'un dikkati ikisi arasında gidip geldi ve sol gözünün arkasında sıkıcı bir ağrı başladı. Otelden ayrılmadan önce Percy'nin ona ikram ettiği kahveyi kesinlikle içmeliydi.

"Slater Wade'i tanıımıyormuş gibi mi davranacaksın?" Campbell alay etti. "Çünkü şu anda onun hayatını araştırıyoruz. Onu sana kadar takip edeceğiz. Yalan söylemenin faydası yok."

"Slater Wade." Beau ismin tadına baktı. "Sokakta bırakılan ölü adam bu mu?"

Lynn'den bir baş sallama.

"İsmin bir şey söyleyemem," diye verdi Beau. "Ama iz sürme konusunda iyi şanslar. Ne keşfedeceğinizi çok merak ediyorum."

Campbell
homurdandı. Beau
gülümsedi.

Ve... "Yeter!" Düz. Avalon aslında kelimenin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştı çünkü sakin olmak hissettiği son şeydi. Sakinliğini koruyan şey aldığı eğitimdi. Karşısında sadece polisler varken dağılmayacak kadar çok katille uğraşmıştı. Polisler ve geçmişinden gelen sinir bozucu derecede seksi biri.

"Ama ben eğleniyordum," diye itiraz etti Beau.

Evet, öyle olduğunu biliyordu. "Sen de kasıtlı bir pislik gibi davranıyordun." Kızgın kızgın bakan Campbell'a baktı. "Sen de öyleydin. Saçmalamayı bırak da işimize bakalım. Dün gece evimdeki yangını Beau başlatmadı. Bilgin olsun, yıllar önceki yangını da o çıkarmadı."

"Peki yapmadığını nereden biliyorsun?" Campbell soruyu ısırarak sorarken ağzından noktalar halinde tükürükler çıktı.

"Çünkü Beau beni alevlerin arasından çıkardığında onun parçalanmış bedenini gördüm. Beni güvende tutmak için ölebilirdi." Neredeyse . "O zamanlar beni tanı mıyordu bile. Ben yanarak ölmek üzere olan sıradan bir çocuktum ve o beni kurtarmak için ateşe koştu." Onun kahramanı. Yıllar boyunca onun için bu olmuştu. Ve onun hakkında öğrendiklerine rağmen... *hâlâ öyleydi*. "Belki onu hapse atmakta zorlanıyorsunuz, ama onu kundaklamalardan dolayı yakalayamayacaksınız, Dedektif Cunningham. Beau'nun masumiyetine yüzde yüz inanıyorum."

Göz ucuyla Beau'nun kaskatı kesildiğini gördü. Ama bir daha ona doğru bakmadı, henüz değil. Polislerin onlara yardım edebileceğini görmesi gerekiyordu. Polislerin hayatının büyük bölümünde düşmanı olduğunu anlıyordu ama her polis onu yakalamaya çalışmıyordu.

Ya da en azından şu anda öyle olmak zorunda değillerdi.

Boğazını temizledi. "Slater Wade." Bu isim göğsünü ağrıttı çünkü onu zihninde görebiliyordu. Onu kavrarken hissedebiliyordu ve dehşet bir kez daha damarlarında dolaştı. "Bu ismi tanı mıyorum. Sanırım onun evini arıyorsunuz."

"Üniformalar orada şimdi." Lynn başını yana eğdi. "Adamın sabıka kaydı bir mil uzunluğunda. On üç yaşındayken başlamış. Araba çalmak ve küçük hırsızlıklar." Tek kaşını kaldırdı. "Ama diğerlerinin aksine

Benzer bir başlangıç, Slater'ın büyüklerle ilk karşılaşması gibi görünüyor."

"Büyük zaman," diye tekrarladı Beau ve sesi hiç de eğlenmişe benzemiyordu. "Sence bir kadına yanacağını söylemek, evine girip ona saldırmak... sence bu *büyük zaman mı*?" Her kelimedede öfke gümbürdüyordu. Ama dikkatle kontrol altına alınmış bir öfkeydi bu.

Beau hakkında böyle hissedip duruyordu. Sanki içine kapanmıştı. Bir şeyleri geride tutuyormuş gibi.

"Hakkında hiç cinayet suçlaması olmamıştı ve söyleyebileceğimiz kadarıyla Slater'ın hiçbir kundaklamayla bağlantısı yoktu."

"Dalkavuk," dedi Beau. Campbell'ı işaret etti. "Senin sözün, ama Slater'ın da öyle olduğu açık. Sadece benim için çalışmıyordu. Paramı onu yakalayan ve Slater'ın hiçbir polisle konuşmamasını sağlayan piçin üzerine yatırıyorum. Ya da benimle. Çünkü doğru durumlarda isteksiz tanıkları konuşturmakta oldukça etkiliyimdir."

Lynn'in dudakları gerildi. "Eminim öylesindir." Campbell homurdandı.

"Bir ihtimal..." Avalon alt dudağını yaladı. "Slater'ın bir erkek kardeşi var mıydı?"

Lynn ona, "Yaşayan hiçbir ailesi yok," dedi. "Saldırganın sana anlattığı, kardeşini koruduğuna dair hikâye var ya? Tamamen saçmalık."

Bildiğim iyi oldu.

"Oh, ama. Hepimiz o pisliğin bu detay hakkında yalan söylediğini biliyorduk. Dün gece olay yerindeki üniformalılar bile bunun saçmalık olduğunu düşündü." Beau elini belli belirsiz havada salladı. "Olayları sizin bakış açınızdan görmeye çalışmak biraz garip, dedektifler. Söylemeliyim ki, görüşme tarzınızdan hiç etkilenmedim. Ben size yardımcı olayım da bütün gün bu berbat odada tıkılıp kalmayalım, ne dersiniz?" Avalon'a yaklaştı ve odağını ona çevirdi. "Düşmanlarınız kimler?"

"Benim düşmanım yok."

"Saçmalık. Hepimizin düşmanları var. Benim iki eyalete uzanan bir listem var. En azından. Tekrar deneyelim."

Omuzları gerildi.

"Son zamanlarda en çok kimi kızdırdın? Bu odadaki herkes senin en tehlikeli kişilerle sohbet etmekten zevk aldığını biliyor.

suçlular var."

"Örnek olarak," diye mırıldandı Campbell. "Hemen oturan hıyar."

"Hâlâ beni zorluyor..." Beau Campbell'a doğru bakmadı. "Ben burada kibar davranmaya çalışıyorum, o ise hâlâ dangalak polis, pardon, kötü polis olmaya devam ediyor." Sözleri alaycıydı ama bakışları son derece ciddiye.

Düşmanlarını bilmek istiyordu.

Zaten bilmiyor musun? Onun hakkında her şeyi bildiğini hissediyordu. Sütyen ölçüsünü bile. Çünkü birkaç dakika önce onun için onun bedeninde yeni kıyafetler aldığını gelişigüzel bir şekilde duyurmuştu. Avalon bu sürçmeyi fark etmişti. Ama ona giysiler hakkında soru sormadı - bu daha sonra gelecekti. Onun yerine, "Everett Thomas." dedi. Potansiyel bir düşman sayılabilirdi. "Geçenlerde onunla görüşüyordum. Ayrıldığımda benden pek memnun kalmadı." Az bile söyledim.

"Neden?" Beau'nun gözleri parladı. "Bak, az önce en sevdiğin soruyu sordum."

Polislerin onları izlediğinin farkındaydı ama dikkati tamamen Beau'ya odaklanmıştı. Aldığı her nefes onu Beau'ya biraz daha yaklaştırıyor gibiydi. Beau'nun sıcaklığı uzandı ve etrafında kıvrıldı. "Masumiyetini kanıtlamamı istedi. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim."

"Neden olmasın?" Beau bekledi.

"Çünkü onun çok suçlu olduğunu düşünüyorum. O hapishaneye ona yardım etmek için gitmedim. Onu polislere hediye paketi içinde kimin bıraktığını bulmak istedim." *O kişiye mi bakıyorum?*

Beau'nun dudakları

kıvrılmaya başladı. "Everett

beni korkutmaya çalıştı."

Beau'nun gülümsemesi

donda.

"Yumruklarını masaya vurdu. Beni ürküteceğini sandı. Beni sarsmak için bundan çok daha fazlası gerekir." Campbell da benzer bir hareket yapmıştı. Bazı insanlar göz korkutmayı severdi.

Bazıları başka kullanmıştır.

Beau başını salladı. "Seni korkutmak istedi ama sen Everett'e siktir olup gitmesini söyledin. Ona yardım etmiyordun."

"Ve bana onu eden orospu çocuğunu bulmamı söyledi. Sonra..." Beau'yu dikkatle izledi. "Sonra bağırsaklarını kesip bir bağlamamı önerdi."

Sessizlik.

Beau ona doğru da eğilmişti. O da ona doğru eğilmişti.

Yüz ifadesi değişmemişti. Ama gözleri daha koyu görünüyordu. Daha derin. Onun bakışlarındaki duyguları okumak istedi. Normalde duyguları okumakta çok iyiydi ama bu kez onun ne hissettiğini kestiremiyordu.

"Ahem."

Beau ve Avalon başlarını Lynn'e doğru çevirdiler.

"Bu onlar için garip bir ön sevişme mi?" Campbell çenesini kaşırken sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Lynn başını salladı. "Ama ben *cinayet* soruşturamama geri dönmek istiyorum. Everett Thomas'ın yüksek güvenli bir hapisanede kilitli olduğunu düşünürsek, peşinde olduğumuz adamın o olduğunu pek sanmıyorum, o yüzden sahip olabileceğin diğer düşmanlara odaklanmaya ne dersin, tamam mı Avalon?"

Ama Beau güldü. Derin, sert sesin mizahla ilgisi yoktu. "Sanki hapisane istediğini elde etmeni engelleyebilirmiş gibi." Ayağa kalktı. Ayağa kalktığı anda eli dışarı kaydı. Parmak eklemleri Avalon'un yanağında gezindi. "Bazı kişilere doğru kelimeyi -ya da yanlış kelimeyi- söylersin. Ve dışarıda kirli işlerini yaptırabileceğin bir sürü insan bulabilirsin."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz, öyle mi?" Campbell'ın alnı bariz bir şüpheyile çatladı.

"Oh, hadi ama. Haklı olduğumu biliyorsun. İşte bu yüzden Everett'i ziyaret etmen gerekiyor. Ya da *biz bu* yüzden yapıyoruz." Eli kızın teninde oyalandı. "Onunla bir görüşme ayarlayabilirsin, değil mi Avalon?"

Evet, yapabilirdi. Birkaç telefon görüşmesiyle bunu gerçekleştirebilirdi.

"Beni de yanında götür, Everett'in sana bir şey yapıp yapmadığını öğreneyim."

Nefesini içine çekti. "O... o kadar çabuk bir vuruş yapamazdı." Az önce onunla konuşmuştu.

Beau'nun yüz ifadesi evet, yapardı diyordu. "Seni barları araştırman için gönderdi. Sana ziyaret edebileceğin yerlerin çok yararlı bir listesini verdi. Barları aramak için en iyi zamanın geceleri olduğunu hepimiz biliyoruz."

Evet.

"Siz gece dışarıda arama yaparken, Everett evinizin boş olacağını biliyordu. Bu yüzden Slater'a seni bekletmiş olabilir. Everett gibi bir adam avıyla oynamayı sever. Kurbanlarına işkence eder. Bütün bunları haberlerde gördüm. Onları öldürmeden önce kâbusları olmayı severdi." Elini yavaşça indirdi. "İkimiz de senin kâbusunun ne olduğunu biliyoruz, tatlım."

Ateş.

"Ahem." Yine Lynn'den. "Fark etmeden edemiyorum, ona ikinci kez sevgilim diyorsun. Ama ben ikinizin dün gece tekrar karşılaştığınızı sanıyordum."

"Yanlış," diye yanıtladı Beau.

"Oh?" Ve Campbell saldırıya geçti. "Yani birbirinizle daha önce karşılaştığınızı kabul ediyorsunuz-"

"Ona dört kez sevgilim dedim, iki değil. İkiniz de daha dikkatli olmalısınız. Detayları yanlış anlamayın. Detaylar önemlidir. Şeytani olabilirler ama önemlidirler." Kapıya doğru ilerledi. "İşleri hızlandıralım, olur mu? Avalon şu anda kimseyle çıkmıyor. Onu incitmek isteyecek kızgın bir eski sevgilisi yok. Genelde eski sevgililerine geçmişinden bahsetmez. Ateş, seks sonrası konuşmaları berbat hale getirir."

Avalon yükseldi.

"Çok küçük bir arkadaş çevresi var. Ona karşı aşırı korumacılar. Kolay kolay güvenmez, bu yüzden o imrenilen yakın çevreye erişmek çok zordur." Neredeyse kapıya gelmişti. "Onun düşmanları hapishanede konuştuğu katiller. İşledikleri suçların her bir iğrenç parçasını ona anlatırken güzel bir kadının bu kadar yakınında olmasından zevk alan katiller. Odaklanmamız gerekenler onlar. O piçler ve tabii ki o." Beau tam kapının önündeydi.

Beni terk mi ediyor?

"O mu?" Lynn sordu.

Beau omzunun üzerinden baktı. Ama gözleri dedektife gitmedi. Onun yerine karanlık bakışları hiç şaşmadan Avalon'a yöneldi. "Onun peşindeydin, değil mi?"

Yeterince derin bir nefes alamıyordu.

"Oh, tatlım..." Şimdi gözleri -kısa bir süre için- Lynn'e kaydı. "Beş numaralı zaman," diye mırıldandı. Sonra gözleri tekrar Avalon'a döndü. "Geçmiş e eşelemek seni ısırmasına -ya da bu durumda yakmasına- neden olabilir. Ama sen bunu biliyordun, değil mi? Ve yine de risk aldın."

"O mu?" Campbell sordu. "Bekle, ciddi ciddi bunu ima etmiyorsun değil mi? Genç kızken evini yakan adamın dün gece yine yangın çıkardığını mı? Bu- bu-"

"Bir seçenek, evet." Beau kapıyı açtı. "Bu seçeneği araştıracağımdan emin olabilirsiniz. Merak etmeyin. Ve bana yardım edebilecek bir sürü , yani arkadaşım var." Eşikten adımını attı.

Beni terk ediyor.

Öylece çekip gitmesine izin mi verecekti? "Beau!"

Geniş sırtı gerildi. "Dışarıda sizi bekleyen bir limuzin var. Limuzinde yeni bir bavulun içinde yeni kıyafetlerini ve bol miktarda tuvalet malzemeni bulacaksınız. Burada işiniz bittiğinde, limuzin sizi gitmek istediğiniz yere götürecektir. Şoför aynı zamanda tam eğitimli bir bodyguard, yani korunacaksınız."

"I..." Avalon durdu. *Seninle gelmek istiyorum.* Ama bunu yapamazdı. Polisleri öylece bırakamazdı.

mi?

Dışarı çıktı.

Ve odadaki tüm ışık biraz daha sönükleşir gibi oldu. Avalon onun ardından baktığını fark etti. Başını dedektiflere doğru çevirdi.

Campbell hâlâ kapıya bakıyordu. Ama Lynn Avalon'u izliyordu.

Lynn başıyla onayladı. "Dün gece onu eve davet ettin."

"I..." *Etmedi. Beni takip etti.*

"Üniformalıların raporunu ilk okuduğumda hikâyeye inandığımdan emin değildim ama ikinizi birlikte gördükten sonra artık inanıyorum." Lynn başını Avalon'a doğru eğdi. "Sana bir tavsiye?"

Beau'nun peşinden koşmamak için ayaklarını yere kilitlemişti. Bu da böyle?

"Tehlikeli olanların genellikle belli bir çekiciliği vardır. Ama unutmamalısınız ki onlara *tehlikeli* dememizin bir sebebi var."

Avalon çenesini kaldırdı. "Tehlikeli kişilerle nasıl başa çıkılacağını biliyorum. Tüm yetişkinlik hayatım boyunca bunu yaptım."

"Elbette, ama unutmayın ki herkes hazırlıksız yakalanabilir. Belki de karanlık bir yatak odasında sizi bekleyen tehlikeli bir kişi tarafından."

Slater'ın yaptığı gibi.

"Ya da belki de hayatınızda gördüğünüz en seksi gülümsemeye sahip olduğu için korumanızı atlatan tehlikeli bir kişi tarafından."

Campbell öksürdü.

Lynn gözlerini devirdi. "Her neyse. Ben bir polisim, ölü değil."

Avalon'un kanında öfke mırıldanıyordu. "Beau benim için bir tehdit değil." Ve gerçekten de biraz kıskançlık mı hissediyordu? Lynn, Beau'nun gülümsemesini fark ettiği için mi? *Bu sabah kesinlikle kahve almalıydım.*

"Tehdit değil mi? Ha! Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandı Campbell.

Öyle değil. Ama dün geceki yangını kim çıkardıysa onun için bir tehdit. Bakışları sol duvardaki saate kaydı. "Hadi şu soruları bitirelim. Bekleyen bir limuzinim ve gereken yerler var." Ve izini sürmem gereken bir kahraman.

Çünkü Beau avı tek başına yürütürken onu polislerle bırakmayacaktı. Oh, lanet olsun, hayır.

Ve onun gözlerindeki ifadeden kesinlikle, yüzde yüz avlanmayı planladığını anlayabilmişti. Beau kundakçının peşinden gidiyordu. Yolun her adımında onunla birlikte olmaya niyetliydi.

* * *

AVALON sanki cehennem ateşi onu kovalıyormuş gibi karakoldan dışarı fırladı. Dedektifler onu tekrar tekrar sorgulamıştı ve sorularının çoğu Beau'ya odaklanmıştı. Kahretsin, madem onun hakkında bu kadar çok şey öğrenmek istiyorlardı, neden sadece Beau'yu *sorgulamıyorlardı*? Ama hayır, onun oradan elini kolunu sallayarak çıkmasına izin vermişlerdi.

Çok fazla zaman kaybetmişti.

Merdivenlerden hızla indi ve doğruca söz verilen limuzine yöneldi. Gri bir gömlek ve delikli bir kot pantolon giymiş iri yarı, uzun boylu, kaslı bir erkek uzun, siyah aracın yan tarafına uzanmıştı. Onun geldiğini gördüğünde, rahatça uzanıp kapıyı açtı.

"Yeterince uzun sürdü," dedi iç çekerek. "Çok sıkılmaya başlamıştım. Polis karakollarının önünde takılmayı sevdiğimden değil."

"Sana da merhaba," diye karşılık verdi hiç vakit kaybetmeden. "Bak, Beau ile acilen konuşmam gerekiyor." Onun önünde durdu. Yukarı baktı. Neredeyse Beau kadar uzundu. "Eminim patronunun şu anda tam olarak nerede olduğunu biliyorsundur."

"Birkaç fikrim var." Saçları Beau'nunkinden koyu, daha kirli bir sarıydı. Ama o belli belirsiz ses tonu çok ama çok benziyordu. "bakalım."

Tereddüt etti.

Yumuşak kahkahası ona doğru sürüklendi. "Burada bekleyen başka limuzin *görüyor* musun? Çünkü ben görmüyorum. Seni ben . Beau burada olacağımı söyledi. Polislerle sohbetin bittiğinde içeri girmeni söyledi. Bana güvenebileceğini söyledi."

Hayır. "Sana güvenebileceğimi hiç söylemedi."

"Bu saçmalık çok incitici." Bir eli kısa süreliğine kalbine gitti. "Sana gelince, yıllardır koruma görevi yapıyorum ve daha minnettar olmalı... ve güvenmeli." Uzun bir iç çekiş. "Her neyse. Bütün gün burada dikilecek miyiz yoksa limuzine mi bineceksin?"

Polis karakoluna baktı.

"Sürpriz, sürpriz," diye bağırdı şoför-koruma usulca. "Seni takip etmişler. Eminim beni görmek istemişlerdir."

Tam zamanında ona dönüp baktı ve onu izleyen dedektiflere el sallarken yakaladı. "Yeni saç kesimine bayıldım Lynn. Sana acayip yakışmış."

"Sen de kimsin?" Avalon nefes aldı.

"Beni kahramanınızın başka bir anneden olma kardeşi olarak düşünün. Şimdi terlemeye başladım. Girelim mi, çıkalım mı?"

Açık kapıya baktı. "İçeri." Avalon içeri daldı. Ve hemen hemen Beau'nun kucağına düştü.

"Yeterince uzun sürdü," dedi. Kapı onun arkasından kapandı.

Yedinci Bölüm

ONUN ÜZERINE DÜŞMÜŞTÜ. LEZZETLİ BİR YAYILMA. BİR ELİ ONUN ÜZERİNDEYDİ. göğsündeydi. Diğer i se istekli aletine baştan çıkarıcı bir şekilde yakındı.

Ne yazık ki, Beau'nun büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen, elini onun aletinden çekti. Ayrıca doğruldu ve bir adım ötedeki koltuğa zıpladı. Ama nefes nefese kalmıştı ve bakışları kasıklarına, kot pantolonunun sert kumaşının arasından onu selamlayan sikine kaydı.

"Bunun için üzgünüm. Muhteşem bir kadın kucağıma atlayınca böyle oluyor. Lanet şeyin kendi akli var." Ve söz konusu kadın Avalon olunca, aleti anında dikkat kesilmekten kendini alamadı.

"Ben *atlamadım*. Arabanın içinde beklediğini bile fark etmedim!"

Limuzin hareket etmeye başladı. "Polislerle güzel bir sohbet yaptınız mı?" Beau saatine bir göz attı. Tekrar kontrol etmesine gerek yoktu. Onu beklerken gözlerini dikmiş saatine bakıyordu. "İşini bitirmen yeterince uzun sürdü."

"Milyonlarca soruları vardı."

"Benim hakkımda."

"Evet. Ve bizim hakkımızda."

Bekledi. Ayrıca onu görmekten de keyif alıyordu. Avalon'da onu her zaman daha iyi hissettiren bir şey vardı. Evet, güzeldi. İnkâr edilemez. Ona göre, hayatında gördüğü en güzel kadındı.

hiç görmedim. Ama *daha fazlası* vardı. Omuzlarındaki gerginliği azaltan ve içindeki burkulmaları yok eden, tanımlanması zor bir şey daha.

Avalon.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Elinin zarif hareketi adamın bakışlarının bileğine kaymasına neden oldu. Ve tenini çevreleyen dövmeye. Koyu renkli bir banttı ama karanlığın içinde gizlenmiş olan fleur-de-lis desenlerini fark etmişti.

Kızı New Orleans'tan çıkarabilirsin.

Ama New Orleans her zaman kadının üzerinde kalacaktı.

"O senin kardeşin mi?" Avalon limuzinin ön tarafına doğru el salladı.

Ah. Kadının bu özel konuya atlayacağını tahmin etmişti. "O sözleri söylediğini duydum."

"Yani o senin kardeşin mi?"

"Sanırım size bir kardeş ilişkisi hakkında bir şeyler anlatmıştır."

Oldukça sevimli, sinirli bir homurtu çıkardı. "Bana adını söylemedi."

"Böyle bir pislik olabilir." Gerçek hikaye. Aslında birçok yönden göt olabilir.

"Bana onun adını da söylemedin."

Güzel. "Çoğu gün Royal adını kullanıyor."

"Goes by" mı? Yani gerçek adı bu değil mi? Sahne adı gibi bir şey mi? Bana bu adamın bir grubun solisti falan olduğunu mu söyleyeceksin? Gündüzleri koruma ve şoför, geceleri rock yıldızı mı?"

Pek sayılmazdı, ama Tanrım, gülümseme isteği uyandırıyor. O da öyle yaptı. Onun için gerçek bir gülümseme.

Gözleri onun gülümsemesine takıldı. "Kahretsin, haklıydı. Bu gülümseme tam bir bela."

Belaya bakıyordu. Ama isimle ilgili sorusuna geri dönelim. "Bir rock yıldızı değil." Royal bu öneri karşısında dehşete düşecekti, bu yüzden Beau bu konuşmayı ona daha sonra tekrarlamak üzere aklına bir not aldı. "Genelde tam bir baş belasıdır. Bu yüzden yeterince yakın bir isim olduğunu düşündüm." Bu konuda söyleyeceği tek şey buydu. Royal'in sırları kendisine aitti. Beau verdiği yanıtlarla zaten yeterince dikkatli davranmıştı.

Elleri kucağında iki büküm oldu.

Uzanıp parmaklarını onunkilerin üzerine koymak istedi. Şimdilik bu dürtüsünü kontrol etti. "O tırnaklarının avuçlarını ısırmasına izin vermeye devam edersen, kendini kanatacaksın."

Dönmeyi bıraktılar.

"Bu senin birkaç özelliğinden biri." Farkında mıydı? "Korktuğunuzda tırnaklarınızı avuçlarınıza batırırsınız." Gerçekten merak ederek sordu: "Seni daha iyi hissettiren ne? O yumrukları yapmak ve onları herkesten saklamak mı? Yoksa acının küçük ısırıklarını mı seviyorsun?" Beau cevap vermesi için onu izledi. Yargılamıyordu. Sadece soruyordu. Çünkü Avalon hakkında bilmediği bir şey vardı.

Uzaktan çok şey öğrenirsiniz. Yakından ve kişisel olarak çok daha fazla şey öğrenirsiniz.

"Acıdan hoşlanmıyorum." Anında.

"Çok kötü. Doğru kişiyle, tıpkı zevk gibi olabilir." "Dur." Gözleri parladı.

"Ben bir şey yapmıyorum." Evet, yapıyordu. Bunu ikisi de biliyordu. "Kafamı karıştırıyorsun."

Suçluydu. Yine de, ilk günden beri onunkiyle uğraştığı için adil görünüyordu.

"Sormak zorundayım, karakollara hep böyle baskın mı yaparsınız?"

"Hayır." Başka bir gerçek hikaye. "Çoğu zaman onlardan kaçıyorum." Nefesi kesildi. "Benimle ciddi olabilir misin?"

"Tatlım, sana karşı çok ciddiyim."

Pencereden dışarı baktı. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Otele geri dön. Tüm zamanını sırlarımı araştırmakla geçirdin ve hiç dinlenmedin. Sıfır uykuyla çalışamazsın. O piçi dışarıda yakalayacaksak olmaz." Bir duraklama. "Bu yüzden aceleyle peşimden geldin, değil mi? Kötü adamı yakalamak için benim harika halimle takım olmak istediğin için mi? Benim için çaresiz kaldığının ve beni hemen burada becermek istediğinin farkında olduğun için değil mi?"

"Beau."

Yemyeşil koltuğa daha rahat yerleşti. Bacaklarını önünde açtı. Aleti onu selamlamaya devam etti. "Evet?"

"Senden ciddi olmanı istedim. Eğer bu... bu ortaklık yürüyecekse-"

"Ben ciddiym. Seni otele geri götüreceğim. Ve kötü adamı yakalayacağız. Sen biraz dinlendikten *sonra* hemen işe koyulacağız."

Dudakları birbirine yapıştı. Bakışları onun üzerinde gezindi.

Beau bildiği halde gerilmeyi reddetti... *İşte geliyor*. Sorgu odasına ilk girdiğinde ve ona gittiğinde, ona dokunmak için uzandığında irkilmişti. Bakışlarında korku titreşmişti. Beau onun gözlerindeki korkuyu kesinlikle sevmezdi. Sorgu odasında ona kahramanıymış gibi bakmamıştı.

Çok kötü.

Sanki onun çok ama çok farklı bir şey olduğunu fark etmiş gibi ona bakıyordu.

"Doğrudan kötü adama bakmadığımı nereden bileceğim?" Avalon yumruk atmadı. Sorusu yumuşak ve boğuktu ve bakışları bu kez onunkileri tutarak bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi.

Bir kez daha ona gülümsedi. "Ben kötü bir adamım. Bunu sakın unutma. Bu dünyadaki pek çok insan için tam bir piçim." Gülümsemesi yavaşça . "Ama senin için değil."

"Çünkü ben senin *iyi* şeyinim?"

Evet.

"Kötü adamlar insanları takip eder."

"İyi adamlar insanları korur."

Ona doğru ateş etti. Bu hareketi beklemiyordu. Kız aniden ona doğru fırladığında tamamen hazırlıksızdı. Elleri dışarı fırladı ve kadının kalçalarına dolandı. Parmağını göğsüne sapladı. Bu sırada Royal ön tarafta bir pislikti ve bir çukura çarptı - sert bir şekilde - ve yana yuvarlandı. Birbirlerine dolandılar ve koltuklardan birine yarı uzandılar. Kız üstteydi. Bir bacağı onunkinin arasında. Adam...

Onu çok istiyorum.

Bakışları adamın ağzına kaydı. Oyalandı. Ama sonra başını sert ve olumsuz bir şekilde salladı.

Ellerinden biri onu sıkıca kavradı.

"Neden korunmaya ihtiyacım olsun ki?" Avalon sordu.

Neden gülsün ki? Başını geriye attı ve güldü. Kahkaha limuzinin içinde yankılanıyor gibiydi. Derin ve ağırdı ve kadın onun göğsünü drtmeyi bıraktı.

"Bu hiç komik değil."

"Bu çok komik," demeyi başardı. Ama kadın yine geri çekiliyordu ve bu sadece sinir bozucuydu. Adam çoğunlukla oturdu, kadın da yle. Sadece bir elini onun kalçasının kıvrımında tuttu ve kadın hemen yanındaki koltukta kaldı. Bacağı onunkine sürtündü. Baştan ıkarıcı kokusu onu sarmıştı. İçine ekti. Derin derin. "Lavanta mı bu?" Daha önce bu kokudan tam olarak emin olamamıştı.

"Sen söyle. Hayatımın her ayrıntısını biliyor gibi görünen kişi sensin."

"Her ayrıntıyı değil." Kartlarını masaya koymuştu. Kendince. "Bir oyun oynamaya ne dersin?"

Pencereden bakmak için döndü. "Oyun oynayacak havada değilim. Cevap istiyorum."

"Ve onları alacaksın." Onları kendi yöntemiyle verecekti. "Ben sana senin hakkında bildiğim bir şeyi söyleyeceğim. Sen de bana o çok değerli dizüstü bilgisayarında araştırma yaparken benim hakkımda keşfettiğin bir şeyi söyle. Eğer hakkımda söylediklerin doğruysa, kabul . Eğer söylediklerin yanlışsa... o zaman seni peceğim."

"Ne?"

"Aynı kurallar sizin için de geçerli elbette. Eğer doğru bir şey söylersem, bunu kabul edeceksin. Eğer yanlış bir şey söylersem, o zaman beni peceksin."

"Ben... neden bu çılgın oyunu oynayayım ki?"

Neden, gerçekten mi? "nk beni istiyorsun." Bunun onun hakkında bildiği ilk gerçek şey olduğunun farkında mıydı? "Ve ben de seni istiyorum." Az önce bonus olarak kendisi hakkında doğru bir şey söylemişti. "Aramızda temel, ilkel bir çekim var." O kadar da doğru değildi. Aramızdaki ekim basit bir şeyin çok ötesindeydi. İlkel miydi? Kesinlikle evet. "Dün gece pştğmzde, ağızının benimkine değmesi beni Vegas'taki en pahalı striptiz şovlarını izlemekten daha çok tahrik etti."

Kaşları havaya kalktı. Sonra hemen muhteşem yeşil gözlerinin üzerine düştü. "Striptiz şovlarında çok zaman geçiriyor musun?"

Aslında Vegas'ta birkaç yeri vardı ama konumuz bu değildi. Avalon çeşitlendirilmiş işlerini sormamıştı. "Rastgele kadınların soyunmasını izlemekle ilgilenmiyorum, ama eğer bir gösteri yapma arzusu duyarsanız, tüm dikkatimin üzerinizde olacağını bilin."

Yutkundu.

"Seni başka hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum."

Gerçek.

Kalın. Düz. Bitti.

Dudakları aralandı. Konuşmadı.

"Bu arada oyun başladı." Bir ipucu çünkü kız ona bakıyordu. "Sana duyduğum arzu hakkında yalan söylemiyorum, bu yüzden henüz öpüşme olmayacak."

"Oyununu anlamıyorum."

Evet, saçma bir oyundu yani... yeterince adil. "Benim hakkımda ne bildiğini düşünüyorsan söyle. Eğer doğruysa, bunu kabul edeceğim. Değilse, seni öpeceğim." Gergindi. Tırnaklarını avuçlarının içine batırıyordu. Nefret ettiği korkunun belli belirsiz izleriyle onu izliyordu. Oyun saçmalıktı. Tamamen anlık bir şeydi. Dikkatini dağıtmak için bir yol.

Ama aynı zamanda... onun hakkında keşfettiği bazı saçmalıkların doğru olmadığını bilmesini sağlamanın bir yoluydu. *Ben bir canavar değilim.*

Ve bonus olarak, onu birkaç kez öpebilir. Kazan, kazan.

Avalon derin bir nefes aldı. Derinlere doğru adım atmak üzere olduğunu biliyordu. "Birden fazla cinayetin şüphelisiydiniz."

Hareket etmedi. "Bu kesinlikle keşfetmek için yeterince kolay bir istihbarattı. Ne kadar sürdü? İnternette beş saniyelik bir arama mı?" Dilini şaklattı. "Hayal kırıklığına uğradım, işte ben buyum. Ateşli polisiye yazarından daha sert sorular beklerdim."

"Hiçbir zaman bir cinayet suçlu bulunmadınız."

"Sanırım Dedektif Cuntingham'dı - pardon, benim hatam, Dedektif *Cunningham* bazı şeylerin kalıcı olmasının zor olduğuna işaret etmişti."

"Daha önce öldürdün mü?"

"Hayır."

Bakışları adamın ağzına

kaydı. "mi?" diye sordu

ona. "Tabii ki hayır!"

"Bu çok güzel. Ne kadar hızlı ve kesin bir inkâr. Ama hepimizin sert eylemlerde bulunmaya itilebileceğimizi en iyi sizin bilmeniz gerekir. Yanlış koşullarda hepimiz birer katil olabiliriz."

Uzun kirpikleri titredi.

Limuzin yavaşladı. Pencereden dışarı bakmaya zahmet etmedi. Hedeflerine varmamışlardı, henüz değil.

Nefesi titreyerek kesildi. Dudaklarını yaladı ve "Everett Thomas'ı polislerin bulması için bırakan adam sendin" dedi.

Yüz ifadesi değişmedi. *Vay, vay. Hemen buna atladın, değil mi?* İlk sorusunun onu şaşırtmak için tasarlanıp tasarlanmadığını merak etti, böylece öldürmek için içeri girebilirdi. Tabiri caizse.

"Onu bayıltan ve kelepçeleyen sendin." Elleri kot pantolonunun önüne bastırdı. Sonra parmakları küçük yumruklar halinde kıvrıldı.

Onun söylemesi.

"Ve onu polislere hediye olarak bırakırken üzerine kırmızı fiyonk taktın," diye bitirdi Avalon.

Sessizlik.

Limuzin tekrar hızlandı.

Sağ eli kalktı. Yavaşça ona doğru hareket etti. Parmakları çenesinin altından kıvrıldığında, kadın irkilmedi. Bu sefer ürkmedi. Ağzı onunkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi. Kız nefesini verdiğiinde, adam da onun nefesini içine çekti. Beau onu yutmak istiyordu. "Benim hakkımda doğru olmayan bir şey söyledin." Kuralların üzerinden geçmişlerdi. En az iki kez. "Şimdi bunu bir öpücükle ödemek zorundasın." O gidiyordu-

Başı son birkaç değerli santim ileri fırladı. Ağzı onunkine çarptı. Adamın dudakları açıldı, onunkiler de öyle ve Beau kontrolünün tasmaını geri çekmedi. Dilini kızın ağzına soktu, onun tatlılığının her zerresini aldı ve daha fazlasını istedi. *Her şeyi istiyorum.*

Yıllarca onu izlemişti. Dikkatlice uzak durarak. Hep gölgelerde kaldı. En çok istediği şeye asla dokunmadı. İlk başta, onu gençken izlemeye başlamıştı. Sadece güvende olduğundan emin olmak için. O lanet kundakçının geri gelmediğinden emin olmak için.

Çünkü yakalanmamıştı. Hâlâ avlanıyordu. Avalon'a zarar vermesine izin verilemezdi.

Ailesi onun için koruma getirmişti. Paranın satın alabileceği en iyi korumalar. Onlar yanındayken güvende olduğundan emindi.

O da gitti.

Onu terk etmek çok yanlış gelmişti. Hayatına etmeye çalışmıştı.

Elleri kalçalarının etrafında kıvrıldı. Onu kucağına çekti. Kadın ona sarıldı. Ona doğru açlıkla iten ağrıyan alete karşı sallandı.

Ailesi öldüğünde, ona geri dönmüştü. Çaresizce çekti. Cenazeyi uzaktan izlemişti. Onun acısını fiziksel bir darbe gibi hissetmişti. Herkes gittikten sonra mezarlıkta uzun süre kalmıştı. Yağmur onun üzerine yağmaya başlamıştı.

O kalmıştı. Eve sağ salim gittiğinden emin oldu.

Ağzının içinde inledi. Adam bu sesi yuttu ve daha fazlasını istedi.

Tehlikeli şehirlerde yaşamıştı. Yanlış insanların ondan uzak durduğundan emin olmalıydı. Yapmıştı.

Ve katillerle konuşmaya başladığında.

Kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair haberlerin yayılması gerekiyordu. Doğrudan cehenneme doğru yürürken, doğru ve yanlış insanların onun şeytana ait olduğunu bilmesi gerekiyordu. Şeytanın iddia ettiği şeyle uğraşılmazdı.

Ağzı onunkinden koptu. Boğazından aşağı doğru bir yol öpmeye başladı. Tırnakları kollarının üst kısmını ısırды. Adam da biraz ısırık almak karar verdi. Ağzı kadının boğazına daha sert bastırdı. Yaladı. Isırdı.

Nefes nefese kaldı ve daha da yaklaştı. Meme uçları sıkıydı, tahrik olmuşlardı ve göğsüne doğru itiliyorlardı. Onları ağzının içinde istiyordu. Onu limuzinin içine yaymak ve derinlerine inmek istiyordu. Onu çok uzun zamandır istiyordu ve uzak durmaya *çalışmıştı*.

Ama ona gelmişti. Barına girmişti. Ona doğru yürüdü. Onu öpmüştü.

Ve ikisinin de kaderini mühürledi. Çünkü bir kez en çok arzuladığınız şeyin tadına baktığınızda, geri dönemezsiniz. Lanet cini şişeye geri koyamaz ve en umutsuz, en arzulu dileğiniz yerine gelmemiş gibi davranamazdınız.

Onu öptüğünde her şey değişmişti. Ve şimdi...

Hayır. Bu şekilde değil. İlk seferimiz değil.

Gezinen elleri onun nefis kıkına doğru kayıyordu. Onları tekrar kalçalarına doğru çekti. Beline sıkıca sarıldı ve onu kaldırıp üzerinden aldı. Beau kasıtlı olarak onu tekrar yanındaki koltuğa oturttu.

Dudakları adamın ağzı yüzünden kızarmış ve şişmişti. Gözleri kocaman açılmıştı. Sersemlemişti.

Hâlâ onun tadını alabiliyordu.

Ve boğazında belli belirsiz kırmızı bir iz bırakmıştı. Parmakları o iz üzerinde kaydı, sonra düştü. *Benimkini.*

"Sanırım bunun nasıl işlediğini şimdi anlıyorum." Onun sesi. Husky. Günah kadar seksi. Alt dudağını emdi, sonra bıraktı. "Senin hakkında doğru olmayan bir şey söylediğimde, bunun yalan olduğunu söylemek için beni öpüyorsun." Yavaşça nefes verdi. "Everett'i bayılıp kelepçelemediğini söylüyorsun ve-"

Onu öptü. Hızlı. Derinden. "Çok lezzetlisin." Geri çekildi. Jilet gibi ince kontrolü onun üzerinde daha ne kadar devam edecekti? "Ve oyunun temel noktasını anladın." Ama bu bir oyun gibi hissettirmiyordu.

Tehlikeli bir ayartma gibi hissetti. Çünkü sadece bir öpücükle istemiyordu. Ayrıca onunla ilk kez hareket halindeki bir limuzinin arkasında, Royal'in önde olmasını da istemiyordu. Beau, Avalon'la böyle bir hamle yaparsa, o pislik asla sonunu duymasına izin vermezdi.

O çok önemliydi.

"Tamam. Tamam." Elleri yumruk oldu.

Hayır, ona da sahip olamazdı. Kadının sol eline uzandı. Açtı. Parmaklarını kısa tırnaklarının bıraktığı belli belirsiz izlerin üzerinde gezdirdi. "Benden korkmana gerek yok. Sana asla zarar vermem." Gündemindeki son şeydi bu. Hayır, düzeltiyorum, onu incitmek gündeminde hiç yoktu. Asla da . Ama onu korumak? Bu ilk madde olacaktı. Her zaman.

Ellerine bakarken başı öne eğildi. Saçları öne doğru kaydı ve yüzünü ondan gizledi. "Senden korkmalıyım."

Diğer eli çenesinin altına gitti. Başını yukarı kaldırdı. Ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Herkes korkabilir ama sen korkamazsın." Sen asla.

"Sen... hikayeler senin bir suç patronu olduğunu söylüyor."

Gözlerini ondan ayıramıyordu. "Hikayeler çok şey anlatır."

"Sen... sen beni öpmüyorsun. Bu da hikayelerin doğru olduğu anlamına geliyor."

Yıllar boyunca pek çok şey olmuştu. "Tüm işlerim artık yasal." *Şimdi* çok önemli bir kelime. "Ve kimseyi öldürmedim." *Henüz*. Bunu kendine . Eğer yıllar önce onu o alevler içindeki evde ölüme terk eden piçi ele geçirirse, Beau ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Ve kimse o cesedi bulamayacaktı. Ne de olsa ortada bir ceset yokken mahkum etmek çok daha zordu. Jüriler, ölü biri olmadığında çok daha fazla makul şüpheye sahip olma eğilimindeydi.

"Dün gece arabayı kullanan adamı avlayacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle öyleyim." Beau'nun da onun için planları vardı. Ve eğer bu piç, uzun zaman önce New Orleans'taki evini kundaklayan aynı kundakçı çıkarsa...

Sana yaptıklarımın sonra cehennem bir nimet gibi gelecek.

"Tüm bunları bana karşı korumacı hissettiğin için yapıyorsun."

Elbette, bununla devam edebilirler. Yeterince doğrudu. Söz konusu kadın olduğunda, koruyucu içgüdüleri yüzde yüz devreye . "Kadınları inciten ya da incitmeye çalışan piçlerden hoşlanmam. Beni gerçekten sinirlendirir." Limuzin tekrar yavaşladı. Bu kez onun oteline yaklaştıklarını biliyordu.

"Dün geceki adamın yıllar önce evimi kundaklayan adamla aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Oyun sorularla oynanmadı. İfadelerle oynanıyordu. Ve o alıcı taraftaydı. Kadının ne açıklayacağını görme sırası ondaydı. "Her zaman katillerle yüz yüze geliyorsun çünkü içinde bir karanlık var. New Orleans'ın sıcaklığının ikimiz için de çok yoğun olduğu uzun zaman önceki bir gecede doğduğundan şüphelendiğim bir karanlık."

Bir kez daha dudaklarını birbirine bastırdı. İnkâr etmedi. Yoksa o dudaklar onun üzerinde olurdu.

Limuzin durdu. Royal'in onlara daha fazla zaman tanıyacak kadar akli var mıydı? Muhtemelen vermezdi. Ama Beau'nun daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Katillerle konuşuyorsun çünkü kendi karanlık dürtülerini anlamaya çalışıyorsun."

"Karanlık dürtülerim yok."

Elini kaldırdı. İşaret parmağı dudaklarına dokundu. , *tatlım. Ne alacağımı biliyorsun.*

Çenesini kaldırdı ve... öne atılarak adamın dudaklarına çok iffetli bir öpücük kondurdu. *Yalancı, yalancı.*

Ama bu bir başlangıçtı. "İntikam istiyorsun tatlım," diye gürledi. "Bunda yanlış bir şey yok. Hıyarın biri evimi yakıp yıksa, onun dünyasını yakıp kül etmek isteyeceğimden kesinlikle emin olabilirsin."

Öpücük yok. Yalan yok.

Kadının yutkunurken çıkardığı belli belirsiz sesi duydu. "New Orleans'ta kimse kundakçıyı bulamadı. Polisler baktı. Ben baktım.

Ve kundaklamalar durdu. Yangınlar durduğunda, soruşturmalar da durdu." Hiç yangın olmaması, faili meçhul bir dava anlamına geliyordu. Neyse ki, faili meçhul davalar için yaşayan bazı insanlar tanıyordu. Ve yakında o insanlara ulaşacaktı. "İkimiz de biliyoruz ki kundakçı şehirden taşınmış olabilir -muhtemelen taşınmıştır-. Belki de sen yangından kaçınca korktu. Belki de senin yanmana ihtiyacı vardı ve sen yanmadın." Şimdi elleri kenetlenmişti. "Bu yüzden kaçtı.

Ama onun gibi adamlar durma. Eminim bunu katillerle yaptığınız sohbetlerde öğrenmişsinizdir."

"Durdurulmaları gerekiyor." Bakışları limuzinin yan tarafına kaydı. Pencereye. "Onları genellikle dürtüler yönlendirir ve bir dürtüyü görmezden gelemezsiniz. Çok güçlü olduğunda değil."

Limuzin otelin pırıl pırıl çift kapısının tam önüne park etmişti. Royal pencerenin hemen ötesinde duruyordu. Bekliyordu, araya girmiyordu. Şu an için. Hevesli kapıcıları da geride tutuyordu.

"Başka yerlerde onunla ilişkilendirebileceğim suçlar bulmaya çalıştım," diye açıkladı Avalon. "Ama kundaklamaların çoğu - ilk vakada kundaklamayı kanıtlamak *zordur!* Pek çok kundaklama tespit edilemiyor. Ve ABD çok büyük bir ülke. Her yıl çok fazla yangın çıkıyor."

"Bir milyondan fazla."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ve geçti. Ne oldu? Gerçekten onun da araştırmadığını mı düşünüyordu?

"Kariyerimin başlarında öğrendiğim şeylerden biri de seri katillerin imzaları olduğudur. Bu adamın mı? New Orleans'ta üç kişiyi öldürdü. Asla sadece yangınla ilgili değildi. Ölümle de ilgiliydi. O kitaplığı kapımın önüne taşıdı. Beni odama hapsetti."

Beau kitaplığı ittiğini hatırladı. O ağır, lanet kitaplığı.

"Pencerenin çivilenerek kapatıldığını fark etmemiştim. Ta ki siz bana söyleyene kadar. Sadece sıkıştığını sanmıştım. Ne de eski bir evdi. Tarihi. Eski evlerdeki eşyalar her zaman sıkışır ve eğrilir."

"Çivileri hissettim."

Kirpikleri dalgalandı. "Çivilerin orada olması için o gecedan önce evimde olması . Beni uyandıran şey... kitaplığın yere sürtünme sesiydi, görüyorsunuz. duydum. Ses beni korkuttu ve . Onun odamda olduğunu ve penceremi çivilediğini fark etmemem mümkün değildi."

Beau da aynı şeyi uzun zaman önce fark etmişti. "Bu önceden planlanmış bir saldırıydı."

"Kişisel bir şeydi. Benim yatak odam. Benim. Benim ölmemi istedi. Biri benden o kadar nefret ediyordu ki beni odama hapsedip diri diri yanmamı istiyordu."

Bazı sadist piçler bunu ödeyecek.

"Onun peşindeydim." Avalon'un sessiz itirafı. "Ama onu bulamıyorum."

"Yapana kadar durmayacaksın." Uzun zamandır onun hakkında şüphelendiği bir şeydi bu.

"Durmayacağım."

O da yapmazdı.

Limuzinin kapısı açıldı. "Geldik," diye duyurdu Royal. "Bir süredir buradayız. Ama işinizi bitirmeniz için size zaman tanımaya çalışıyordum. Eğer buna ihtiyacın varsa."

"Kapıyı kapat, Royal," diye emretti. "Daha işimiz bitmedi."

"Aferin sana. Hayallerinin gerçekleştiğini görmek güzel. Aracımın arkasında korna alan bu pisliklere sakın olmalarını söyleyeceğim." Royal kapıyı kapattı.

"O..." Avalon'un sesi alaldı. "Seks yaptığımızı mı sanıyor?"

"Muhtemelen."

"Limuzinde *hiç* seks yapmadım." "Biliyorum."

Geri ekildi. "Doğru. Çünkü benim hakkımda çok şey biliyorsun. Çok fazla, Beau. Korkunç derecede fazla."

"Aşıklarına karşı kendini tutuyorsun, Avalon. İnsanların yaklaşmasına izin vermiyorsun. Kendinin gizli yanını, daha vahşı, daha karanlık dürtüleri olan yanını zincire vuruyorsun."

Öpücük yok. Yalan yok.

"Bunu benimle yapmak zorunda değilsin." *Bana karşı kendini tutmayacaksın.* "Karanlıkla başa çıkabilirim. Ve vahşilikte üstüme yoktur."

Narin burun delikleri alevlendi.

Yavaşça ona doğru bir el uzattı. "Benimle avlanmak ister misin? Paha biçilmez olduğunu kanıtlayabilecek bazı kaynaklarım var."

Elini tutmadı. Ama baktı. Çok fazla odaklanarak. "Daha önce bahsettiğin dalkavuklar mı?"

"Arkadaş terimini tercih ederim." Açık olmak gerekirse. "İlk işimiz dün gece arabayı kullanan ahmağı bulmak olacak. Sonra da senin geçmişine odaklanacağız."

"Peki ya geçmiş şimdiki zamana bağlıysa? Ya kişi tek ve aynıysa?"

O zaman sadece bir avları vardı, iki değil. Elini uzatmaya devam etti. "Bence bilmemiz gereken her şeyi ğreneceğiz. Ayrıca size polislerden çok daha fazla yardımcı inandığınızı düşünüyorum."

Öpücük yok. Yalan yok.

Ama eli onunkine uzandı. Yumuşak, ipeksi parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. "Sylemeyecek misin..." Avalon başını eğerek sordu, "Ortaklığımız sadece iş mi olacak? Seks yok mu? Bağ yok mu?"

Hayır, yle demiyordu. Neydi o, aptal mı? "Boş ver bu saçmalığı. Benimle seks yapmak istiyorsan, hareket edemeyecek hale gelene kadar sevişiriz."

Ağız açık kaldı.

"Ve yine de kötü adamı durduracağız." Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. Çok sıkı değil. Onu asla çok sıkı tutmamaya dikkat etmeliydi. Bir şeyi çok sıkı tutarsanız kırılabilirdi. "Tanışabileceğin en iyi çoklu görev yapan kişiyim."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Gamzeleri neredeyse ona göz kırptıyordu. O gamzeleri görmek istiyordu. Onun yüzüne yayılan ve gözlerini aydınlatan gerçek, dolu dolu bir gülümseme görmek istiyordu. Ve Beau'nun istediği şey...

Alırdı.

Er ya da geç.

"Güven bana," diye ısrar etti.

"Bunu yaparsam, korkunç bir hata yapmış olur muyum?"

"Hayatını iki kez kurtardım." Bundan daha fazlası. Gereksiz bilgi.

Abartılı. "Kahramanına güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin?"

"Sana güveniyorum." Kadın başını salladı. Sonra öne doğru eğildi ve onu öptü. Bir öpücük.

Çünkü sözleri yalandı.

* * *

Nehrin kokusu burnunu okşadı. Yeterince güzel bir yer. Turistler kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi. Ama gece değil de gündüz olduğu için LeBlanc's olarak bilinen bar tıklım tıklım dolmuyordu.

Aslında, ölü gibi boş görünüyordu.

Bir zamanlar bu bina bir depoymuş. Sonra iş başarısız olunca terk edilmiş. Sahibi kaçakçılık suçundan hapse girmişti. Beau LeBlanc ortaya çıktı. Burayı cüzi bir miktara çaldı, sonra da mekânı yeniden tasarlamaya başladı.

Şimdi en azından zemin katta bir bar var. Karanlık çöktüğünde giriş sırası yolun aşağısına kadar uzanacaktı.

Ama karanlık çökmemişti, henüz değil.

Binanın arka tarafına doğru kaydı. Hiç güvenlik kamerası görmemiş. Muhtemelen Beau gibi biri

kendisini ziyaret eden bazı kişilerin görüntülerini istiyordu. Yine de her ihtimale karşı, belki bir şeyleri kaçıırıyordur diye, yanında getirdiği kar maskesini çekiştirerek indirdi. Sonra kapıya doğru ilerledi ve kısa sürede kilidi açtı. Yıllar boyunca işine yarayacak pek çok becerisi olmuştu. Kilit açma çocukken ustalaştığı bir şeydi. Bir yere kolayca girip çıkabilmek için bu gerekliydi.

Kapıyı açtığında gıcırdamadı bile. Bir alarm ötmeye başladı. Lanet olası bir rahatsızlıktı ama üstesinden gelebileceği bir şeydi. Ve birkaç dakika sonra, tıpkı fiskiye sistemini kapatmayı başardığı gibi bunu da başardı.

Yine sessizlik hüküm sürdü.

Maskenin arkasından gülümsedi. Beau'nun yeni bir alarm taktırması gerekecek. *İşim bittiğinde, yeni bir alarmdan çok fazlasına ihtiyacı olacak.*

Sonra döndü ve personel bölümüne doğru ilerledi. Tüm içki kutularını geçti. Bazıları pahalıydı. Bazıları çok ucuzdu. Sonra barın arkasına geçti. Tezgah parlıyordu. Bakışları etrafı taradı. Sandalyeler masaların üzerine düzgünce dizilmişti. Tüm ışıklar kapalıydı ama pencerelerden süzülen güneş ışığı mükemmel bir şekilde görmesini sağlıyordu. Bir sürü pırıl pırıl parlayan ahşap. Arka duvarda bazı havallı tuğlalar vardı. Yeterince güzel bir yer. Ama asıl hoşuna giden...

Döndü ve barın arkasındaki eşyalara odaklandı. Tüm o harika viski şişelerine. Ne de olsa LeBlanc'ın yeri şehirdeki en iyi viskilerden bazılarına sahip olmasıyla biliniyordu. Eldivenli eli yukarı uzandı ve bir şişenin etrafında kıvrıldı. Yirmi yıllık, ha? Üstünü çıkardı. Maskeden içine çekti. Kentucky burbon viskisi. Özel rezerv.

Bahse girerim güzel bir orospu gibi yanacaktı.

Islık çalarak viskiyi barın tezgahı boyunca dökmeye başladı. Harika bir şekilde sıçradı ve aktı. O gidiyordu-

"Ne halt ediyorsun sen?" Bir ses havladı.

Şişeyi düşürdü. Yerde paramparça oldu.

İri yarı, siyah saçlı bir piç yaklaşık on adım ötede duruyordu. Ön kapıdan girmişti. Ve hızla ilerliyordu.

Beni durduramazsın.

Elini cebine attı. Altın akmağını çıkardı. Piç kurusu maskenin arkasından gülümsediğini göremedi. Ama alevler tutuştuğunda gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı.

Sekizinci Bölüm

AVALON ARABADAN ÇIKTI. ROYAL BİRKAÇ ADIM ÖTEDE BEKLEDİ VE ona baktı. Aynalı güneş gözlükleri bakışlarını gizliyordu ama dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Eğlendiniz mi?" diye sordu.

"Siktir git," diye cevap verdi tatlı tatlı.

Güldü. "Sana bu kadar takıntılı olmasına şaşmamalı."

"*Kraliyet.*" Onu takip ederken Beau'nun kesin bir sertlik vardı. "Şu anda ayıyı dürtme."

Royal omuz silkti. "Ben-"

Sözlerinin arasından bir çınlama geçti.

Beau'nun telefonundan gelen bir zil sesi. Dönüp baktığında Beau'nun telefonu cebinden çıkardığını, ekrana kaşlarını çattığını ve hemen ardından telefonu kulağına götürdüğünü gördü. "Bak Lane," dedi Beau, "iyi bir zaman değil. Seni hemen arayacağım."

"Yeni kankam," diye açıkladı Royal.

Sormamıştı. Ama Royal'ın sözleri dikkatini tekrar ona çekmişti.

"Merak etmeyin. Senden önce kimse gelemmez," dedi Royal, dudaklarında hâlâ belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Ama şunu bilmelisin ki adamın tehlikeli başıboşları yakalamak gibi ciddi bir eğilimi var. Uyarılmadığını söyleme."

Gözleri kısıldı.

"Ne?" Beau patladı. "Lanet . Evet, evet, yoldayım.

Kahretsin, *kaçtı mı?*" Öfke şimdi. Karanlık ve kaynayan.

Royal gülümsemesini kaybetti. Gülümsemesi kaybolduğunda bile Beau'ya bir kez daha bakmak için dönüyordu.

Beau'nun yüzü mutlak öfke çizgilerine dönüşmüştü. Tehlikeli. Ölümcül. "Evet, bar çok önemli. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Sonra hırlayarak, "Teşekkür ederim. Ama sakın orası için kışını yakmaya kalkma. Eğer yaparsan Ophelia beni öldürür." Telefonunu tekrar cebine soktu. Bakışlarını Avalon'a kilitledikten sonra, "Hemen otele," diye emretti. Kapıcılardan birine el salladı. "Dominic, ona eşlik et."

Bekle, kapıcıyı ismiyle mi tanıyordu? Öyle görünüyordu, çünkü siyah saçlı adam dudaklarında "Kesinlikle, Bay LeBlanc," yanıtıyla anında öne fırladı.

"Royal, bir an önce barıma gitmeliyiz." Beau limuzine doğru geri döndü.

Onun kolunu tuttu. "Neler oluyor? Kim kaçtı?" "Az önce barımı yakan serseri."

Kalbi doğrudan midesinin çukuruna düşmüş gibiydi. "Ne?"

"Dominic, onu odaya götür!"

Dominic yaklaştı. "Benimle gelerseniz, hanımefendi."

"Dominic, lütfen görev yerine geri dön. Teklifin için minnettarım ama seninle hiçbir yere gitmiyorum." net bir yanıt geldi. Sonra Beau'nun yanından geçip limuzine atladı. "Royal, lütfen kışını kaldırır mısın? Beau'nun barına gitmemiz gerek. Hemen."

Royal'in limuzinin önüne doğru koştuğunu gördü.

Beau içeri girmedi. Açık kapının üzerinden eğildi ve ona ters ters baktı. "Tatlım, ne sanıyorsun sen?"

"Seninle mi geliyor?" Bu çok açık olmalı. "Daha beş dakika önce anlaşmamız için el sıkıştık." Bunun neden bir açıklamaya ihtiyacı vardı ki? İçine korku ve adrenalin pompalanıyordu. "İkimiz de bunun rastgele olmadığını biliyoruz. Dün gece evim ateşe verildi. Şimdi de senin barın mı? *Hadi* ama." Öne doğru eğildi ve adamın bileğini yakaladı. "Zaman kaybediyoruz. Kundakçı kaçıyor!"

Beau sonunda limuzine atladı. Kapıyı çekerek kapattı. "O piç çoktan kaçtı. Lane beni kurtarmayı seçti"

bar ve orospu çocuğu kaçtı." Öfke her kelimede titreşiyordu. Çok çiğ bir öfke. "Onu bulacağız."

Elini yakaladı. Parmaklarını onun yumruğuna doladı. "Evet, yapacağız."

* * *

LIMUZIN DURDU. Avalon daha Royal'in aracı tam olarak frenlediğine inanmadan Beau kapıdan çıkmıştı ve hemen onun peşine takılmıştı. Dışarı atladı ve ışıkları yanan itfaiye aracını gördü. İtfaiyeciler çoktan LeBlanc's'ın içine girmişlerdi. Havada ağır bir duman kokusu vardı.

"İçeri giremezsiniz!" İtfaiyecilerden biri aceleyle yanlarından geçerken havladı Tam teçhizatlıydı, tepeden tırnağa giyinmişti ve barın girişine doğru koşarken maskesi kafasının üzerinde zıplıyordu.

"İstediğim her yere gidebilirim," diye verdi Beau. Uh...

Bir adam onlara doğru yaklaştı. Uzun boylu. Koyu renk saçlı. Beyaz gömleği ve haki pantolonunu is kaplamıştı. Kadın adama bakarken bir anda tanıdık geldi. "Aman Tanrım."

"Pek sayılmaz." Yakındaki bir Kraliyet mensubundan alaycı bir yanıt. "Daha çok şeytan gibi. Ama sen yaparsın, günüşiğim." Onu selamladı. "Ben çevreyi araştıracağım." Sonra ortadan kayboldu.

Ama şeytan yaklaştı. Şeytan, diğer adıyla... "Lane Lawson," dedi Avalon.

Beau'nun hemen yanında durmuştu. Aslında, Beau'nun tam önünde durmuştu. Beau'nun yolunu kesmek ve bara doğru koşmasını engellemek için daha iyiydi. Yine de onun sözleriyle Lane'in başı ona doğru döndü. Başını eğdi. "Avalon Trahan."

Gözlerini kırptırdı. "Haftalardır sizinle bir röportaj yapmaya çalışıyorum."

"Ve ben bu röportajı reddediyordum. Bu arada yalanlamaya da devam edeceğim."

Lane Lawson.

Adam seri katil olduğundan şüphelenilen biriydi. Sektördeki en iyi profildilerden biri Lane'i hapse attırmıştı ama daha sonra aynı profildi Lane'in masumiyetini kanıtlamak için çalışmıştı. Ve Lane'in kız kardeşi tehdit edildiğinde, Lane ona yardım etmek için hapisten kaçmıştı.

Sonunda Lane tüm suçlamalardan aklanmıştı. Gerçek katil tespit edilmişti. Ve Lane gerçek suç çevrelerinde ünlü biri haline geldi.

Ve Beau'nun önünde duruyordu. Külle kaplıydı.

Beau'nun yeni kankası bu muydu? Royal'in Beau'nun tehlikeli sokak hayvanlarını toplama eğilimi konusunda onu uyarırken bahsettiği kişi mi?

Lane'in bakışları Beau'ya dönmüştü. Acımasızca, "Hıyar tam bar tezgâhınızın arkasındaydı. Ana alarminızı devre bıraktı ama sanırım ikinci sisteminizden haberi yoktu. Ben üst kattaki Pl ofisindeydim," diye ekledi Lane. "Telefonuma uyarı geldi ve olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı indim."

"Ben de alarmı aldım," diye mırıldandı Beau. "Ama... dikkatim dağılmıştı ve o anda fark etmedim."

O dikkat dağıtıcıydı. İyi ki yüzü kızaran tiplerden değildi.

"Evine girdim," dedi Lane Beau'ya. "Tezgâhın üzerine senin yirmi beş yüz dolarlık viskini döküyordu."

"Orospu çocuğu."

"Bu ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Beau sertçe başını salladı. "Ben de öyle."

"Herifin maskesi vardı. Siyah eldivenler. Beni görünce şişeyi bıraktı ve barı ateşe verdi." Lane'in elleri iki yanında yumruk oldu ve serbest kaldı. Yumrukladı ve bıraktı. "Yangın bizi ayırdı. Servis kapısından geri kaçtı ve ben de dışarı fırlayıp peşinden gidebilirdim ya da... kahretsin dostum, buranın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Birkaç dakika daha geçseydi, o kadar alkolle LeBlanc's çoktan *gitmiş* olurdu."

Beau onun kollarını tuttu. "Bu şekilde risk alamazsın. Bir dahaki sefere,

Bırak ."

Lane başını salladı. "Hayır."

"*Evet!*" Avalon'un arkasından gelen bir bağırış. Arkasına döndü ve siyah saçlı muhteşem bir kadının onlara doğru koşarken Lane ve Beau'ya hançer gibi baktığını gördü.

Beau Lane'i bıraktı. Kadın yaklaştı. Lane'e doğru yürüdü. Beau'yu dirsekleyerek yolundan çekti. "Bu yangını sen mi söndürdün? Bunu sen mi yaptın?"

Lane omuz silkti.

"İçeride o kadar alkol varken, yangının şiddetlendiğini gördünüz ve ne için durdunuz? Yangın söndürücü almak için mi? Günü kurtarmak için mi?" Sesi her kelimedede daha da yükseliyordu.

"Hemen hemen, evet." Elleri yumruk oldu. Serbest bırakıldı.

Kadın kendini Lane'e doğru attı. Ona sıkıca sarıldı. Kolları hemen kadının etrafına dolandı. "Bir daha asla böyle bir riske girme," diye emretti. "Beau'nun ne dediğini duymadın mı? Cidden, ondan tavsiye almayı dene. *Sakın yapma. Bir daha asla.*" Bir titreme vücudunu sarstı. "Bir erkeğin küçük bir evrak işiyle ilgilendiğini sanıyorsun. Ona öğle yemeğı götürmek için duruyorsun, çünkü böyle harikasın. Sonra otoparka gidiyorsun ve dev bir itfaiye aracı görüyorsun ve yangını söndürdüğünü duyuyorsun." Başını geriye eğdi ve Lane'e ters ters baktı. "Kahramanlardan nefret ediyorum. Berbatlar."

Lane'in dudakları seğırdi. "Beni seviyorsun, bu yüzden tüm kahramanlardan nefret edemezsin."

Ona daha sıkı sarıldı. "Yemin ederim, kötü adamı yakaladığımı sanmıştım. Beni yanlış yönlendirdin."

"Ofisin üst katta bebeğim," diye mırıldandı. "Hiçbir şekilde yanmasına izin veremezdim."

"Ofisimiz." Hızlıca düzeltti. "Ve biri bana cevap vermeye başlasa iyi olur. *Şimdi.*" Lane'i bir kez daha sıktıktan sonra onu bıraktı. Aslında teknik olarak Lane'in sağ kolunu tutmuş, omuzlarına dolamış, sonra da onun yanına sokulup Beau ve Avalon'la yüzleşirken parmaklarını onunkilere geçirmişti. Gözleri önce Beau'ya, sonra da bara dik dik bakan Avalon'a kaydı. Başını sallamadan önce bir an için öfkeli bakışlarını tanıma duygusu doldurdu. "Sen." Avalon'a yöneltti. "Konuşmaya başla. Tam cümleleri ve bolca tasviri severim."

"I..." Nereden başlaması gerekiyordu?

Polis sirenleri çaldı.

Avalon sıçradı. "Beau ben gençken hayatımı kurtardı-"

"Eski tarih değil," diye keskin bir şekilde araya girdi kadın. "O kısmı hepimiz biliyoruz. Beau'nun barında neden *şimdi* sigara içiliyor?"

Hepsi onun geçmişini biliyor muydu? Avalon bu önemli ayrıntıyı bir kenara not etti. Cevap vermek için dudaklarını araladı-

"Çünkü yakında ölecek olan bir pislik dün gece evini ateşe verdi." Beau'nun bakışları hâlâ barın kapısında idi. "Ve sanırım bana bir mesaj göndermeye çalışıyor. Uzak dur yoksa dünya yanar." Bakışları siyah saçlı kadına kaydı. "Tehditleri iyi karşılamam."

"Hayır." Kadının saçları omzunun üzerinden kaydı. "Böyle havalısın."

"Benim dünya yanmayacak." Avalon'a doğru yürüdü. Ona dik dik bakarken gözleri parlıyordu. "Hiçbir şey beni . Tehdit edilemem."

Ama ona bakarken korkuyordu. Eli kalktı ve adamın sağ omzuna dolandı. "Canının yanmasını istemiyorum." Onun için zaten yeterince incinmişti.

"Acıyı siktir et. Bu sadece hayatın bir parçası."

Kadın boğazını temizledi. "Ölümün bir parçası da olabilir, yani... evet. Onu beceremeyelim. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınalım."

Beau'nun çenesinde bir kas esnedi. "Bu Ophelia," dedi Avalon'a. "Tanışabileceğin en iyi Pl o."

"Aman Tanrım, dur," diye mırıldandı Ophelia. "Beni utandıracaksın." Kısa bir duraklama. "Şaka yapıyordum. Devam et. Ben ." Lane'den uzaklaştı ve Avalon'u incelerken Beau'nun yanına doğru ilerledi. "Demek aradığım kişi sensin."

Lane onun arkasında iç çekti. "Bu iş kötüden daha kötüye gidecek."

Ophelia'nın değerlendiren bakışları Avalon'un üzerinde gezindi ama yanıtı Lane'e yönelikti. "Her zaman öyle değil midir? Bizim durumumuz hariç tabii. Çünkü hayatımın aşkı, sen benimle bir araya geldiğinde, dünyanda her şey kâbustan cennete dönüştü."

Avalon'un şakakları zonkluyordu. Beau'nun omzundaki tutuşunu bıraktı.

Lane'in başını Ophelia'ya doğru eğerken dudaklarında beliren kısacık gülümsemeyi yakaladı.

"O benim ortağım," diye açıkladı Ophelia. "Hayatta. İş hayatında. Her şeyde. Ve az önce birisinin PI ofisini yakmaya çalışmasını çok kişisel olarak algıladığım için-"

Beau'nun hırıltısı onun sözlerini kesti. "Sanırım adam barımı yakmaya çalışıyordu."

"Evet, ama ofisim barınızın üstünde, bu yüzden şimdi ekstra sinirliyim ve davaya iyice yatırım yaptım."

Beau kaşlarını çattı. "Sanki daha önce yatırım yapmamışsın gibi?" "Öyleydim. Artık kişisel bir mesele."

Beau başını salladı. O kas, öldürücü çenesi boyunca yeniden esnedi. "Kesinlikle kişisel bir mesele. O pisliğin cesedini nehre attığımda daha da kişisel olacak."

Ophelia'nın gözleri büyüdü. Toplanan polisler ve olay yerine koşuşturan itfaiyecilere doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Ciddiyim! Kesin şunu! Bunu daha önce konuşmuştuk." Sesi öfkeli bir fısıltıya dönüşmüştü. "Kötü adamların cesetleriyle ne yapacağımızı polisler duyurmuyoruz. Bunu seninle daha kaç kez konuşmam gerekiyor?"

Avalon şakağını ovuşturdu. "Bu bir şaka değil." Onlardan uzaklaştı. "Barı yanıp kül olabilirdi. Dün gece bir adam öldürüldü. Saldırıya uğradım." Bir adım daha geri çekildi.

Ophelia'nın başı öne eğildi. Lane yaklaştı ve daha da acımasız göründü.

Beau'nun gözleri parlamaya devam etti.

"Ben içten içe titriyorum ve sen-" Avalon her birine bir bakış fırlattı. "Çok küstahça davranıyorsunuz. Ölü bedenler hakkında şaka yapıyorsunuz. Bu gerçek. Kundakçıyı bulmalı ve başka birine daha zarar vermeden önce onu durdurmalıyız."

"Esprilerim herkese göre değil." Ophelia'nın bakışları hiç değişmedi. "Sizin tarafınızda olduğumu bana inanın. Aslında, Beau son birkaç haftadır senin davan üzerinde çalışmamızı sağladı."

Son birkaç haftadır.

Kalp atışları hızlandı. "Affedersiniz?"

"Lane ve ben araştırıyor ve izleri bulmaya çalışıyoruz. Asıl kundakçının size saldırdıktan sonra Louisiana'dan ayrıldığına inanıyoruz."

yıllar önce başarısız oldu. Onun işi olduğuna inandığımız daha fazla kundaklama-cinayet suçu keşfettik."

Avalon'un kulaklarını donuk bir uğultu doldurdu. "Benim davam üzerinde mi çalışıyordun? Haftalardır mı?"

"Beau bizi bunun için tuttu. Size söylemedi mi?" Ophelia sordu. Narin kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi. Koyu kırmızıya boyanmış dolgun dudakları bir parça dehşetle aşağı çekildi.

"Beau ile yıllardır ilk kez konuştum... dün. Hayır, dünden önceki gün mü?" Zonklamayı hafifletmek için şakağını daha sert ovuşturdu. Her şey çok hızlı ve dehşet verici bir şekilde gerçekleşiyordu. "Haftalar önce ne yaptığını nasıl bilebilirdim?"

Ophelia Beau'ya bir bakış fırlattı. "Nasıl, gerçekten."

Beau tekrar barına baktı. Avalon otomatik olarak onun bakışlarını takip etti ve kendilerine doğru ilerleyen bir itfaiyeci figürü gördü. İtfaiyeci terden sıırıslıklam olmuş yüzünü ortaya çıkarmak için maskesini ve kaskını çıkardı.

Bronz tenli. Yirmili yaşların sonunda, belki otuzlu yaşların başında. Koyu renk saçları terden alınına yapışmıştı. "Olay yeri şu anda kontrol altında." Bakışları onları taradı. Beau'nun üzerine indi. "Sen Beau LeBlanc'sın."

Beau başını salladı.

"Ben Teğmen Wesley Vaughn. Evinize birkaç kez gelmişim. LeBlanc'ın yeri gevşemek için her zaman harika bir yer olmuştur." Yüzünde hızlı bir gülümseme belirip kayboldu. "Yangının şimdilik sönmüş görüldüğünü bildirmekten çok memnunum. Olay yerine ilk vardığımızda bir miktar alevlenme vardı, ama hallettik. Böyle bir durumda yeniden alevlenme her zaman bir risktir ve bu kadar yakınımda bu kadar içki varken daha dikkatli olmak isteyeceğiz." Yüzünü buruşturdu. "Ekibe içkiyi güvenli bir yere taşımamız gerektiğini söyledim. Bir başka yeniden parlama tehdidi başımızın üzerindeyken o kadar içkiyi yakınımda bulundurmamak hiç hoşuma gitmiyor."

"Ah, evet." Ophelia elini salladı. "Yangın uzmanı olmayan bizler için, yeniden alevlenme ve yeniden parlama gibi kelimeler kullandığınızda - yangının yeniden başlamasından mı bahsediyorsunuz? Bu olur mu? Yeniden alevlenebilir mi?"

Acımasız bir baş sallama. "Isı ve korlar kalıyor. Yangın kolayca yeniden alevlenebilir. Aynı yangınla tekrar mücadele etmek zorunda kaldığımız için sık sık olay yerlerine geri çağırıyoruz."

"Harika." Ophelia'nın eli tekrar yanına düştü. "Sadece harika."

"Harika değil, hanımefendi," diye cevap verdi, sesi çok ciddi ve ifadesi ciddiydi. "Aslında bu çok tehlikeli bir durum. Hem benim ve itfaiyeci arkadaşlarım için hem de yakınlarda olabilecek siviller için." Kısık bir ıslık çaldı. "Böyle bir barda yangın çıktığında -yanmayı bekleyen bu kadar çok hızlandırıcının olduğu bir yerde- son derece istikrarsız bir durumla karşı karşıya kalırsınız."

Söylediklerinin Avalon'a güven vermiyordu. "Ne zaman içeri girebilirim?" Beau sordu.

"Korkarım yakın zamanda değil. Olay yeri kundaklanmış olacak. Bir müfettişin ve polislerin gelmesi gerekecek..." Hâlâ elinde tuttuğu miğferi onlara doğru kaldırarak işaret etti. "Bir sürü soruları olacak. İçeride su ve duman hasarı olacak. Sizi şimdiden uyarıyorum, mekânınız bir süre kapalı kalacak."

"Tekrar açacağım." Beau'dan mutlak kesinlik.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bunun gerçekleşmesini dört gözle bekleyeceğim." Wesley'nin dikkati Lane'e kaydı. "Yaptığın şey cesurcaydı. Ama aynı zamanda tehlikeliydi. O kadar alkol ve alevler içinde..." Sesi kesildi. "Küllerden ceset çıkarmayı sevmiyorum. Ya da cesetlerden geriye kalanları. Bir dahaki sefere, dışarı çıkın ve temizlendikten sonra yardım çağırın. Binaların yeri doldurulabilir ama insanların yeri doldurulamaz." Biri adını seslendi ve o da arkasını döndü.

Ama o arkasını döndüğünde bile polisler yaklaşmaya başladı. Sadece üniformalılar da değildi. Avalon iki tanıdık yüzü tanıdı. Dedektif Lynn Baker ve Campbell Cunningham olay yerine gelmişti. Gözleri çoktan Beau'nun üzerindeydi.

"Bu ikisi avına yaklaşan avcılara benziyor," diye mırıldandı Ophelia. "Biri onlara Beau'nun burada kurban olduğu konusunda ipucu vermek ister mi? Birisi derken, ben gönüllüyüm demek istiyorum."

Beau ona sessizce, "değil," dedi. "Onlarla başa çıkabilirim."

Dedektifler de oradaydı, bu yüzden işlemlerin hemen başlaması gerekiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

"YIRMI DÖRT SAAT İÇİNDE İKİ YANGIN." CAMPBELL BAŞINI İKİ YANA SALLADI.

Beau'nun yanında durdu. "Bunun olasılığı nedir?"

"Ucube bir kundakçı tarafından hedef alındığınızda oldukça yüksek," diye karşılık verdi Beau hiç vakit kaybetmeden. "Oh, ve size zaman kazandırmak için, LeBlanc's kundaklanırken Avalon'la birlikte olduğumu söylememe izin verin."

Onu öpüyordu. Kız da onu öpüyordu. Kesinlikle onunla. "O pislik barıma girdi. Burayı yakıp yıkabilirdi.

ama arkadaşım onu durdurdu." Beau Lane'e doğru işaret etti.

Campbell Lane'e bir bakış fırlattı. "Seni iyi tanıyorum.
dostum."

Lane tek kaşını kaldırdı. "Peşinde olduğunuz suçlu yaklaşık 1.80 boylarında. Yüz seksen kilo civarında görünüyor. Fit. Güçlü. Kafkasyalı." Elini kaldırdı. Bileğinin iç kısmına dokundu. "Eldiven giymiş ve kar maskesi takmıştı ama Beau'nun çok kaliteli viskisini tezgâha dökerken tam buradaki deriye bir anlığına gözüm takıldı."

"Ve Beau onu videoya çekecek." Ophelia'dan bir köpekbalığı gülümsemesi. "Kısa süre önce barın dışına yeni bir güvenlik kamerası yerleştirdi. Adamımızı görüntülere almamamızın imkânı yok." Telefonunu çıkardı. "Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız kameraları göremezsiniz. Çok iyi gizlenmişler. Ama işlerini yapıyorlar." Telefonuna dokundu

telefonunun ekranına baktı. Biraz mırıldandı. Sonra telefonu çevirdi.

Avalon öne doğru eğildi. Figürü gördüğünde nefes almayı bıraktı. Arka kapıya yaklaşırken maskesini çoktan takmıştı. Niyetle yürüyordu. Hiç tereddüt etmedi.

Ophelia ekrana bakmaya devam etti. "Vay be. Kilit üzerinde çok hızlı çalışmışsın. Bu adam hırsızlık konusunda hiç de amatör değil."

Videoda çoktan giriş yapmıştı. Hızlı demek yetersiz kalır.

Lynn, "O videoya ihtiyacımız olacak," diye açıkladı.

Avalon's bakışlar izlendigeri için ve ön . ve Bar.

Daha fazla itfaiyeci dışarı dökülmüştü. Wesley'nin üniformalı bir polisle konuştuğunu gördü. Wesley tekrar barın girişine baktı. Oraya doğru adım attı. Ophelia'nın Lynn'e verdiği yumuşak cevap, "Kesinlikle," oldu. "Ve bizim de Kendi soruşturmamızı yürütürken polisle tam bir işbirliği içinde olacağız ve-"

LeBlanc'ın pencerelerinden ateş açıldı. Gürültülü bir patlama havayı doldurdu. Camlar kırıldı. Sesler çığlıklar halinde yükseldi. Isı Avalon'un tenine yayılıyor gibiydi. Yere düşerken gözleri Wesley'deydi.

Ve LeBlance *yandı*.

Vahşi ve sert bir ateş. Avalon çığlık atmak için ağzını açtı ve sert kolların karnına dolandığını hissetti. Güçlü bir beden tarafından geriye doğru çekildi.

"Siktir et!" Beau'nun hırıltısı. "Buradan , şimdi."

Wesley ayaktaıydı. Bağırarak emir veriyordu. İtfaiyeciler harekete geçti. İçlerinden biri uzun bir hortumun ucunu kaptı ve binaya su sıkmaya başladı.

"Yeniden canlanıyormuş, kırımın kenarı," diye tersledi Lane. "Neler oluyor? Bomba patlamış gibi hissettim!"

Bir patlama -tam bir *cehennem*- oluyordu. LeBlanc'ınki dehşete düşmüş gözlerinin önünde yanıyordu.

Ve Beau onu olay yerinden uzaklaştırıyordu.

"Beau!" Avalon onun kıvrandı ve kıvrandı.

Tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Teğmeni duydun. İnsanların yeri doldurulamaz. Senin de olamaz. Hiçbir şey senin yerini alamaz."

Limuzindeydi. Royal kapıyı açmıştı. Royal ne zaman tekrar ortaya çıkmıştı?

Beau onu limuzine bindirdi. Kız hemen dışarı fırlamaya başladı. Ama Beau ellerini vücudunun iki yanına koyarak onu kafese kapattı. "O burada."

Bunu biliyordu.

Yangın Beau'nun arkasında şiddetlenmeye devam etti.

"Sanırım buranın yükselişini görmemi planladı. Orospu çocuğu. Yanışını izlememi istedi. Belki içeride bir yere patlayıcı bile yerleştirmiştir. Bilmiyorum. Ama o patlamayı *hissettim*. Lane'in gördüğünden daha fazlası olmalı. Burası lanet bir tuzak. Beni buraya o getirdi. *Seni* de o ." Beau başını salladı. ". Şimdi."

"Ben de bu işin *içindeyim*! Kahretsin, ortaklık hakkında konuşmuştuk-"

Onu öptü. Öfkeli, aç, umutsuz bir öpücük. Sonra onun dudaklarına karşı yemin etti, "Dünyam yanmayacak."

"Beau-"

Geri çekildi. Onu limuzinde bıraktı. Royal'a "Onu güvenli bir yere götür" dedi.

Beau'nun arkasında, havada yükselen kalın, gri dumanı . Ve alevleri. Onları kaçırmak mümkün değildi.

Daha fazla siren sesi duyuldu.

Dünyası yanıyordu. Onun yüzünden. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Kapıyı çarptı. Bir an sonra limuzin öne doğru çekildi. Pencereden baktı ve Beau'nun yangına doğru yürümesini izledi. Bir itfaiyeci onu geri iter gibi oldu. İtfaiyeci maske ve kask takıyordu, bu yüzden yüz hatları hakkında hiçbir şey göremedi.

Yangına su püskürtüldü.

Sonra limuzin bir köşeyi döndü ve artık Beau'yu ya da barını göremiyordu. Limuzinin ön tarafına doğru savruldu. Parmakları, kendisini şoförden ayıran bölmeyi indirecek olan küçük düğmeyi itti. Küçük bir vızıltıyla renkli cam aşağı kaydı.

"Merhaba, Avalon." Royal çok soğukkanlıydı. Sanki bomba gibi patlayan bir yangından kaçmıyorlarmış gibi.

"Beau benim eski kundaklama davamı araştırıyor. Yanında şu insanlar var -Lane ve Ophelia- ona yardım ediyorlar. Haftalardır benim davam üzerinde çalışıyorlar."

"Bu bir soru gibi gelmiyor."

"Değildi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, cevabınız bir inkâr gibi gelmedi."

"Değildi."

"Demek benim davam üzerinde çalışıyormuş."

"Adam bazı şeylerden vazgeçemiyor." Nefesi kesildi. "Beni izliyordu."

"Sanırım Beau seni 'korumak' terimini tercih ediyor. Daha az sapıkça." "Ondan korkmalı mıyım yoksa ona minnettar mı olmalıyım?" Nasıl olur da

Beau hakkında ne hissetmesi gerekiyordu?

Royal aracı sağa doğru çevirdi. "Bilmiyorum. Size doğru sallanan dev bir kırmızı bayrak görüyor musunuz? Ya da, oh, benim hatam, size doğru sallanan dev kırmızı *alevler* olabilir mi? Onları fark ettiniz mi?"

Aralarında oluşturduğu küçük pencereye doğru eğildi. "O senin kardeşin."

"Ve patronum. Ve arkadaşım. Ve uğruna anında kanımı akıtacağım adam." Arabayı durdurdu ve ona bakmak için geriye doğru eğildi. "İnsanların onun barını ateşe vermesinden hiç hoşlanmıyorum. Beau o barı önemsiyordu. Beau'nun önemseydiği şeyler mi? Onlar benim için önemli. *LeBlanc'ın yanmasından hoşlanmıyorum.*"

Dudaklarını ıslattı. "Ben bundan hoşlanmıyorum. Kenara itilmekten de hoşlanmıyorum. Beau ve ben kelimenin tam anlamıyla birlikte çalışmak için bir anlaşma yaptık."

Royal ona hüzünlü bir gülümseme gönderdi. "Oh, Avalon. Onun hakkında öğrenmen gereken çok şey var." Başını ona doğru eğdi. "İlk olarak, seni bir kenara koymuyor. Seni koruyor. Hayatında çok şey kaybetti. Elinden alınmasını göze alamayacağı tek şey sensin."

"Sen... sanki o... o bana sahipmiş gibi davranıyorsun. Daha yeni birbirimizin hayatına girdik-"

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Bununla mı devam edeceğiz? Bu hikâyeyi bir de limuzinin arkasında ne yapmakla meşgul olduğunuzu bilmeyen birine anlatmayı deneyin."

"Onun barı benim yüzümden yanıyor."

"Hayır, bar ateşe bağımlı sapık bir herif yüzünden yanıyor. Ve o pislik yanlış adamla uğraşıyor. Yakında hatasından ders alacaktır. Sana gelince, bir seçimin var, Avalon. Ve bu seçimi çok ama çok çabuk yapman gerekecek."

Hâlâ dumanın kokusunu alabildiğine yemin etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Parmakları direksiyona vurdu. "Elbette biliyorsun. Beau'nun ne olduğunu biliyorsun. Ne yaptığını biliyorsun."

İzliyorum. Korumak mı?

"Ve biliyorsun ki ya yürüyüp . . ."

Bekledi. Ancak başka bir şey yoktu. "Ah, bir seçenek olduğunu söylediğinizde, aslında ikinci seçeneği vermek zorundasınız."

"Neden? Sen de biliyorsun. İlk seçeneği ben söylemeden önce biliyordun." Gözleri kısıldı.

"Kaç," diye tekrarladı. "Bu birinci seçenek. İkinci seçeneğe gelince... Kaçabilirsin ya da-"

"Ya da Beau ile kal," diye bitirdi.

Ona sıkı bir gülümseme gönderdi. "Kalmakla ilgili değil. Kalırsan ne olacağıyla ilgili. Beau'yla kalırsan ne olacağını düşünüyorsun? Sence artık hayatının gölgesinde mi kalacak? Uzun zamandır yaptığı gibi ellerini senden uzak mı tutacak? Güvende olduğunu bilmekle yetinecek mi?"

Onun ellerini üzerinden çekmek istediğini sanmıyordu. Vücudunda kendilerini çok iyi hissediyorlardı. Belki de sorunun bir parçası da buydu.

Ayrıca bunun Royal'in bilmesi gereken bir şey olduğunu da düşünmüyordu. "Beau ona güvenmemi istiyor."

"Um." Parmakları daha hızlı bir ritimle direksiyona vurdu. "Bana seçimini söyle. Kalıyor musun? Seni otele geri götürüyem mi? Yoksa cehennem gibi koşabilmen için seni havaalanına bırakmamı mı istiyorsun?"

"Ben kaçmıyorum." Beau'dan değil.

"Seçimin bu olacağını düşünmüştüm. Bana medyum diyebilirsiniz." Yolu kontrol etti ve ilerledi. "Bu arada, ne olsun, Beau'ya hayatım pahasına güveniyorum. Sanırım güvenmeliyim, çünkü o olmasaydı ölmüş olurdum."

Kolları karnının etrafında kıvrıldı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum." *Beau olmasaydı, ben de ölmüş olurdum.*

* * *

Sanki amacına ulaşmadan gidecekmiş gibi. Oh, lanet olsun, hayır.

İtfaiyeciler yangınla mücadele etti. Olay yerinde çok fazla kaos vardı. İçeri girdiğinde fark etmemişlerdi bile.

Beau değerli barının yanışını izliyordu.

Elbette itfaiyeciler çok çalışıyordu ama bu yangını yakın zamanda durduramayacaklardı. Mesele kanıtlanmıştı.

Değer verdiğin her şeyi yok edebilirim. Ve senin tek yapabileceğin orada durup alevleri izlemek olur.

Sırtışının yayılmasına izin vermemek zordu. Beau ellerini iki yanında birleştirmişti. Arkadaşı - Beau'nun sağındaki siyah saçlı hıyar - onu olay yerinden çekmeye çalışıyordu.

Ama Beau ateşi izliyordu. Yerine kilitlemiş gibiydi.

Çok güzel bir gösteriydi. Bazı insanlar bunu anlamadı. Alevlerin ne kadar büyüleyici olabileceğini anlayamadılar. Kıvrıldılar, dans ettiler ve tükettiler.

Ve eğer yolumdan çekilmezsen, bir dahaki sefere seni tüketecek. Ama istediği kişi Beau değildi. Adam bu uyarıyı aldığı için kendini şanslı saymalıydı.

Hedef Avalon Trahan'dı. Alevler onun için yanıp tutuşuyordu, yıllardır onu istiyorlardı. Beau ilk seferinde yanmasına izin vermeliydi.

Ya da ikincisi.

Üçüncü sefer gelecek. Eski bir deyiş değil miydi bu? Üçüncü sefer kesinlikle şans getirecekti.

Alevler dans etti, yaktı ve yok etti.

Onuncu Bölüm

ELİ YATAK ODASININ KAPISINA DOĞRU KIVRILDI. DÜĞMEYİ ÇEVİRDİ.
ve sessizce kapıyı iterek açtı.

Avalon kral boy yatakta yayılmış yatıyordu. Sütte onun için ayrı bir yatak odası vardı. Orada güvendeydi. Korunuyordu.

Onun korunmasına ihtiyacı vardı.

Barındaki yangının üzerinden saatler geçmişti. Beau itfaiyecilerin LeBlanc's'ı kurtarmaya çalışmasını izlemişti. Duman havada sürüklenirken koyu siyaha dönüşmüştü. Olay yerini terk etmesi söylenmişti. Tekrar tekrar.

Gitmemişti. Yangını izlemişti. Şimdi
de onu izliyordu.

Küçük, narin. Vücudu yorganın altına gömülmüştü. Saçları beyaz yastık kılıfının üzerine yayılmıştı. Sadece ona göz olmak istemişti. Ailesi öldükten sonra yalnız kalmıştı. Korunmasızdı. Çok savunmasız. Beau onun güvende olmasını istemişti.

Aslında onun hayatına girmeyi ya da onunla konuşmayı hiç düşünmemişti. Sadece onun korunduğunu bilmek istemişti.

Evet, bir sorunu olduğunu anladı. Daha çok bir *saplantı* gibi.

Ama ona yaklaşılmazdı. Gölgede kalacaktı. Ve onu New Orleans'ta öldürmeye çalışan kundakçının maskesini düşürdüğünde, geçmişinden kurtulduğunda... *o piç kurusu yerin dibine girdiğinde...* Beau nihayet nöbetine son verecekti.

Planlar değişmişti. Her şey . Onun barına gelmişti. Onu öpmüştü.

Ve sonra bir yangın, kurmakta olduğu hayatı yok etti.

"Gölgelerde daha fazla duracak mısın yoksa yatağa doğru yürüyecek misin?" Kadının yataktan gelen sesi adamın sarsılmasına neden oldu. "Sadece merak ettim. Uyumaya devam etmeli miyim yoksa bensiz yaşayamazmışsın gibi beni öpecek misin karar vermeye çalışıyorum."

Arkasından ışık sızıyordu, onun dış hatlarını kolayca görebileceği kadar ışık. Gözlerini kıstı ve fark etti ki-

Avalon doğrudan bana bakıyor.

"Ben..." Durdu. Sesi çok hırçın çıkmıştı. Derin. Büyümüştü. Peki tam olarak ne yapıyordu? *Sadece seni güvende tutmak için öldürebileceğimi düşünüyordum. Hiç tereddüt etmeden. Ve seni bir sonraki nefesimden daha çok istediğimi.* Hayır. Onu çok fazla korkutacak bir şey söyleyemezdim. "Ben sadece... sadece seni kontrol ediyordum."

"Çünkü senin yaptığın şey bu. Beni kontrol ediyorsun." Konuşmadı.

"Görünüşe göre, çok fazla." Suçlu.

"şu Çin atasözü gibi, değil mi?" Sesi ona doğru kaydı. "Hayatımı kurtardın, şimdi de benim için bundan sorumlu olduğunu düşünüyorsun."

Hayır, düşündüğü bu değildi. Ona her şeyi açıklamıştı. En azından denedim.

"Beni LeBlanc'tan ayrılmaya sen zorladın." Avalon yatakta doğruldu ve çarşafı kendisiyle birlikte çekti. "Bu uygun bir ortak davranışı değildi. Daha yeni birlikte çalışmakla ilgili bir konuşma yapmıştık. Sonra, bam, beni bir arabanın arkasına attın."

Yana doğru adım attı. Işık kapı aralığından onun üzerine düştü. O zaman kadının çarşafın altında bir şey giymediğini fark etti. Omuzları pürüzsüzdü. Onu örtecek bir gömlek yoktu. Sütyen yoktu. Gecelik de yoktu.

İpeksi bir cilt.

"Orada ateşten başka bir şey yoktu." Sesi yine çok sert çıkmıştı.

"Yanlış. Sen oradaydın."

Ona doğru bir adım attı. Kendini tuttu. "Yangın kontrol altına alındı. Wesley bar bölümünün tamamen yandığını söyledi. Birinci kattaki bazı ofisler ve depolar kurtarılmış. Ophelia'nın ikinci kattaki ofisi de çoğunlukla güvendedymiş."

Çoğunlukla.

İyi ki evdeki tüm dosyalarının yedeğini almış.

"Güvendesin," dedi Avalon. "Önemli olan da bu."

Onun için önemli olan kızın güvende olmasıydı.

Ve yatağa doğru bir adım daha attı.

Avalon ona açıkça, "Bunu yapamazsın," dedi. "Yapamazsın."

Reddedilmeyi kabullenirken vücudu gerildi. *Ona gelmenin bir hata olduğunu biliyordun. Senin gibi biriyle birlikte olmak istemiyor.* "Ben-"

"Bir nefeste ortak olduğumuzu söyleyip, diğer nefeste beni bir limuzine tıkıp kışımı kaldırıp gitmemi söyleyemezsin. Aramızdaki işler bu şekilde yürümez. Ben kenarda oturacak bir insan değilim ve arkadaşın Royal'e de bu gerçeği söyledim."

Evet, Royal ona bu detaydan bahsetmişti. Ayrıca... "Royal benden kaçmanı söyledi." demişti.

Bir eliyle çarşafı göğüslerine doğru tuttu. "Bunun bir seçenek olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum, evet."

"Kaçmıyorsun."

"Hayır. Aslında üç dakika öncesine kadar uyuyordum, o sırada bir adam yatak odama girdi. Gözlerimi ilk açtığımda çılgınca bir an yaşadım. Biri bana zarar vermeye geliyor diye çok korktum."

Kahretsin. "Özür dilerim-"

"Sonra sen olduğunu fark ettim. Gerçekten çılgınca olan şu ki, ne zaman korksam, hatta endişelensem ya da... ne zaman kararsız kalsam, sen oradaymışsın gibi hissediyorum."

Öyleyim.

"Beni izlediğini ya da beni almaya geldiğini ve her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum. Yalnız olmadığımı." Yatağın kenarına doğru eğildi. Bacaklarını salladı. Çarşafı tuttu. Çarşafın çoğunu. Ama onun ince baldırlarını görebiliyordu. Seksi kalçalarını. "Bence sen büyük bir kırmızı bayraksın, Beau."

Başını salladı. "Muhtemelen."

Avalon ayağa kalktı. Çarşafı yanına aldı ve ona doğru yürürken, çarşaf bir düğün treni gibi onu takip etti. "Ben de senin çok ama çok istediğim bir adam olduğunu düşünüyorum."

"Kırmızı bayraklardan mı etkileniyorsun?"

"Senden etkileniyorum." Tam önünde durdu. "Temel kurallar."

Hayır. "Ben kuralcı bir adam değilim. Beni başka biriyle karıştırmış olmalısın."

"Orada o Hayır Kafa karıştırıcı sen ile herhangi biri Başka. Bir tamamen imkansız."

"Şimdi de egomu okşamaya çalışıyorsun."

Başını yana eğdi. Saçları omzunun üzerinden düştü. "Birkaç şeyi okşamayı planlıyorum."

Cehennem tatlısı. "Dikkatli ol." Bir uyarı törpüsü. "Beni fazla zorlamak istemezsin."

"Neden? O kontrolün kırılmasına izin verip *beni izlemekten* başka bir şey mi yapacaksın?"

Evet.

"Temel kurallar," diye tekrarladı. "Kenara itmek yok. Etrafımızda işler tehlikeli bir hal alırsa, kontrolcü davranıp bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Bugün gitmeyi kabul ettim çünkü halletmem gereken işler vardı."

Adamın önünde dururken sadece kısmen bir çarşafa sarılmışken neler yapmış olabileceğine konsantre olmak zordu. "Tehlikede olmana izin vermeyeceğim." Bu onun tek kuralıydı. "Sen korunuyorsun. Bu tartışmaya açık değil."

"Sen kibirli bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

"Bundan bir ya da yirmi kez bahsedildi."

"Hiç düşündün mü, ah, bilmiyorum... *belki ben de senin tehlikede olmanı istemiyorumdur?*"

Kaşlarını çattı. "Bana ne olacağı neden umurunda olsun ki?"

"Çünkü öyle yapıyorum!" Narin burun delikleri alevlendi.

"Tehlikeyle tek yüzleşmiyorsun. Tehlikeyle tek başıma yüzleşmem. İşte oldu. Bitti. mı?"

Kuralları aşmanın her zaman bir yolu olduğunu biliyordu. Sen sadece onları kırdın. Ve ayrıca bir şeye geri dönmesi gerektiğini de anladı.

daha önce söylemişti. "Ne gibi şeyler?" "Pardon?"

Bir çekişte çarşafı yere indirebilirdi. *Yap. Yapma. Çekme.*

"Bugün ne yapman gerekiyordu?"

"Hüküm giymiş bir seri katille buluşma ayarlamak gibi küçük bir meseleyi halletmem gerekiyordu. Everett Thomas'tan şüpheleniyordun. Ben de. Onunla aynı odaya girmek istedin. Ben de öyle. Torpil yaptım ve işte, yarın sabah dokuzda onunla buluşacağız."

Arka dişlerini birbirine bastırdı.

"Bağlantılarım var. Onları kullandım. Barınızdaki yangınla pek iyi mücadele edemedim." Bir eli kalktı ve ön kolunun etrafında kıvrıldı.

"Keşke . LeBlanc's için çok ama çok üzgünüm."

Dokunuşundan adamın içine bir sıcaklık yayıldı. Gözleri sempatisiyle parlıyordu. Onu gerçekten önemsiyor gibiydi.

Bununla ne yapması gerekiyordu?

Ama sonra elini geri çekti. "Birinci kural. Kenara atmak yok. Ben seni ekarte etmiyorum. Sen de beni kenara atmayacaksın. Tehlikeli durumlarda birbirimizi ekmeyeceğiz."

"Seni koruyordum."

"Ya seni korumak isteseydim?"

Kaşlarını çattı. Kim onu korumak isterdi ki?

"Yangınları görüp hemen içine dalma eğiliminiz var." Başını salladı.

"Çok kötü bir özellik. Yanında seni tutacak ben olmasam, kim bilir ne çılgınlıklarla karşılaşacaksın?"

"Acele ediyorum..." Durdu. Gördüğü her tehlikeli duruma atlayacak değildi ya. Ve yangına gelince, daha önce bir kez aceleyle içeri girmişti. Bunu yapmıştı-

"Benim için mi?"

Onun gözlerinin içine baktı.

"Yıllar önce beni kurtarmak için yangına koştun. Kim olduğumu bilmiyordun. Birinin yardım çığlığı attığını duyduğun için koştun. Dünyanın geri kalanına istediğin kadar kötü adamı oynayabilirsin, ama kötü adamlar bir çığlık duyduklarında yangına doğru koşmazlar. Kötüler geride durur ve yangının tadını çıkarırlar. Kahramanlar yardım edenlerdir."

Alevlerden hiç hoşlanmamıştı. "Bu çok tek boyutlu. Bazen bir insanı kurtarabilirsin ama sonra dönüp başka birinin kalbini sökebilirsin."

Gözleri büyüdü. "İkinci kural. Kalp kesmek yok. Sen benim kalbimi kesemezsin, ben de seninkini kesmem."

Gözleri kısıldı. Sanki onu fiziksel olarak incitecek bir şey yapacakmış gibi. Kendi elini bile keserdi.

Çarşafın düşmesine izin verdi. "Başka bir deyişle, sen benim kalbimi kırma, ben de seninkini kırmayayım."

Ona bir kalbi olmadığını söylemeliydi. Kırılmasının mümkün olmadığını. Ve eğer her bir fantezisi şu anda önünde çıplak olmasaydı, bu çok önemli noktadan bahsedirdi.

Ama...

Avalon.

Öyleydi

.

Çıplak.

Ve dokunmak istedi. Ve tatmak. Ve yutmak. Ve en önemlisi... *almak*.

"Royal bana seçim şansı verdiğinde, havaalanına gitmek istemedim. Seni bırakmak istemedim. Çoğunlukla çünkü... Sadece seni istiyorum." Yavaşça nefes verdi. "Ama sen orada duruyorsun, hiçbir şey söylemiyorsun ve ben bedenimi ve ruhumu açıyorum ve sen umduğum şekilde karşılık vermiyorsun. O yüzden lütfen bir şey söyle. Bir şeyler yap."

Yaptı. Dokundu. Elleri kadının omuzlarına dolandı ve onu daha yakına çekti.

Tadına baktı. Ağzı onunkine kilitlendi.

Yedi bitirdi. Beau onun tadına doyamıyordu. Avalon onu kesinlikle çıldırtıyordu ve daha fazlasını, daha fazlasını istiyordu.

Alacaktı. Adını haykırana kadar alacaktı.

Elleri vücudundan aşağı kaydı. Sırtının kıvrımlarından aşağıya. İsteddiği yemyeşil kışına kadar. Ve onu kendine daha da sert çekti. İpeksi ten. Çıplak kadın.

Avalon.

Onu durdukları yerde becerebilirdi. Pantolonunu çıkarır. İçine girebilirdi. Sert, hızlı ve derin vur. Yapabilirdi-

Onun için iyi olsun. Hayır, iyiden daha iyi. Harika olmalı. Onu çılgına çevirmesi gerekiyordu. Geri dönüşü olmayan noktayı geçmeliydi. Onun yalvarmasına, inlemesine ve ona verdiği zevkte boğulmasına ihtiyacı vardı. Ancak o zaman kontrolünü bırakabilirdi. Sadece o zaman. O zaman.

Onu .

Nefes nefese adamın dudaklarına yapıştı ve kolları adamın boynuna dolandı. Birkaç adım sonra yatağın yanındaydılar. Adam dikkatle, şefkatle onu yatağın üzerine indirdi. Onu hafifçe öptü, sonra geri çekti. Bakışları vücudunun üzerinde gezindi. Her santimi mükemmeldi.

"Beau? Sana işini söylemek istemem ama yatakta birlikte olursan bu iş çok daha iyi yürür-" Avalon durdu. Yutkundu.

Bir an için, bakışları onunkilerle buluştuğunda güzel, yeşil gözlerinde korku olabilecek bir şey parladı.

Ona olan ihtiyacının gerçek derinliğini gördüğünü biliyordu. Kontrolünü pamuk ipliğine bağlıyordu. "Merak etme, ben hallederim."

Başını salladı. "Ben, evet..."

Ayak bileklerinden birini yakaladı. Sonra diğerini. Yavaşça, onu yatağın kenarına doğru götürdü. Sonra bacaklarını araladı.

"Beau?"

Dokundu. Parmakları bacaklarının arasındaki sıcaklığa daldı. İki parmak. İterek. Geriliyordu. Adam parmaklarını çekip klitorisinin üzerinde gezdirirken kalçaları ona doğru yükseldi.

"Beau!"

Tadına baktı. Eğildi ve ağzını onun merkezine koydu. O sıcak, sıkı merkez. Dili onun içine girdi ve kalçaları tekrar kıpırdadığında, ellerini onların etrafına kilitledi ve onu yerinde tutarken-

Yendi yutuldu.

Dili ilerledi ve cennetin tadını aldı ve onu hemen yemek istedi. Öyle de yaptı. Yaladı. Emdi. Öptü. Okşadı. Klitorisini tekrar tekrar işledi ve ateşli pantolonları ve inlemeleri onu sürükledi

üzerinde. Acımasızdı. Ona o kadar odaklanmış ve açtı ki, o gelene kadar duramazdı, durmayacaktı.

Ve yaptı da.

Çıglık attı ve onun ağzına karşı doruğa ulaştı. Elleri adamın saçlarında dolaştı. Onu uzaklaştırmak için değil, daha yakın tutmak için. Kadın onun için boşalırken adam onu yalayıp yuttu.

Sonra...

Geri çekildi. Ona bakarken göğüsleri kabarmıştı. "Bu-bu-"

Beau gözlerini ondan ayırmadan soyundu. Cüzdanından bir prezervatif çıkaracak kadar durakladı. Aletinin üzerine yuvarladı.

Hâlâ yatağın kenarına yayılmıştı. Bacakları hâlâ açıktı. Seksi onun için parlıyordu.

Onu yatağın kenarına biraz daha yaklaştırdı. Hâlâ ayakta duruyordu, onu pozisyonladı ve *aldı*. Beau kadının içine girebildiği kadar girdi. Ve işte o zaman kontrolünü kaybetti. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey Avalon kadar iyi hissettiremezdi. Sıkı. Sıcak. Islak. Onu akıl sağlığının eşiğine ve ötesine sürüklüyordu. Parmakları onun belini ısırdı. Bacakları adamın kalçalarına sarıldı. Adam onun içine girerken bile kadın ona karşı kabarıyordu. Ritim çok hızlıydı. Çok sertti. Vücudu çok mükemmeldi. Adam onun içine yeterince giremiyordu.

Ağzı onunkini aldı. Vahşi, doymak bilmez bir öpücük. Kalçaları ona doğru ilerlemeye devam etti.

Yeterli değil.

O da onu yataktan kaldırdı.

Nefes nefese adamın ağzına girdi.

Döndü. Onu duvara yasladı. Sonra belinden tutarak onu yukarı ve aşağı kaldırdı. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve-

"*Beau!*" Avalon ağzını yırttı ve elleri dışarı fırlarken bile onun adını haykırdı. Yere bir şey çarptı. Ne olduğunu görmek için durup bakmadı.

Onun içine boşalmakla çok meşguldü. Onu tutarken içinden derin, sonsuz bir zevk dalgası akıyordu. Sadece almak değil. Daha fazla değil.

İddia ediyorum.

Ve gerçekten boku yediğini biliyordu.

* * *

BEAU ona geri dönmüştü. İlk fırsatta. Avalon'un saklandığını bildiği otele koşarak geri döndü.

Görünüşe göre Beau, barını yerle bir eden yangından ders almamıştı. Avalon'u hayatından çıkarmak yerine, ona geri dönmeye kararlı görünüyordu.

Ateşe düşmüş bir pervane gibi.

Karanlıktan gülümsedi.

Bu karşılaştırma her zaman çok hoşuna gitmiştir. Bazı şeyler sadece ateşe çekilir. Sonunda ateş onları tüketecek olsa bile.

Güzel bir trajedi.

Bu Avalon'un hayatı olacaktı. Ve ölümü.

Güzel bir trajedi. Çünkü tam olarak hak ettiği şey buydu.

On Birinci Bölüm

"LANET OLSUN. BUNU YATAKTA YAPMAK İSTEMİŞTİM."

Nefes alıp veriyordu. Kalp atışları o kadar şiddetliydi ki Avalon bunun vücudunu sarstığını hissedebiliyordu. Ter derisini kayganlaştırıyordu. Ve az önce Beau'nun üzerinde pençe izleri bıraktığından oldukça emindi.

Başını kaldırdı. Oda çoğunlukla gölgeler içindeydi. Karanlık. Açık kapı aralığından biraz ışık sızıyordu. Avalon bir noktada bir lambayı devirdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Geldiğini de hatırlıyordu. Zorla.

En az iki kez. Belki

üç.

Ve *sert derken*, bu hoş bir salıverme patlaması değildi. Vücudunun her hücresinde patlayan ve artçı zevk şoklarıyla onu titreten ve sarsan bir orgazm . *Daha fazla, daha fazla, daha fazla lütfen* demek istiyordu. *Çok daha fazlasını*.

Bunun yerine, hâlâ kabaran pantolonunu normal nefeslere dönüştürmeye ve Beau'nun az önce söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Yatakla ilgili bir şey mi?

"İlk sefer duvara karşı olmamalıydı," diye mırıldandı.

Bacakları hâlâ ona sarılıydı. Belki de düşmelerine izin vermeliydi? Ama hayır, şimdi onu hareket ettiriyordu. Onu yatağa geri taşıyordu. Ve içinden çekip çıkarıyordu.

Lanet olsun.

Onu bir arşıfla örttü. Sonra prezervatifi atmak için banyoya gitti ve prezervatifi atılması önemliydi. Adamın kısa süreli çıkışı, kadının nihayet düzensiz nefes alıp verişini ve kalp atışlarını kontrol altına almasını da sağladı. *anasını. Bu hayatımın en iyi seksiydi.* Eller aşağı. Yaklaşamadım bile. Daha çok... *Diğer her şeyi toz içinde bıraktı, işte bu kadar harikaydı. Toz içinde. Kıyaslanamaz.*

Ve geri döndü.

"Özür dilemeliyim." Yatağın kenarında duruyordu. Tamamen çıplak, seksi ve kasları şişkin. Ve şişkinlikten bahsetmişken, aleti tamamen kalkmıştı. Yine. Şimdiden. Vay canına.

"Hayır... özür dilemeye gerek yok." Doğrulup oturdu. Sesi normal miydi? Yoksa hâlâ çok mu nefessizdi? "Akıllara durgunluk veren orgazmlar için kim özür diler ki?"

Elini . Parmakları bir meme ucunun üzerinde gezindi.

Kadın zevkten tısladı.

"keşfetmek istedim," dedi.

"Lütfen, buyurun." Sanki bu yolculuğu yakın zamanda durduracakmış gibi. Uh, hayır.

Yatağın kenarına oturdu. Bir eliyle sol tarafındaki şilteyi itti. Diğer sağ kalçasının hemen yanından aşağıya doğru itti. Beau onun üzerine eğildi. Yoğun, karanlık ve düşünceli. "Daha fazla prezervatife ihtiyacım var."

"Komodinin çekmecesini kontrol et. Daha önce hediyeelik eşya dükkanından bir kutu alma cüretinde bulunmuş olabilirim." Yapılacaklar listesinde bir madde daha.

Gerildi.

"Seni istediğimi biliyordum," dedi yumuşak bir sesle. Husky. Şehvetli mi? O ana kadar sesini asla ama asla şehvetli olarak tanımlamazdı. Ama sesi kesinlikle onu yeniden baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu. Çünkü öyleydi.

"Sen kaçmadın."

geri mi döndü? "Kaçmamın imkanı yok."

"Benim hakkımda seni korkutacak şeyler öğrensen bile mi?"

Eli kalktı ve adamın yanağına bastırdı. "Senin hakkında araştırma yaptım."

"Bilgisayar başında geçireceğiniz birkaç saat size bilmeniz gerekenleri anlatmayacaktır."

Kesinlikle hayır. Çünkü bilgisayardaki şeyler pek de güven verici değildi. Eli adamın yanağında gezindi. Aşağı... sağ omzuna. Yatak odasına hâlâ çok az ışık sızıyordu, bu yüzden yara izlerini net olarak göremiyordu. Ama onları hissedebiliyordu. Omzunun ön tarafındaki yanıklardan kalan ve sonra arkaya doğru kıvrılan izler.

"Avalon..."

Öne doğru eğildi. Dudakları eski yaraların üzerinde hafifçe gezindi. "Senden korkmuyorum." Yıllardır onu arıyordu. Bunu anlamamıştı, değil mi?

Ve o bakarken... O da onu izliyordu.

Avalon yalnız olduğunu düşünmüştü. Ama o hâlâ oradaydı. Ve yıllar önce ona korkmayı öğreten adamı bulmak istiyordu.

Yara izlerinden birine bir öpücük daha kondurdu. "Tatlım, yapma."

"Canının yanmasından nefret ediyorum." Kafasında Beau'nun gençliği canlandı. Hastane yatağındaki yakışıklı çocuk. Hırpalanmış. Ama hayatında gördüğü en muhteşem gözlere sahipti. Çok kararlı ve karanlık.

"Artık acımıyor. Söz veriyorum."

Bir öpücük daha. "O geceyi asla unutamam," diye itiraf etti onun tenine karşı. "Bazen uyumaya çalıştığımda hâlâ senin için çığlık atarak . Kabuslarımda pencereden geçiyoruz ve hayatta kalamayacağımızdan korkuyorum."

Eli aşağı kayd ve çenesinin altında kıvrıldı. Başını geriye doğru eğdi. Dudakları onunkileri aldı. Dikkatlice. Şefkatle. "Kabus gören tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Eli hafifçe yara izlerinin üzerinde gezindi.

"Uyandım ve yemin edebilirim ki çığlıklarını duyuyorum," dedi ona sert bir şekilde. "Ateşin içindesin ve sana ulaşamıyorum."

"Beni etkiledin."

"Hasta bir orospu çocuğu yine senin peşinde." Öfke. "Onu durduracağım."

"Öyleyiz." Onun yemini. Çünkü hasta orospu çocuğu sadece onun peşinde değildi. Beau'yu da hedef almıştı.

Beau onu tekrar öptü. Daha sert. Daha fazla ihtiyaç. Şehvet. Daha az özen.

Bakıma ihtiyacı yoktu. Tutku ve zevk istiyordu. Birlikte yarattıkları sıcaklığı, onları yok etmek isteyen bir yangının anısını değil. Elleriyle çarşafı iterek onu yolundan çekmeye çalıştı. Sonra ona sarıldı. Bacakları onun etrafında kıvrılmıştı ve sikiinin başı ona doğru itiliyordu. O kafayı içine almak çok kolay olacaktı.

"Prezervatif," diye .

"Çekmece," diye homurdandı, boynunu öpmeye başlarken bile. Vücudu gergindi ve onunkine karşı çok güçlüydü. Adamın gerildiğini hissetti ve bir prezervatif daha kaptığını anladı.

Ağızı adamın üzerinde gezinmeye devam etti. Kalçaları adamın sikine karşı sallanıyordu. Sonra parmakları aşağıya inerek adamın ağır aletini kavradı. Uzun. Sert. Kalın.

Onu okşadı. Pompaladı. Ve onu tatmak istedim.

Ama...

Onu kaldırmıştı. Üzerinden. Prezervatifi çekmiş ve onu yatağa yatırmıştı.

Göz açıp kadar.

Avalon ona baktı. "Sen, ah, hızlı hareket ediyorsun." "Seninle yavaş gitmeliyim."

Tam olarak kastettiği değildi.

"Ama yapamam. Sanki sana daha önce sahip olmamışım gibi." Elleri yanındaki yatağa çarpmıştı. "Sana tekrar ihtiyacım var."

İçeri girmesini istedi. Elbette, *içeri gir*.

Aleti kadının açıklığına doğru bastırdı.

"Bunu davetiyeniz olarak kabul edin." Kadın ona doğru eğildi.

Derinden vurdu. Ve daha fazla konuşma olmadı. Çünkü haklıydı; sanki sadece seks yapmamışlardı. Sanki zevk Avalon'u sadece temelinden sarsmamıştı. Vücudu aynı derecede aç ve ağrıyordu. Eskisi kadar çaresizdi. Adam onu doldururken dudaklarından bir çığlık koptu ve artık kontrolü yoktu. Eğildi ve büküldü. Birlikte sarsıldılar.

Bacaklarını yakaladı ve daha da derine dalabilmek için güçlü omuzlarının üzerine kaldırdı. Zevk arttıkça çığlık atmaya başladı ama adamın ağzı onunkinin üzerine kapandı ve adam sesi içine çekti.

Ellerinden biri vücutlarının arasına inmişti. Acımasızca klitorisine vuruyordu. Girip çıkarken tekrar tekrar. Yatak duvara çarptı ve Avalon o kadar sert boşaldı ki gerçekten bayılabileceğini düşündü.

"Lanet olsun... *mükemmel. Boşalırken beni sıkıttığını hissediyorum.*" Gırtlaktan gelen hırıltısı. Ve sonra o da boşalıyordu. Adamın kalçalarının hissetti. Gözlerini açtığında adamın gölgeli formunu üzerinde gördü. Güçlü. Karanlık.

"Sonunda..." bir sert itiş daha. "*Benim.*"

* * *

Kontrol ONUN ELİNDE DEĞİLDİ.

O kadar da soğukkanlı davranmamıştı.

Daha çok, onun için o kadar çaresizdi ki, onu bir duvara karşı becerdi. *İlk seferinde. İkinci kez gerçekten yatağı kullandım.* Kızın kendisine ait olduğunu haykırırken bile.

Ama belki de o kısmı kaçırmıştı.

Karanlık odayı doldurmuştu. Beau, Avalon'un yanında uyuduğundan oldukça emindi. Nefes alış verişi güzel ve rahattı. İpeksi vücudu onunkine yaslanarak gevşemişti.

Tek istediği ona sarılmaya devam etmektir. Ve asla bırakmamak. Ama lanet telefonu bir mesajla titriyordu. O lanet şeyi duyabiliyordu ve eğer bir an önce yataktan kalkmazsa Avalon da bu sesi duyacaktı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ve, o, kahretsin, uyumayalı yirmi dört saat mi olmuştu? Daha uzun mu? Onun da uyuması gerekiyordu. Özellikle de sabah erkenden bir seri katille randevusu olduğu için.

Onu uyandırmadan yataktan kaydı. Çıplak bir halde, atılmış kot pantolonunu ve arka cebinde titreşen telefonunu aldı. Yatak odasından çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve

Süitle bağlantılı oturma alanına doğru ilerledi. Bakışları piyanonun üzerinde gezindi. O gün çalmış mıydı? Piyanoda gerçekten harikaydı. Üniversiteye gitmeden önce resitallerinden birini izlemişti.

Telefonu tekrar titredi.

Arka dişlerini göstererek telefonu çıkardı ve parmağını ekranın üzerinde gezdirdi. Beau cihazı kulağına götürürken "Royal," diye mırıldandı. "Ne oldu?" *Başka bir yangın olmasa iyi olur.*

"Bu gece daha fazla koruma mı istiyorsun? İlk vardiya bitiyor ve yeni siparişler için kontrol ediyorum."

Kapalı yatak odasının kapısına doğru baktı. O gün otelde fazladan korumalar vardı. Royal de yakınlarda kalmıştı. *Çünkü o piçin onu hedef alabileceğini düşünmüştüm.* "Bu gece ben kalıyorum. Benden geçmeden kimse onun odasına giremez." O piçin denediğini görmek isterdi.

Bir duraklama. Sonra, "Sormam lazım, gerçekler fantezilerinden daha mı iyi?" "Götlük yapma."

"Bunu yankılanan bir evet olarak kabul ediyorum."

"Bunu sana siktir git dediğim şekilde algıla."

Sert kahkahalar. "Ben de seni seviyorum dostum." Ama kahkahalar azaldı. "Bar için üzgünüm. O yerin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Sadece odun ve içki. Değiştirilebilir." Yatak odasının kapısına bakmak için döndü. *Yapamaz.*

"Sanırım ders dışı etkinliklerimiz bir süreliğine askıya alındı?" Royal'den narin bir öksürük geldi, oysa kendisi narin bir adam olmaktan çok uzaktı. "Bu piçi toprağa verene kadar yani."

Beau'nun omurgası dikleşti. "Etrafına kırmızı bir fiyonk takacağız ve onu kimsenin bulamayacağı kadar derine gömeceğiz."

Bir duraklama daha. Bu ilkinden biraz daha uzun sürdü. "Sesin... pek kendin gibi gelmiyor."

Az önce birini öldürmeyi planladığını itiraf ettiği için mi? "Beni en iyi sen tanırsın, Royal." Diğerlerinden daha iyi.

Dünyaya anlattıkları hikâye yalan olsa bile.

Royal onun kardeşi değildi, kan bağı yoktu. Üvey kardeşi de değildi. Üvey kardeşi bile değildi.

"Sanırım biliyorsun," diye devam etti Beau suratsızca, "sesim *tam olarak*

Gerçekte olduğum
kişi gibi."

"Dikkatli ol."

Royal'ın sesindeki endişe gerçek miydi? Öyle gibi geldi. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum." Gruff. "Bence şu anda çok kırgınsın. Bence bu pislik seni öyle istiyor. Öfke seni kör ettiğinde hata yapabilirsin. Seninle oynuyor. Bütün düğmelerine basıyor."

"Hayır, bana ait olanı yakıyor. Lanet olası bir düğmeye basmıyor." Bakışları kapalı yatak odası kapısında kaldı. "Kimse benim olanla uğraşamaz."

Ve kapı açıldı. Sessizce. Açıldı.

Avalon çarşafı üzerine sarmış bir halde orada duruyordu. Karmakarışık saçları omuzlarına dökülmüştü. Gözleri ona kilitlenmişti.

Bana ait olana dokunursan seni yok ederim. "Gitmeliyim, Royal. Yakında tekrar konuşuruz. Ve unutma, ben senin yanına dönene kadar ders dışı etkinlik yok." Telefonu kapattı. Yakındaki bir masaya bıraktı ve Avalon'a doğru yürüdü.

Esnedi. Uykulu. Seksi. "Hangi ders dışı aktiviteler?"

"Toplum hizmeti çalışması." Onu kollarının arasına aldı. "Royal bu kasabayı temizlemeyi çok seviyor. O tam bir izci çocuk."

On İkinci Bölüm

BEAU'NUN MAKSIMUM GÜVENLİKLİ BİR HAPİSHANEYE İLK YOLCULUĞU DEĞİLDİ. ONUN DEĞİL

ilkiydi, ikincisi değil. Kaç kez ziyaret ettiğinden bile emin değildi.

İlk kez bir tanesine adım attığında mı? O ziyareti çok net hatırlıyordu. Sekiz yaşındaydı. Annesiyle birlikte ziyarete gelmişti çünkü annesi onu babasıyla tanıştırmak istiyordu. Piç kurusu cılız çocuğunu hiç umursamamıştı bile. Dövmeler babasının kollarını kaplamıştı. Parmaklarını.

Soğuk, kara gözlerinin hemen altına gözyaşı damlaları özenle kazınmıştı.

Beau annesine o yere asla geri istemediğini söylemişti.

Ve yine de yapmıştı. Babasını görmek için değil. O adamı bir daha hiç görmedi. Ama diğer zamanlarda geri döndü. Başka insanları görmek için. Bazen yardım etmeye gitti. Bazen de korkutmak için.

Elbette, polisler onu birkaç kez hapse attırmak için bile uğraşmışlardı.

Beau hücre kapısının kapanma sesinden nefret ederdi. Bir daha asla bir kafese kapatılmak istemedi.

Beau odanın arka duvarının yanında dururken savcı ona yan gözle baktı. Beau içinden geçen duyguları belli etmemek için ona geniş bir sırıtış gönderdi. Douglas Baptiste'in onu gördüğüne sevinmediğini biliyordu ve bu çok ama çok hafif bir ifadeydi.

Yüzyılın abartısı. Beau adamı hatırlamıyor değildi. Yolları ilk kesiştiğinde Douglas gelecek vaat eden bir savcıydı.

Douglas, Beau'yu cinayetten göndermek istemişti.

Beau suçtan hüküm giymiş gibi hissetmemişti. Özellikle de suçlu olmadığı için. Garson kızlarından birine kaba davrandığında adamın ağzını burnunu kırmış mıydı? Tabii ki evet. Bitti. Adamı Beau mu öldürmüştü? Hayır, işi başka biri bitirmişti. Hiç yakalanmamış bir katil.

Neyse ki Beau temize çıkmıştı. Ophelia sağ olsun. Kadın gerçekten de müthiş bir özel dedektifti. Şimdi Lane Lawson'la birlikte çalıştığına göre, ikisi durdurulamazdı. Beau'nun onları haftalar önce Avalon'un kundaklama davasına dahil etmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Kulübüme gelmeden çok önce.

Douglas, "Bana neden burada olması gerektiğini bir daha söyle," diye mırıldandı. Kravatını silkti. Mavi ve gri kravat, sinirli sarsıntıları yüzünden kırış kırış olmuştu.

İki sessiz muhafız odadaki tek kapının yanında yerlerini aldılar. Mahkûm henüz içeri getirilmemişti. Ama Everett Thomas yoldaydı.

"Burada çünkü benimle birlikte," diye cevap verdi Avalon. Sesi rahat ve sakindi ama Avalon onun da gerçek duygularını gizlediğini biliyordu. Otel süitinde bu kâbus gibi toplantıya hazırlanırken ne kadar gergin olduğunu görmüştü.

Douglas ters ters baktı.

Beau ona göz kırptı.

Bakışları daha da kötüleşti.

"Onun burada olmasına izin vermeyi kabul etmiştin." Avalon'dan keskin bir hatırlatma. "Evime bir saldırı olduğunu biliyorsun, dün uzun telefon konuşmamız sırasında sana bundan bahsetmiştim." Avalon önündeki kâğıtlardan başını kaldırmadı. "Beau korumam olarak görev yapıyor."

"Koruma," diye tekrarladı Beau. "Gözlerim onun üzerinde." Bu kesinlikle doğrudu. Bir süredir Avalon'un o tatlı kışını izliyordu.

"Ben nereye gidersem o da oraya gider," diye devam etti Beau'ya doğru bir bakış attıktan sonra. "Ve şüphelerimizden birinin Everett Thomas'ın birilerine evimi kundaklama emri vermiş olabileceği olduğunu düşünürsek, onunla tekrar görüşebilmek için burada olmam gerekiyordu."

Douglas kravatını çekiştirmeyi bıraktı ve Beau'yu işaret etti. "Senin evin de kundaklanmış. Bazı polislerden ve bir kundaklama müfettişinden her şeyi duydum. Teorin nedir, koruma? Everett'in LeBlanc'ın evini de kundaklaması için birini tuttuğunu mu söyleyeceksin?"

Cevap vermedi.

Avalon söyledi. "LeBlanc's, Everett'in en son buraya geldiğimde bana özellikle bahsettiği barlardan biriydi. Belki de Beau'nun onu polis için paketleyen kişi olduğuna ve Everett'in intikam almak istediğine inanıyordur. Beau'nun varlığına verdiği tepkiyi görmek oldukça açıklayıcı olacaktır."

Savcı ona doğru bir adım attı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Beau gözlerinin açılmasına izin verdi. "Neyi yaptım mı?"

"Everett Thomas'ı öldürüp polislerin bulması için mi bırakacaksın?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" *Başka birine zarar vermeden önce o pisliğin durdurulması gerektiği için mi? Everett Thomas asla gün yüzü görmemesi gereken bir ucube olduğu için mi? Polisler onun ellerinden kaçmasına izin verecekleri için mi?* Beau başını salladı. "Sadece ilgimi çekecek bir şey gibi görünmüyor. Zaten bir sürü hobim var. Hediye paketleme işine girmek bana hiç cazip gelmiyor."

Kapı açıldı. Mahkûm ayaklarını sürüyerek içeri girdi. El ve ayak bilekleri kelepçeliydi. Bakışları hemen Avalon'a yöneldi; Avalon masada sırtı tamamen dik bir şekilde oturuyordu.

Gözlerini bir açlık parıltısı doldurdu.

, *hayır*. Beau sertleşti.

Everett'in dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. Bakışları Beau'ya kayınca bu gülümseme dondu.

Beau ona çok acımasız bir gülümseme gönderdi. "Merhaba, Slasher."

Everett yutkundu. Ayrıca bir adım geri gitti ve neredeyse onu içeri kadar takip eden muhafıza çarpıyordu. *Odada şimdi üç muhafız vardı.*

"Burada neler oluyor?" Everett'in sesi sorunun ortasında .

Douglas ona doğru ilerledi. "Ek bir soru-cevap oturumu. Elbette avukatınız da hazır bulunabilir ama Avalon'la son konuşmanızda feragat etmiştiniz-"

"*Ben sadece onunla konuşmak istiyorum!*" Burun delikleri alevlendi. Turuncu hapisane kazağı, solgun tenini ışık altında daha da cıfcaflı gösteriyordu. "Başka kimse yok." Kelepçeli ellerini kaldırdı - kaldırılabildiği kadar kaldırdı çünkü ince bir zincir bileklerindeki kelepçeleri ayak bileklerindeki kelepçelere bağlıyordu- ve Beau'yu işaret etti. "Onu değil! Defolup gitmesi gerek!"

Beau gülümsemesini yerinde tuttu. Hiçbir yere gitmiyordu.

"Biz bir paket anlaşıyoruz," dedi Avalon Everett'e sertçe. "Ben nereye gidersem, o da oraya gider. Ve tam tersi. Yani benimle bir kez daha sohbet etmek istersen, bunu o izlerken yapacaksın."

Douglas Everett'in önünde durmak için hareket etti. Savcı, diğer adamın Beau'nun görüş alanından çıkmasını tamamen engelledi. "Beau LeBlanc'tan korkmanızın bir nedeni var mı?" Douglas mahkûma sordu.

Beau Everett'i göremiyordu ama adamın hırıltılı nefes alışını duyabiliyordu.

Avalon başını çevirdi. Beau'ya baktı. Tek kaşını kaldırdı. O küçük tuhaflık açıkça sordu, *Peki, bu ne hakkında?*

Omuz silktili. Seri katillerin neden çılgınca davrandığını nereden bilebilirdi ki? Bu daha çok onun işi değil miydi?

"*Belli* ki onu tanıyorsun, Everett," dedi Douglas'ın sesi ağır bir şüpheyle doluydu. "Beau'yu nereden tanıyorsun?"

Beau sesini alçak tutarak, "Birkaç kez barıma geldi," diye cevap verdi. Neredeyse tembelce. "Benim mekânımda iyi vakit geçirmeyi severdin, değil mi? LeBlanc'ı herkes sever. Ama korkarım bu konuda size kötü haberlerim var. Dün gece bir pislik barımı ateşe verdi." Bu haberi verirken yana doğru bir adım attı. Everett'in tepkisini görmek için daha iyiydi.

Ve Everett'in -hıyarın- gözleri zevkle parladı. Çabucak sönen bir parıltı. Ama yeterince çabuk değil.

Orospu çocuğu yangın hakkında bir şeyler biliyor.

"Umarım kimse yaralanmamıştır," diye mırıldandı Everett. "Yangınlar. Onları hiç sevmedim. Bir insan vücuduna neler yapabildiklerini gördün mü?" Yarım adım öne doğru kaydı. Kelepçeler tıngırdadı. "Öpüşmelerinden sağ kurtulanlarda bıraktıkları izler - o izler iğrençtir. Bükülmüş. Kırmızı. Çok sert. Asla düzeltilemeyecek. Asla solmaz. Ateş size dokunur ve sizi ele geçirir." Başını Douglas'a doğru eğdi. "Soru-cevap için oturacağım. Ne de olsa ayrılmak korkunç bir kabalık olur. Özellikle de Avalon benim hikâyemi yazmayı bu kadar çok isterken."

Muhafızlardan biri Avalon'un karşısındaki sandalyeyi çekti. Gardiyan Everett'i koltuğa sabitledi. Bağlı ellerini ve ayaklarını bağlayan zinciri yerdeki bir kancaya kilitledi. Everett kısa bir süre kaşlarını çatı ama muhafız geri çekilince kaşlarının çatıklığı ve ağzının kenarındaki belli belirsiz çizgiler düzeldi. "Geri döneceğini biliyordum," dedi ona memnuniyetle başını sallayarak. "Masumiyetimi kanıtlamama yardım etmeye karar verdin, değil mi? Yardımınız için minnettarım. Dışarıda bana canavar diyen o kadar çok insan varken, bana inandığınızı bilmek güzel."

Masanın üzerindeki kâğıtları düzeltti. Sonra elleri kucağına düştü. Elleri yumruk oldu.

Tatlım.

"Mümkün olmayan bir şeyi kanıtlayamam, Everett. Son konuşmamızda da söylediğim gibi, senin çok suçlu olduğuna inanıyorum. Senin bir canavar olduğunu düşünenlerin listesine beni de ekle."

Everett başını geriye attı ve güldü. Ses odanın içinde yankılandıkça homurdanıyor gibiydi.

Douglas Avalon'un yanına yaklaştı.

"Seninle günah hakkında konuşmayı çok seviyorum," dedi Everett. Bakışları onun üzerinde gezindi. "Ah, sana yapabileceğim şeyler..."

Beau hemen ileri atıldı. "*Dikkat .*"

"Yapmaktan hoşlandığın şey bu değil mi?" Everett şaşkın bir gülümseme ve gözlerini kırıştırarak sordu. "Onu izlemek mi?"

Oh, seni hasta pislik. Oynamak ister misin? Hadi oynayalım, Slasher.

"Bu cehennem çukurunda yalnızdım." Everett'in gülümsemesi tersine döndü. "Beni tecritte tuttuklarını biliyor musun? Öyle. Çok fazla

Her gün uzun, boş saatler. Yalnız olmaktan hoşlanmıyorum. Benimle konuşacak arkadaşlarımın olmasını seviyorum."

Douglas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hücrede geçirdiğin süre kendini koruman içindi. Buradaki mahkûmların çoğunun seni parçalamak istediğini anlıyorsun değil mi?"

"Herkes hayranı değil." Everett bir omzunu silkti. "Ama bazıları öyle."

Douglas sanki mahkûm aklını kaçırmış gibi Everett'e baktı. "Birden fazla kadına işkence yaptın ve bıçakladın. Onları parçalara ayırdın. Senin hayranların yok. Sana bir iğne batırılırken seni bir masaya bağlanmış halde görmek isteyen insanlar var. Dünya idam gününü sabırsızlıkla bekliyor."

Everett'in adem elması hızlı bir salınımla hareket etti. "Bu temyize götürülebilir. Özellikle de masumiyetim-"

"Sen suçlusun." Avalon'dan. Soğuk ve düz. Beau onun avını çok dikkatli incelediğini hissetti. Elleri hâlâ masanın altındaydı. Bulunduğu yerden küçük yumruklarını görebiliyordu ama başka birinin onları görebileceğini sanmıyordu. Omurgası düzdü. Omuzları dikti. Dikkati tamamen karşısındaki adama odaklanmış gibiydi. Avalon'un profilinde korku yoktu.

Hiç duygu yok.

"Sadece o kadınları öldürmekle kalmadın, aynı zamanda daha fazla oyun oynuyorsun, değil mi Everett?"

Ona kendi ismiyle hitap etti. Beau ona kasıtlı olarak medyanın piç kurusuna taktığı isimle hitap etmişti.

Slasher. Tıpkı korku filmlerindeki bir ucube gibi. Çünkü kurbanlarını parçalara ayırmıştı. Avalon'un boyunda olan kadınlar. Benzer yapıları vardı. İki sarışın. İki kızıl.

Bunlar sadece yetkililerin teyit ettiği kurbanlardı. Beau çok daha fazlası olduğundan emindi. Avalon'un da aynı şeyden şüphelendiğine inanıyordu.

Ama Avalon'un sorusu üzerine Everett sanki kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Hangi arkadaşlarınla konuşuyordun, Everett?" Avalon sessizce sordu.

Everett Beau'ya bir bakış fırlattı. Sonra daha da soldu.

Beau o hıyarın kendisini bekleyen ölüm vaadini gördüğünden emindi. "Gardiyanların seni bahçede daha fazla gezdirmesi gerek," diye mırıldandı Beau. "Hayalet gibi görünmeye başladın, Everett." *Seni lanet olası bir hayalete dönüştüreceğim.*

"Diğer mahkûmlar mı?" Everett sessizce oturduğunda Avalon sordu. "Ya da... tek başına kaldığına göre, belki de mahkûmlar değildi. Belki de bir gardiyandır. Dost canlısı gardiyanlarla sohbet ediyor muydun, Everett?"

Beau, Everett'in ilk adını tekrar tekrar kullanmasının kasıtlı olduğunu fark etti. Belki de onu etkisiz hale getirmenin bir yoluydu?

Bu arada Beau ona Slasher demeye devam etmek niyetindeydi çünkü o pislik tam olarak buydu.

Everett sonunda ona, "Hayranlar her şekil ve boyutta olabilir," dedi. Omuz silkti. Zincir şingırdadı.

"Ne yazık ki, yapabilirler." Elleri masanın altında kaldı. "Yakın zamanda evim kundaklandı. Önce benim evim, sonra Beau'nun barı."

"Oh, hayır. Bunu duymak çok korkunç." Ama bu sözleri söylerken bile Everett'in ses tonu bozuktu. Çünkü ses tonunda sempati değil, sevinç vardı.

Seni hasta orospu çocuğu.

"Birkaç gece önce eve geldiğimde yatak odamda bir adam bekliyordu."

Everett öne doğru eğildi. İstekliydi. Neredeyse salyaları akıyordu. "Bana her şeyi anlat."

Yumruğunu Everett'in suratına indirmemek için Beau'nun kendini kontrol etmesi gerekti. Gülümsediği, flört ettiği ve çok zararsız görüldüğü için kadınları ölüme sürükleyen o aptal, sevimli çocuk yüzüne.

Boş ver onu. Bir yumruk ve Beau adamın burnunu kırabilir. Çenesini. Onu yerde bir kan gölünün içinde bırakabilir. *Sana çığlık . Tıpkı o kadınlara çığlık attırdığın gibi.*

Avalon yavaş bir nefes aldı. "Beni yatak odamda yakaladı. Beni acı verici bir şekilde tuttu ve bana yanacağımı söyledi. Yaşarken yanacaktım."

Everett dudaklarını yaladı. "Sana zarar verdi. Bahse girerim seni incitti-" Ona doğru eğildi.

Beau dişlerini birbirine geçirdi. *Sakın yaklaşma. Eğer o hıyar sana dokunursa, tatlım, her şey . Tenine dokunduktan iki saniye sonra yumruğum suratında olacak.*

"Şok tabancamı derisine doğru ittim." Avalon bir an durakladı. "Gözümün önünde altına işedi."

Everett sarsıldı. Yüzü tiksintiyle buruştu.

Bu, duymak istediği hikayenin bir parçası değil miydi?

"Sonra Beau ortaya çıktı." Avalon'dan yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Bir dakika sonra adamı merhamet için yalvarttı."

Everett koltuğuna yaslandı. Bakışlarında korku titreşiyordu. Bütün zevk izleri kaybolmuştu.

"Davetsiz misafir, sadece serseri bir çocuktü. Ama bir şekilde alarm kodumu öğrenmiş. İçeri girdi ama biz onu yakaladık. Ve onunla işimiz bittiğinde çok konuşuyordu. İçeri girip beni korkutmak için nasıl kiralandığını anlatıyordu. Emirlerle uyduğunu söyledi."

Everett'in nefesi .

Beau yavaş ve bilinçli bir adımla ilerledi. Artık masaya çok yakındı.

Everett'in bakışları hemen ona kaydı. "Geri çekil! Bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyorum!"

Neden? Senden 70 kilo daha hafif bir kadın olmadığım için mi? Bana zarar veremeyeceğin için mi? Beau avına baktı ve bir santim bile geri adım atmadı. "Kadınları incitmekten hoşlanıyorsun, değil mi Slasher?"

Everett dudaklarını birbirine bastırdı. Ama gözleri *evet* diyordu.

"Gerçi ateş senin tarzın değil. Kurbanlarınızı bıçaklarınızla kesmeyi seviyorsunuz. Bıçaklarla vücutlarına nüfuz etmeyi."

Avalon ona doğru hızlı bir bakış fırlattı, sonra başını Everett'e doğru çevirdi.

"İşte bu yüzden bu toplantının zaman kaybı olduğunu biliyorum," diye ekledi Beau tiksintiyle hırlayarak. "Çünkü Avalon'a ulaşmak isteseydiniz, onu korkutmak için ateşi kullanacak bir çocuk bulamazdınız. Derisinin isterdin." Yavaş bir adım daha attı. Şimdi masanın tam ortasındaaydı ve Everett'in üzerinde yükseliyordu.

"Ona tekrar tekrar bıçak saplanmasını isterdiniz."

Elleri yumruk oldu.

Bu saçmalığı söylemekten nefret ediyordu. Ama Avalon bu cehennemden gelen küçük buluşma ve selamlaşmadan önce ona bir senaryo vermişti. Olayların nasıl gelişmesi gerektiğinden o kadar emin görünüyordu . Avalon, eğer ikisi de bazı şeyleri söyler ve yaparlarsa Everett'in kontrolünü kırabileceklerine kesinlikle inanıyordu... *ama söylediğim şeyden nefret ediyorum. Ve tek yapmak istediğim o piçi parçalamak.*

"Sana söylemiştim," dedi Avalon kâğıtlarını kaptığı gibi çantasına tikiştirdi. Birkaç kâğıt masanın üzerine saçılmıştı. Tamamen gösteriş için. Avalon sahnesini kuruyordu. "Böyle bir şey yapacak gücü ya da erişimi yok. Everett burada çaresiz. Bana yönelik herhangi bir saldırıyla bağlantısı olması mümkün değil-"

"Sana ne olduğunu biliyorum, Avalon."

Kâğıtları karıştırmayı bıraktı. Başını kaldırdı ve masanın karşısındaki Everett'e baktı. Alt dudağı titriyordu. "Ne-ne?"

Kekemelik iyi bir dokunuştı, Beau bunu ona verirdi. *Yoksa gerçek mi? Korkuyor mu?*

"Kayıp küçük kız..." Everett'ten bir alay. "Yangın çıktığında ve dışarı çıkamadığında korktun mu?"

Beau sağ yumruğunu kaldırmaya başladı.

Avalon başını zar zor algılanabilen küçük bir şekilde salladı.

"Eminim çok korkmuşsundur." Everett güldü. "O zamanlar altına mı işiyordun? O yatak odasında tek başına kapana kısılmıştın ve dışarı çıkacak kadar güçlü değil miydin?" Bakışlarını bir kez daha sevinç doldurdu. "Kaç yaşındaydın, on dört mü? On beş mi? İlk kurbanım o yaşlardaydı. Bu kadar gençken çok fazla korku. Çılgılık attı. Eminim sen de çılgılık atmışsındır."

Yardım edin bana! Avalon çılgılık atmıştı.

"Ama çıkmaman gereken bir zamanda çıktın. Tuzak kurulmuştu. Ateş yakılmıştı. Ölmeyi bekliyordun. Ama bir kahraman günü kurtarmaya geldi. Lanet Jaguar'ıyla meşgul olması gereken biri." Everett'in boynu, kabuğundan çıkan bir kaplumbağa başı gibi öne doğru eğildi. "Bu sefer seni kurtaracak kimse olmayacak."

Beau'nun damarlarından buz aktı.

"*Onu tehdit mi ediyorsun?*" Douglas'tan keskin bir soru. Oynanan oyunu hevesle izliyordu, ama şimdi tam boyuna doğru doğruldu. "Tehdit edemezsin-"

"Ona dokunmayacağım. Dokunamam. Bu cehennem çukurunda kilitliyim. Tek başıma. Tek başıma. Hiç arkadaşım yok." Başını Beau'ya doğru çevirdi. "Orada olmayacaksın."

Onu savcının önünde öldüremezsin. "Sanırım bayanı daha önce duymadın. O nereye giderse, ben de oraya giderim." Ve eğer bu ateşe , ateşin *içinden geçmek* anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Omzun hâlâ ağrıyor mu?" Everett başını sağa doğru eğdi. "Eminim öyledir. Deri tamamen bükülmüş ve çarpılmış, değil mi? Çünkü bana yangının böyle yaptığı söylendi. Sizi yeniden şekillendirir. Seni değiştirir. Ateş seni aldığında yepyeni biri oluyorsun." Dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Sen kim oldun? Cılız bir çete üyesi... neye dönüştü?"

Çok şey biliyor. "Senin kışını tekmeleyecek adam ben oldum." İleri atıldı. Piçi omuzlarından yakaladı. Everett'i zincirlerin izin verdiği kadar yukarı çekti. "*Seni uyarmıştım,*" diye nefes aldı, sözcükler sadece Everett'in duyabileceği kadar alçaktı.

Everett'in yüzündeki tüm renk solmuştu. Zaten başlangıçta da pek renk yoktu.

Ama gardiyanlar bağıırıyordu.

Douglas emirler yağıdırıyordu.

Gardiyanlardan ikisi Beau'ya doğru gitti. Mahkum, "Saldırı!" diye bağıırırken bile onu geri çekip Everett'ten uzaklaştırdılar. Onu gördünüz! *Saldırı!* Savcı, bu adamı saldırıyla suçluyorsunuz!"

"LeBlanc'ın kışını hemen dışarı çıkarın!" Douglas talep etti. "Orospu çocuğu!" Bir elini başının üstünde gezdirdi.

Muhafızlar Beau'yu kapıya doğru çektiler.

Arkasına baktı. Avalon hâlâ masada oturuyordu. Omurgası hala düzdü.

Ellerini kucağında yumruk yaptı. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Douglas muhafızların peşinden koşuyordu. İkiisi onu indiriyordu. Odada Avalon ve Everett'le birlikte sadece bir kişi kalmıştı. Everett'i odaya kadar takip eden muhafız. *Tek muhafız.* Sikerim böyle işi. "*Onu yalnız bırakmayın!*" diye bağırdı.

Douglas dondu kaldı. Geriye baktı.

Avalon Everett'e fısıldıyordu. Ve ne söylediye.

"*beni!*" Everett'ten vahşı bir bağıriş. "Onu unutun, beni hücreye geri götürün! Çıkarın beni *hemen! Çıkarın* beni buradan!"

Muhafızlar Beau'yu tutmayı bıraktılar ve Everett'i yakaladılar.

On Üçüncü Bölüm

"BU TAM BİR ZAMAN KAYBIYDI." DOUGLAS KAPIYI ÇARPARAK KAPATTI.

Bir eli çerçevenin üzerindeydi ve sırtı Avalon'a dönüktü.

Kalbi hızla çarpıyordu. Avuçları terden sıırılsıklam olmuştu. Ve o odadan, o hapishaneden defolup gitmek istiyordu ama... "Aslında epey bir şey öğrendik."

"O boktan şovdan mı? Ciddi misin?" Doğruldu. Döndü. Beau'ya ters ters baktı. "*Kontrol* kelimesinin ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Beau omuz silkti.

Avalon, Beau'nun takdire şayan bir kontrol sergilediğini düşünüyordu. Ve inanılmaz bir güven. Ona bu sahnenin nasıl olması gerektiğini söylediğinde hiç tereddüt etmemişti. Bir noktada tereddüt etmişti.

Seni o adamla yalnız bırakmamın imkanı yok.

Ona yalnız olmayacağını söylemeye çalışmıştı. Planı doğru giderse, en azından bir koruma onunla kalacaktı. Sadece Everett'le başkaları duymadan konuşabileceği bir an istemişti. O ana *ihtiyacı vardı*.

Ve onu aldı.

Gardiyanların ve Douglas'ın dikkati Beau tarafından dağıtılmışken, Everett'e fısıldamıştı: "*Yarım kalmış işleri tamamlıyor. Odamda bekleyen çocuğu öldürdü. Arabayla üzerinden geçmiş. Sen*

Onun kim olduğunu biliyorsun. Bu bilgiyle yaşamana izin vereceğini düşünüyor musun? Yoksa arkadaşının sana ulaşmanın bir yolunu bulacağını mı düşünüyorsun?

Everett'in yüz ifadesini dehşetin ele geçirdiğini görmüştü. Katil ondan yeterince hızlı uzaklaşmamıştı. "Kundakçının kim olduğunu biliyor."

"Bunu nereden bilebilir ki?"

Elleri çantasının sapını sıkıca kavradı. "Everett Thomas'ın New Orleans'ta doğup büyüdüğünü biliyor muydunuz?" Sorusu Douglas için hazırды ama bakışları Beau'ya kaydı.

Beau'nun yüzünde hiç şaşkınlık ifadesi yoktu. Beau'nun bu dramdaki oyuncular hakkında çoktan arka plan çalışması yapmış olduğunu fark etmişti. İlginç.

Korkunç derecede ilginç olan başka bir şey mi? Everett'in Beau hakkında açıkladığı ayrıntılar. Avalon'un bilmediği detaylar. *Ne Jag? Beau o zamanlar bir çetede miydi?*

Everett bu gerçekleri nereden biliyordu? Bunlar gerçek miydi yoksa saçmalıyor ?

"Elbette biliyordum," dedi Douglas, zihni dönüp dururken bile.

Yine de sorusu ona değildi, gerçekten değildi.

Douglas başını aşağıya doğru sallayarak onayladı. "Everett'in New Orleans'ta başka kurbanları da sahiplenmiş olabileceğinden uzun zamandır şüpheleniyorum. On sekiz yaşlarındayken şehirden ayrılmış. Belki de on dokuz. Her şey yüzde yüz net değil. Sonunda Atlanta'ya taşındığını biliyoruz. Yetkililer Virginia Long'un cesedini orada buldular."

"Ben de çok uzun bir süre New Orleans'ta yaşadım," dedi. "Everett Thomas, mahkumiyetinden bu yana, sektördeki bazı çok güçlü isimlerden gelenler de dahil olmak üzere çoğu röportaj talebini reddetti. Ama benimle görüşmeyi kabul etti. Bunu oldukça garip buldum."

Douglas gözlerini kırptırdı.

"Everett'in kabul etmesinin tek nedeninin beni görmek istemesi olduğu sonucuna varabilirdim."

"Görünüş olarak onun kurbanlarına benziyorsun." Douglas kravatını çekti. "Bunun ilgisini çekmek için yeterli olduğunu düşündüm. Bir süredir avından uzaktaydı ve senin gibi birini tekrar görmek için can atıyordu."

Beau'dan bir hırıltı geldi. Yırtıcı. Tehlikeli.

"Bak, ben de hoşlanmıyorum! Adam bir ucube, tamam mı?" Douglas'tan sert bir hava çıkışı. "Ama sanırım -biliyorum- daha fazla kurban var. Avalon katillerle çok iyi anlaşıyor."

Hayır, değilim.

"Eğer onun ağzından laf kaçırmamasını ve daha fazla kurban bulmak için kullanabileceğimiz bilgileri ifşa etmesini sağlayabilirse, o zaman onun ağzının suyunu değer." Douglas yüzünü buruşturdu. "Avalon, hapishane kapısından içeri girmeden önce durumu biliyordun. Koruma-erkek arkadaş-her neyse- bazı şeylerden hoşlanmıyor olabilir ama sen daha oynamaya başlamadan önce oyunu biliyordun."

"Evet." Yakalamıştı. "Onu kimin yakaladığını bilmek istiyordum." Bir sivilin tehlikeli bir seri katili yakalaması kesinlikle her gün olan bir şey değildi. Ancak... *Everett hediye paketi yapılmış ikinci katildi.* Douglas'a anlatırken bakışları Beau'dan ayrılmıyordu, "İlk Everett'in beni izleyişinden beni merak ettiğini anladım. Geçmişimle ilgili her şeyi *biliyordu.*" Bu kesinlikle doğrulanmıştı. Everett hata yapmış ve çok fazla şey anlatmıştı. *Sanırım kapımın önüne taşınmış olan kitaplıktan bile haberi vardı. Kapımı açabilirdim ama yolumu kapatan kitaplığı yerinden oynatamazdım. Yeterince güçlü değildim.* Everett özellikle onun dışarı çıkacak kadar güçlü olmadığından bahsetmişti. Kalp atışları hızlandı. "Sanırım ben gençken New Orleans'ta yangın çıkaran adamı tanıyordum."

Ama Douglas açıkça aynı fikirde değildi. "Bu çok büyük bir sıçrama, Avalon. Sırf adam aynı şehirde yaşıyor diye Everett'in kundakçıyla bir bağlantısı olabileceğine inanmak için hiçbir neden yok!"

Bu atlayışa inanmak için pek çok nedeni vardı.

"Avalon'u kurtardığımı biliyor." Beau'nun sesi. O derin, karanlık ses içinden geçti.

"O zamanlar reşit olmadığım için ismim her zaman medyadan uzak tutuldu. Hatta hastanede kimseye gerçek tam adımlı bile vermedim. Yalan söylemekte her zaman iyiydim."

Douglas kravatını büktü.

"Yangından kalma yara izlerim olduğunu biliyor. Bunu nereden biliyor?"

Douglas'ın bir cevabı yoktu.

Avalon'un şüpheleri vardı. Beau'nun da aynı şüphelere sahip olduğunu biliyordu.

"O piç benim ve Avalon hakkında her şeyi biliyor ve şimdi," Beau'nun sesi daha da derinleşti, "o zamanlar *beni* izlediği için mi barıma geldiğini merak ediyorum. Geçmişimi biliyordu. O piçi duydun. Ateşin beni ne hale getirdiğini merak ediyordu. Neye dönüştüğümü."

Douglas gözlerini kısarak ona baktı. "Peki, sen nesen? Çünkü Avalon bana şu anda iyi adamların tarafında oynadığınızı söyledi."

Beau gözlerini sabit bir şekilde ona dikti. "Ben her zaman Avalon'un tarafında oynuyorum."

"Everett'le birlikte görev yapan tüm muhafızların bir listesini istiyorum." Avalon'un zihni olasılıklar arasında çalkalandı. "Bu kişileri evimin önünde öldürülen Slater Wade ile karşılaştırmamız gerekiyor. Bir bağlantı olacak, bunu biliyorum." Heyecan ve adrenalin kanında pompalanıyordu. "Sanırım bir gardiyan Everett için bilgi aktarıyor. Noktaları birleştiririz, bir telefon kaydı buluruz, bir e-posta buluruz... *bir şey* buluruz ve gerçek bir ipucumuz olur." Oluyordu. Bunu biliyordu. Sonunda.

Douglas ağzını açtı. Sonra kapattı. "Ciddi olamazsın. Buradaki bir *gardiyanın* hüküm giymiş bir seri katille çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Nefes aldı. "Evet." *İnan bana, Douglas. İnan bana ve-*

"Lanet olsun. Bunun bir varsayım olduğunu anlıyorsun. Boktan bir şey, değil mi? Şu anda bir yargıca götürecek ya da dünyadaki herhangi bir jüriye gösterecek yeterli kanıtım yok."

Bu bir jüri ya da yargıçla ilgili değildi. Henüz değildi. Bu, geçmişini ortaya çıkaracak bağlantıyı bulmaya çalışmakla ilgiliydi.

"Yasalar belirli şekillerde işler. Adımların takip edilmesi gerekiyor. Prosedürler."

"Sadece ona erişimi olan gardiyanların isimlerini istiyorum. Müdür size bu bilgiyi verecektir. Arama iznine ihtiyacınız yok." Bekledi. *Hadi Douglas, hadi.* "Sadece gidip adamla konuş."

Beau, "Bir zamanlar beni daha hafif suçlardan yargılamaya çalıştığına eminim," diye hatırladı.

Douglas elini Beau'ya doğru uzattı. "Seni ölü adamla kavga ederken gören bir oda dolusu şahidim var! Onun hayatını tehdit ettin!"

"O piç kurusuna bir daha bir kadına el kaldırırsa, bunun yaptığı son hata olacağını söyledim." Beau omuz silkti. "Ve hatalardan bahsetmişken, şu anda Avalon'a güvenmemek *senin* en büyük hatan olacak. Git müdür arkadaşınla konuş. Bir isim listesi al. Bakalım Slater Wade ile bir bağlantı var mı? Kaybedecek neyin var ki?"

O anda Beau'yu öpebilirdi.

Douglas küfür edip odadan hışımla çıktığında.

! Bize gardiyanların listesini getiriyor!

Avalon Beau'ya doğru sıçradı. Omuzlarından tutup kendine doğru çekti. "Mükemmeldin!" Avalon ona söyledi.

Sonra onu öptü.

* * *

"Yalnızlığa giden yol bu değil." Everett terin sırtından aşağı kaydığını hissetti. Lanet olası sıcak hapisane üniforması. Lanet olası toplantı.

O hiçbir şey bilmiyor. Ben güvendeyim.

Yıllarca sırlarını saklamıştı. Arkadaşını yakınında tuttu.

Bilmiyor.

Ama...

Çocuk ölmüştü. Lanet olsun. Lanet olsun.

Yine de bir şey ifade etmiyordu. Çocuk sadece bir araçtı. Er ya da geç ortadan kaldırılacaktı. Everett farklıydı. En başından beri bu işin içindeydi.

Birlikte büyümüşlerdi. Birlikte deneyler yaptılar. Birlikte mükemmelleştiler.

Suyla başladım. Beni izledin. Ama su soğuktu ve kurban suyun altındayken herhangi bir çığlık duyamadım.

Everett çığlık seslerini severdi. Çığlıklar eğlencenin yarısıydı.

Su ve ateş. Ne kadar zıtlar.

Ateş bir çığlık gibi çitirdiyor. Ve kurbanlar yandıklarında çok yüksek sesle çığlık atarlar.

Bir ömür önce. Her şey o zaman başladı. İki çocuk bir araya geldi. Birbirini anlayan iki ruh.

Lanet olası sorunlar değil. Vizyonerler. Biz .

Ve...

Bana sırtını dönmezdi.

Ama Everett hapisteydi. Çok uzun zamandır ayrıları.

Sırtından daha fazla ter damladı.

Avalon Trahan uzun zaman önce ölmüş olmalıydı. Ama yangından sonra korumaları vardı. Önce ailesinden. Onu okulundan aldılar. Onu büyük bir kapının ardındaki gösterişli bir özel akademiye transfer ettiler. Yeni bir ev aldılar. O iri yarı güvenlik görevlilerini sürekli peşinde tuttular.

Diğerleri izliyordu. Kızın üzerindeki kuyrukları ilk o fark etmişti. Çünkü belki... belki de bir arkadaş için eski, yarım kalmış bir işi ortadan kaldırılabileceğini düşünmüştü.

Ama asla korunmasız değildi. Arkadaşını bu konuda uyarmıştı. Ama birisi dikkat etmemişti.

Düşünmek zorundaydı. Plan yapmalıydı. Başka bir mesaj gerekiyordu ama ihtiyacı olan lanet olası koruma o gün orada değildi. Everett omzunun üzerinden öfkeli bir bakış fırlattı. Bu aptallarla sıkışıp kalmıştı.

"Sakin ol. Hücreye geri dönmeyeceksin, henüz değil. Avluda beş dakikan var."

Tökezledi. Aptal zincirler. "Beş dakikaya ihtiyacım yok." Hücre hapsinin sessizliğini istiyordu. Düşünmesine izin veriyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

Avalon kafamın içine girmeye çalışıyordu.

Ve... vardı.

"Sakin ol," diye güvence verdi gardiyan. "Avluda sadece sen olacaksın. Beş dakika güneş ışığı. Her gün dışarı çıkman gerektiğini."

Evet, evet, bunu biliyordu ama...

Başka bir muhafız ilerideki kapıyı açtı. Metal gıcırdadı. Güneş ışığı parlıyordu. Çok parlaktı. Çok parlak. Gündüzleri hiç sevmezdi. Gece daha iyiydi. Karanlıkta her şey daha güzeldi.

Ayak bileğindeki kelepçeleri çıkardılar. Her seferinde yarım santimden fazla yürüyebilmesi için.

Ve onlar...

Onu bahçede bıraktım.

Elleri kelepçeliydi. Güneş tepesinde parlarken. Everett aslında yalnız olmadığını biliyordu. Muhafızlar izliyordu. Ama...

Sessi

z ol.

Hala.

Gözlerini kapadı ve yıllar boyunca sevdiği kızları hatırladı. Çılgınlıklarını o kadar mükemmel duyabiliyordu ki. Onların kâbusları olmuştu. Ölmeden önce gördükleri son şey. Çok korkmuşlardı.

Suyu ya da ateşi sevmemişti. Bir bıçağı sevmiştir. Elinde tuttuğu bıçak onun bir parçası haline gelmişti. Mükemmel bir silah olmuştu. Ve her bir çılgılığı harika bir netlikle duyabiliyordu.

Sonunda bir bıçak hissetmeyecek. Avalon ateş tarafından ele geçirilecekti. Bunun olacağını biliyordu. Çok uzun zamandır işaretliydi.

Onu hatırlamıyordu. Bunu birkaç gün önce ilk kez karşısına oturduğunda fark etmişti. Elbette, onu Slasher olarak tanıyordu. Ama hatırlamıyordu.

Bir zamanlar New Orleans'ta tanışmıştık. Kutlama yaptığı bir gün. Gülüyordu.

Genç ve masum. O birkaç dakika içinde neye tanık olduğunu fark etmiş acaba? Her ihtimale karşı, ölüm için işaretlenmişti.

Ama yangından kurtulmuştu. Beau sayesinde. Arabayı kaldırıp yoluna devam etmesi gereken bir pislik. Yangını Beau'nun üzerine yıkmayı bile düşünmüşlerdi. O doğru yerdeydi. Doğru zamanda.

Biz de seni gördük.

Ama Beau bekledikleri şeyi yapmamıştı. Her şeyi değiştirmişti. Her şeyi mahvetti.

Ve Şimdi, geçmiş geri gelmişti. Ama aslında geçmiş onun gitmesine asla izin vermemiŐti.

Bir rüzgâr sesi duydu. Gözlerini açtı çünkü daha önce gökyüzü çok parlaktı. Bulutlardan eser yoktu ve rüzgâr neden birdenbire bu kadar ŐiddetlenmiŐti?

Acı göğsünü delip geçti.

"Nasıl hissediyorsun,
sürtük?" Gözlerini

kırpıŐtırdı.

Ayak sesleri g mb rdedi. Daha fazla rüzgar. Ve acı.

Adamlar etrafını sarmıştı. YaŐlı. Genç. Hepsi turuncu giymişti. Boyunlarında koyu dövmeler vardı. Kollarında. Elllerinde. Kıvrılan bir yılan. K kreyen bir ejderha. BronzlaŐmıŐ bir yanakta gözyaşı damlaları.

Kolları aşağı yukarı uuŐtu ve acı onu kesip geçerken çığlık çığlığa bağırdı.

Uzaktan, alarmin çalmaya baŐladıėını duydu. Ama durmadılar.

Yalvardığında bile.

Bölüm On Dört

ELLERİ AVALON'UN BELİNİN ETRAFINDA KIVRILDI. AVALON'UN AĞZI AÇIKTI.

Kızın tadı onu ihtiyaçtan çıldırtıyordu ama burası yeri değildi. Everett'in söylediği saçmalıklar yüzünden kafasında alarm zilleri çalıyordu.

Jaguar'ı nereden biliyordu? Jaguar'dan kimseye bahsetmedim. O zamanlar bir çetede olduğumu nereden biliyordu? O nasıl-

Avalon geri çekildi. Uzun kirpikleri kalktı.

Ve Beau alarm zillerinin sadece kafasının içinde çalmadığını fark etti. Hapishanede gerçek bir alarm çalıyordu. Yeşil gözlerini korku doldurmuştu.

"Neler oluyor?"

Onun kolunu tuttu ve kapıya doğru koştu. Kapıyı açmak için bile Douglas içeri daldı.

Savcı bağırdı, "Kilitlenin!"

Alarm daha yüksek sesle çalıyor gibiydi.

"Bütün lanet yer tecrit altına alınıyor. Avluda bir saldırı oldu. Mahkûm sürüsü birinin üzerine atlamış." Douglas kravatını çekip çıkarmıştı. "Kim bilir ne kadar süre burada mahsur kalmadan önce benimle gelin!"

Sanki Beau'ya iki kez söylenmesi gerekiyormuş gibi. Elini Avalon'un bileğine dolamaya devam etti. Kanında adrenalin yükselmişti. Avalon söz konusu olduğunda hep korktuğu şeylerden biri de bu değil miydi? Kötü bir şey katillerle birlikte kapana kısılacağını mı? Dikkatsiz bir

Bir mahkûmun çok yaklaşmasına izin veren gardiyan? Kontrolün olmadığı bir isyan mı?

Girdiği her hapishanede bu haberi yaydı. Bağlantıları aracılığıyla ona dokunulmaması gerektiğini açıkça belirtmişti. Ama hala düşmanları vardı. Olması gerektiği gibi takip etmeyen insanlar.

Everett Thomas gibi insanlar.

Sen ölü bir adamsın, Everett.

Muhafızlar ileri doğru koşuyordu.

Göz yaşartıcı gaz kullanıldığına dair konuşmalar duydu. Daha fazla çığınca bağıriş vardı. Metal kapılar gıcırdarak kapandı. Douglas kışını kaldırdı, ama savcı Beau ve Avalon tarafından takip edildiğinden emin olmak için arkasına bakmaya devam etti ve son kez arkasına baktığı sırada saldırıya uğradı.

Cafcaflı, turuncu bir tulum giymiş bir mahkûm çığlık atarak dışarı çıktı ve yemek tepsisine benzeyen bir şeyi Douglas'ın kafasının yan tarafına doğru savurdu. Douglas yana doğru tökezleyip boş bir hücrenin parmaklıklarına çarparken bile acı içinde haykırdı.

Mahkûm tepsiyi tekrar kaldırdı-

Beau adamın içine daldı. Omzunu adamın göğsüne sapladı ve sonra yumruğunu adamın kasıklarına indirdi. Oh, ne? Sanki kirli oynaması gerekmiyor muydu? Beau'nun nasıl oynanacağını bildiği tek yol buydu.

Tepsi yere çarptı.

Mahkûm aletini tuttu ve acı içinde inledi. "Douglas?

Douglas, iyi misin?" Avalon'un yumuşak sesi.

Mahkûmun tıraşlı kafası havaya kalktı. Gözleri ona kilitlendi. Şehvet. Açlık. Şişman dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi.

Beau tepsiyi aldı. Aslında bir tepsi değildi. Daha çok lanet bir çekmeceye benziyordu. Mahkûm onu nereden almıştı? Bilmek istiyor muydu ki?

Avalon'u bu cehennemden çıkarmak istiyorum. İstedğim şey bu.

Mahkûm Avalon'a doğru hamle yapmaya çalıştı.

Beau onun zaten yaralı olan aletine bir tekme attı ve tepsi, çekmece ya da her neyse onu piçin yan tarafına çarptı.

Kafasına. Sonra da serserinin suratına çarptı. Kan sıçradı. Bir diř yere dūřmūř olabilir.

Mahkum sert bir řekilde yere dūřtū.

"Sanırım notu almadın." Beau ona ters ters baktı. "Kimse ona dokunamaz." Derme atma silahını tekrar kaldırdı.

"Beau? Biraz yardım eder misin?"

Anında dōndū ve Avalon'un sendeleyerek Douglas'ı yerden kaldırmaya çalıřtıđını gōrdū. Kanayan ve gōzleri kamařan bir Douglas. Kollarından birini omuzlarının arkasına uzatmıřtı. İkiisi de devriliyordu ve tekrar yere dūřmek űzereydiler.

Derme atma silahını dūřűrdū. "Lanet olsun." Douglas'ı da yakaladı. űnkű onu bırakmak bir seçenek deđildi. Savcı isyan sırasında yalnız mı kalmıřtı? Evet, bu adamın sonu hiç iyi olmazdı. Douglas'ı sol omzuna atarken, "Bunun için bana borlanacaksın," diye homurdandı.

Sonra Beau tekrar Avalon'un bileğini kavradı ve *gittikleri* yolda hızla ilerledi. "DA," diye hırladı. "O kıını tamamen uyandır. Bana nereye gideceğimi sōyle." űnkű Everett'le sorguya giderken kullandıkları yol bu değildi.

Avalon'u gűvenli bir yere gōtűrmeliydi. Tamam o zaman.

Başka bir kapı açıldı. Beau gerildi, başka bir saldırganla savaşmaya fazlasıyla hazırđı. Kimse Avalon'a dokunmayacaktı.

Ama műdűrdű. Beau adamı tanıdı űnkű Avalon ve Beau McKinley Hapishanesi'ne ilk geldiklerinde kontrol sırasında ters ters bakmıřtı.

"Bu taraftan!" Műdűr telařla eliyle iřaret etti. "Seni gűvenlik kamerasında gōrdűm. Douglas'ı buraya getirin, hemen!"

Oraya gitti ama űnce Avalon'u kapıdan gűvenli bir yere gōnderdi. Sonra Douglas'la birlikte onu takip etti. Kapı arkalarından kapandı. Bir çınlama daha. Ve ileride bekleyen başka bir koridor. Ama muhafızlar da oradaydı. Gruplarının arkasını korumak için acele ediyorlardı. Beau, Avalon ve gardiyanı takip etti. Daha fazla kıvrım. Dōnűřler. Parmaklıklarla kaplı kapılar her seferinde arkalarından çarparak kapandı ve sonra... sonra revire benzeyen bir yerdeydiler.

"Douglas'ı yatađa yatırın. Hemřire? Hemřire!" Műdűrden bir bađırıř. "Onu kontrol edin, hemen!"

Beyaz önlüklü bir erkek hemşire öne atıldı.

Beau onu yatağa bıraktığında Douglas gözlerini kırptırdı. "Ne-ne -" Gürültülü bir inilti sözlerinin geri kalanını alıp götürdü.

"Yaşıyorsun," dedi Beau ona, sesi sertti. İcini yakan öfke kadar sertti çünkü Avalon bu tehlikenin ortasında olmamalıydı. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin. İnan bana, teşekkürünü tahsil Muhtemelen faiziyle birlikte." Döndü, Avalon'un küçük elini yakaladı ve müdüre açıkça, "Avalon buradan gidiyor. Şimdi. Bana çıkışı göster."

"İsyen çıktı!" Müdürün alnında ter damlaları belirdi. "Az önce avluda bir mahkum saldırıya uğradı. Bir çete etrafını sarmış. Onu tekrar tekrar şişlemişler! Güvenlik kameralarında cesedi görebiliyoruz ama ona ulaşamıyoruz."

"Vücut mu?" Avalon Beau'ya daha da yaklaştı. "Kurbanın öldüğünden emin misin?"

"Bu kadar kana bakarak söyleyebilirim ki, evet, Slasher öldü."

Slasher.

Toplantıdan çıktıktan hemen sonra mı öldü?

"Bahçede göz yaşartıcı gaz kullanacağız. Saldırganlar dağılacak. Onları kameraya aldım. Haklarında dava açılacak. Zaten çoğu ömür boyu hapis yatacak. Daha fazla zaman onlara ne yapacak?" Müdür dönerek uzaklaştı. Bir gardiyana işaret etti. "Moses, onları götür. *Hemen.*"

Musa -uzun boylu, sert yüz hatları, koyu renk gözleri ve savaşa hazır olduğunu gösteren bir duruşu vardı- başını salladı. Sonra hızla hareket etmeye başladı.

Beau, Avalon'un her yanında olduğundan emin olarak onu takip etti. Musa kadar gergindi çünkü her an bir saldırı olmasını bekliyordu. Tecrit sırasında insanların dışarı çıkmasına izin verilmemesi gerekiyordu ama Avalon'un kıyamet koparken o hapishanede kalmasına imkân yoktu. Eğer hapishane müdürü Avalon'un kaçması gerektiğini anlamamış olsaydı, Beau o adamın da canına okurdu.

Moses kapalı, devasa bir çelik kapının yanına hızlı bir kod yazdı. Bir bip sesi ve tıslamayla kapı açıldı. "Git!" Musa ısrar etti.

Alarmlar hâlâ çalışıyordu.

Ama neredeyse çıkmak üzereydiler. Beau kollarını Avalon'a doladı ve onu önüne doğru itti. Arkasına baktı.

Musa başını ona doğru eğdi.

Moses Milroy yıllar içinde çok değişmişti. Bir zamanlar pek çok insan Moses'ın kendini parmaklıklar ardında bulacağından emindi. Bir mahkûm *olarak*. Mahkumları kontrol altında tutan kişi değil. Ama Moses artık iki çocuk babasıydı. Karısı hemşirelik okulunu bitiriyordu.

Birkaç ay içinde Pensacola'ya taşınmayı planlıyorlardı. İkisi için de yeni bir başlangıç.

Beau, o taşınma gerçekleştiğinde Moses'a çok iyi bir yeni ev hediyesi verilmesini sağlayacaktı.

Sonra Beau ve Avalon başka muhafızlar tarafından kontrol edildi. Aklandılar. Arkalarında kaos hüküm sürerken hapishaneden dışarı ve gün ışığına gönderildiler.

* * *

ELLERİ TITREMEYE DEVAM EDİYORDU.

Son muhafızlar da onlara izin verince Beau arabasının yolcu kapısını açtı ve onu içeri aldı. Emniyet kemerini ona bağladı, sonra ellerini hızla kollarında ve bacaklarında gezdirdi. "Yaralı değilsin." Soru değildi.

Elleri kucağında yumruk
oldu. "Avalon,
yaralanmadın."

Yine de ona bir soru gibi gelmedi ama başını sallamayı başardı çünkü o bir şey yapana kadar hareket etmeyeceğini hissediyordu ve hareket etmesini çok ama çok istiyordu. Arabaya binmesini ve onları oradan çıkarmasını. *Şimdi, lütfen.*

Kapıyı çarptı ve aceleyle sürücü tarafına geçti. Birkaç dakika içinde Jaguar'ın motoru homurdanarak çalışmaya başladı.

"O... Jaguar kullandığını biliyordu." Kalp atışları kulaklarında çok yüksek sesle çarpıyordu. "Seni izliyordu. Birinin seni izlemesini sağlıyordu.

Everett bu özel arabayı biliyordu. Jaguar'ınızdan bahsetti." Onlarla alay ediyordu. Ve şimdi ölmüş müydü? Onun ölümüne üzüldüğünden değil. O bir canavardı. Dışarıdaki en kötü katillerden biriydi.

Ama cevapları vardı, lanet olsun. İhtiyacı olan cevaplar. Ve şimdi onları asla alamayabilirdi.

"Bu arabadan bahsetmiyordu. Seninle ilk tanıştığımız gece çaldığım araçtan bahsediyordu."

Yumruk yaptığı ellerinden başını kaldırdı. Bakışları adamın sert profiline kaydı. Çenesi boyunca bir kas esnedi.

"Neden orada olduğumu merak etmedin mi? Gecenin bir yarısı?"

"Ben..." Avalon boğazındaki kuruluşu hafifletmek için yutkundu. "Geldiğin için minnettarım." Onun neden olay yerinde olduğunu sorgulamak için durmamıştı.

Yolda hızla ilerlerken motor daha yüksek sesle homurdandı.

"Gitmemize izin vermelerine şaşırdım," diye nefes aldı. Gerçekten de şaşırmıştı. "Bizi aradılar ve arabayı kontrol ettiler, bunu biliyorum ama tesis güvenli hale gelene kadar bizi tutabileceklerini düşünmüştüm."

"Hiçbir mahkum dışarı çıkmayacak. Dışarı çıkıyorsunuz çünkü müdürün *en* son istediği şey, güzel bir polisiye yazarının hapishanesinde saldırıya uğradığı ya da öldürüldüğü bir halkla ilişkiler kabusunun haberlerde yer almasıydı." Bir hırıltı. Bu sefer arabadan değil. Ondan. "Yaptığın şeyin çok tehlikeli olduğunu biliyorsun. Seni korumak için elimden geleni yapıyorum ama herkesi kontrol edemem. Onlar lanet *olası katiller ve tecavüzcüler*. Dışarıdaki en kötü piçler. Onları kontrol *edemezsin*. Onlarla oyun oynayamazsın. *Kahretsin, ya orada olmasaydım?*"

"Ama sen hep oradasın." Tırnakları avuçlarını ısıırıyordu. "Sen değil misin?"

Çenesindeki kas daha da sertleşti.

"Beni korumak için elinden geleni yapıyorsun..." Bu sözlerin - onun sözlerinin- aralarında kalmasına izin verdi. "Bizi hapishaneden çıkaran gardiyanı tanıyordun. Musa'yı. nasıl baktığınızı gördüm."

Sözlerini inkar etmedi. Onları doğrulamadı da. "Onu *tanıyordun*," diye tekrarladı.

"Evet." Bir tıslama.

"Ama orada başkalarını da tanıyorsun, değil mi? Belki bazı gardiyanlar. Belki bazı mahkûmlar." Onun için her şey yerli yerine oturuyordu. "Her yerde bağlantıların var, değil mi?" Gerçek erişiminin imaları onu şaşkına çevirdi. "Bir keresinde sana suç patronu olup olmadığını sormuştum ve Tanrım, sanırım öylesin."

"Size daha önce de söyledim, benim işlerim yasalıdır."

"*Şimdi*. İşlerinizin *artık* yasal olduğunu söylemişsiniz. Çok önemli bir niteleyici ve *biraz yavaşlar mısınız? Beni korkutuyorsunuz*. Bir arabanın bu kadar hızlı gidebilmesi, gitmesi gerektiği anlamına gelmez!"

Hemen yavaşladı. Hapishaneye giden uzun ve ıssız bir yoldaydılar. Yakınlarda ev yoktu. İşyeri yoktu. Çünkü eyaletteki en tehlikeli suçluları barındıran maksimum güvenli bir tesise kim komşu olmak isterdi ki?

Ve Beau onları tanıyor. Beau bana açıklamadığı çok şey biliyor. "Sana güvenmiştim."

"Öyle mi? Çünkü güveninin bir yalan olduğunu düşündüm. Bana güvendiğini söyledikten hemen sonra beni bu yüzden öpmedin mi? Küçük yalan oyunumuz." Öfkeli sözler. Alaycı.

Avalon titreyen bir nefes çekti. "Dün gece seni becerdim. Güvenmediğim erkeklerle yatmam. Benim hakkımda o kadar çok şey biliyorsun ki, bunu bilmen gerekmez mi?"

"Sadece tehlikedeydin. Çok kalabalıklardı ve seni oradan çıkarabileceğimi sanmıyordum. Sağlıklı düşünemiyorum. Seni buradan götürmeliyim." Parmak eklemleri direksiyonun etrafında beyazlaştı. Nefes nefese kaldı. "Ve ben bir suç patronu değilim."

Arabada onun öfkesini hissedebiliyordu ama kendi öfkesini de hissedebiliyordu ve Avalon geri adım atmayacaktı. Ondan tüm gerçeği öğrenmek istiyordu. "Yıllardır beni izliyorsun. Başkalarının da beni izlemesini sağladın. Hapishaneye girdiğimde de beni izliyor musun?"

"Acil durum planlarım olmadan en kötü avcılarla oturup sohbet edemezsiniz. Kötü şeyler olur. Tıpkı bugün olduğu gibi." Dikiz aynasına bir bakış attı.

Avalon takip edilmediklerinden emin olmak için otomatik olarak etrafına bakındı.

"Güvende olduğundan emin olmak istedim," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

"Çünkü ben senin iyi şeyinim. Doğru. Bunu aştım. Beni takip ediyordun çünkü ben iyiyim ve sen-"

"Sana göz kulak oluyorum çünkü on altı yaşımdan beri sana aşığım! Siktir! Siktir!" Başını sertçe salladı. "*Az önce bir hapishane isyanının içindeydin. olabilirdin.* Douglas yerdeydi. O iri yarı piç sana doğru geliyordu. İhtimallerim seni kurtarmayacaktı. Bunca zaman uzak durdum. Senin için daha iyi olacağını düşündüm. Benden daha iyisini hak ettiğini düşündüm. *Ama bugün orada olmasaydım, sana ne ?*"

Nefesini yavaşça verdi. Yumruk yaptığı ellerini açtı. Tırnaklarının bıraktığı küçük yarım ay izlerine baktı. "Basit. Muhtemelen ölmüş olurdum. Peki, bu ne demek oluyor? Beni dördüncü kez mi kurtardın? Beşinci mi? Belki yüzüncü? Neyim ben? Sen gizli bir Süpermen iken ben Lois Lane miyim?"

"Sen her şeysin! *Her şeyim.* İşte bu yüzden seninle ilgili konularda kesinlikle deliriyorum."

On Beşinci Bölüm

HER ŞEYİ ETMİŞTİ. BEAU BU ÇOK ÖNEMLİ GERÇEĞİ FARK ETTİ. ÖNEMLİ BİR ŞEY, oyun değıştiren bir hata. Ama hapishanede alarm çalmaya başladığında, kaos hüküm sürerken ve o turuncu giysili büyük piç dikkatini Avalon'a çevirdiğinde...

Beau kontrolünü kaybetmiş olabilir.

Olabilir mi?

Tamam, kahretsin, yapmıştı. Kontrolünü tamamen kaybetmişti. Her şeyi etmişti. Ve evet, işleri o kadar kötü batırmıştı ki, kendisinden bile saklamaya çalıştığı bir gerçeği itiraf etmişti.

Avalon'u seviyorum.

Sonofabitch.

Büyük itirafından sonra hiçbir şey söylememişti. Bunu bir şekilde kaçırmış olmasını ummaya cesaret edebilir miydi? Beau ona hızlı bir bakış attı. Onun gözlerini üzerinde buldu.

Hayır, hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

Onun kışına tekneyi basacaktı. Büyük bir yasaklama emri çıkaracaktı. Ve asla arkasına bakmayacaktı.

"Otele giden yol bu değil." On beş dakikadır söylediği ilk sözlerdi. Evet, saate bakıyordu.

"Seni otele götürmüyorum."

"Ama beni otele götürmezseniz, arkadaşlarınız Percy ve Dominic bana nasıl göz kulak olabilecekler?"

Sol yanağını içine çekti.

"Percy konusunda beni uyaran çikolatalı kruvasanlar oldu. Ve polislerin beni görmelerini bu kadar uzun süre geciktirdiği için çok kızgın oldukları gerçeği. Dur tahmin edeyim, arkadaşın Percy'ye dinlenmem mi söyledin? Polislerin beni en azından sabah sekize kadar göremeyeceğini mi?"

Sessiz kalmak daha mı akıllıcaydı? Yoksa suçu kabul etmek mi?

"Ve Dominic'in seni tanıdığını fark ettim çünkü ona ismiyle hitap ettin. Sanırım stresliydin ve ağzından kaçırdın. Dedektif Cunningham senin hakkında yanılmıyordu, değil mi? Aslında bana doğruyu söylüyordu. Her yerde dalkavukların var."

Takip edilmiyorlardı. Hapishaneyi çok geride bırakmışlardı. Arabayı boş bir arsaya soktu, motorun homurdanmasına izin verdi ve ona döndü. "Bu terimden gerçekten hoşlanmıyorum. Bana yardım eden *arkadaşlarım* var. Ve bilginiz olsun, Dedektif *Cuntingham* hemen hemen her konuda yanılıyor."

Gözlerini ona dikti. "Bu hiç komik değil."

"Olmaması gerekiyordu. Gerçekten her konuda yanılıyor. Ve lakabı işe yarıyor. Onu daha yakından tanıdığınızda bunun komik değil, doğru olduğunu göreceksiniz." Nefes verdi. Ona nasıl açıklayacaktı? "Benim... onlar için yaptığımı düşündükleri iyilikleri bana geri ödemek isteyen arkadaşlarım var."

"nk onlar için iyilik yaptın. Bana Dominic'ten bahset."

"Gerçekten zamanı değil. Geri dönmemiz gerek-"

"Senin yerin mi? Çünkü beni otele doğru gtrmyorsun. Beni eve mi götürüyorsun?"

Evde. "Evet."

Başını salladı. "Ve tüm derin, karanlık sırlarını bana orada mı aıklayacaksın?" Bakışları onu izledi. Bekledi.

Konuşmadı. Ona yalan söylemek o kadar kolay değildi. Diğer herkes mi? Elbette. Bir ırpıda. Ama Avalon için değil. Onun yeşil gözlerinin içine bakıp yalan söylemeyi son derece zor buluyordu.

"Derin, karanlık sırlarını istiyorum."

Az önce ona bir tane vermemiş miydi? Onu sevdiğini söylemişti. Ve seviyordu. Kendi karanlık ve çarpık yöntemiyle. Elinde iekler ve şarapla gelip onu şık bir akşam yemeğine götüren ve gece boyunca dans eden adam gibi değildi.

Bunun yerine, onu tehlikelerden korumak için küçük bir orduyu hazır tutan adamdı. Sorgulama seanslarında işbirliği yapmaları ve ona asla dokunmamaları için katilleri tehdit eden adamdı. Onun hayatına dokunup mahvetmek istemediği için kalbi göğsünden sökölüyormuş gibi hissederek lanet olası gölgelerde duran adamdı. Sırf o *mutlu olsun* diye başka pisliklerle çıkmasına izin verirdi. "Onlardan nefret ediyordum."

"Affedersiniz?"

Gözleri sıkıca kapandı. "Sana söyleyebileceğimi söyleyeceğim." "Dominic. Oradan başlayalım."

"Dom'un küçük kardeşi kısa bir süre önce Atlanta'da hırsızlıktan yakalandı. İyi çocuktı. Kötü insanların arasına düştü. Eminim hikâyeyi biliyorsunuzdur." Gözlerini açtı ve güvende olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. *Buradan çıkmamız gerekiyor.* "Kısa bir cümle, ama Dom çocuğun hırpalanmadığından ya da içerideyken onu bağıllık yemini etmeye zorlayan bir çetenin tuzağına düşmediğinden emin olmak istedi. Bazı insanlarla konuştum. Doğru korumaya sahip olduğundan emin oldum."

"Tehlikeli sokak hayvanlarını topluyorsun."

"Affedersiniz?" Kelimeleri boğuk boğuk söyleme sırası ondaydı. "Ben insanlardan bahsediyorum. Hayvanlardan değil!"

Başını iki yana salladı. Saçları omzunun üzerinden kaydı. "Royal'in bana söylediği bir şey."

Royal. Doğru. Şu anda dokunmak istediği bir hikâye *değildi*.

"Royal hayatına nasıl girdi?"

Ve tabii ki, doğrudan ona odaklanacaktı. "Burası yeri değil. *Eve* gidiyoruz." Eve. Onun güvende olduğundan emin olabileceği yere. Kapıları kapatıp dünyanın geri kalanını dışarıda bırakabileceği yer. Dünya öfkeli, tehlikeli ve kanlıydı. Bunu biliyordu. Her zaman biliyordu. Ama Beau bunu onun için daha iyi hale getirmek istiyordu. Bunca yıl boyunca sadece Avalon için her şeyi daha iyi hale getirmek istemişti.

Ne yazık ki, her şeyi daha da berbat ediyordu.

"Eve döndüğümüzde, uzun zaman önce çaldığın Jaguar'ı öğrenmek istiyorum."

Otoparktan çıktı.

"Çete hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Çete. Tamam. Başka bir kabus.

"Neden tek kelime etmeden hastaneden kaybolduğunu bilmek istiyorum."

Bu kolaydı. "Seni güvende tutmak için."

Onun hızlı nefes alışını yakaladı. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Ve beni gerçekten seviyor musun yoksa ben senin saplantın mıyım bilmek istiyorum," dediğini duydu.

Çenesi kilitlendi.

Onları eve götürdü. Jaguar hırladı.

* * *

Gardiyan CURTIS FLINT ölü mahkûmun cesedine baktı. Etrafında kan birikmişti. Birikmişti. Sıçramıştı. Her yere dağılmıştı.

Everett Thomas'ın gözleri kapalıydı ve protokol gereği acil sağlık ekibi yine de adamı kurtarmaya çalışacaktı ama belli ki kurtarmak mümkün olmayacaktı. Ölüyü kurtaramazdınız.

"Kaç kez bıçaklandı?" Douglas sordu. Douglas ayaktaydı, başının yan tarafında bir bandaj vardı. Biraz sallanıyordu. Savcıya geri çekilmesini söylemişti. Ama Douglas inatçı bir piçti. Hayranlık duyduğu bir şeydi.

Curtis saymaya çalışmak için başını eğdi. "En az... on beş tane görüyorum?" Muhtemelen daha fazla. Mahkûmlar toplandığında üç sustalı yere atılmıştı.

"Neden buradaydı?" Douglas'ın alçak sesle sorduğu soru sadece Curtis'e gitti. "Hücrelerine geri götürüldüğünü sanıyordum."

"Her mahkumun avluda zaman geçirme hakkı vardır. Hücredekilerin bile." Douglas'ın şüpheli bakışlarıyla karşılaşabilmek için başını çevirdi. "sormamız gereken soru... diğer mahkûmlar neden dışarıdaydı?"

Tek bir amaç için gelmiş gibi görünen mahkumlar. *Everett Thomas'ı öldürmek.*

"Sanırım hayran değillerdi," diye mırıldandı
Douglas. Hayır, kesinlikle hayran değillerdi.
Ve ben de değildim.

O yapmadı düşünmek herhangi biri oldu gidiyor
için olmak YAS Everett Thomas'ın ölümü.

* * *

"Çalışma odanızda bir cinayet panosu var."

Beau büyük kanepeye çöktü ve Avalon'un gerçekten de bir cinayet tahtasına yavaşça yaklaşmasını izledi. Lane ve Ophelia'nın yardımıyla dikkatlice hazırlamıştı. Ve şehirdeki diğer birkaç oyuncunun.

Avalon'un henüz tanışmadığı oyuncular. Bu gerçekten bir ekip çalışmasıydı.

Siyah pantolon ve siyah bir üst giymişti. Siyah balerin ayakkabıları. Bu giysileri ve giydiği siyah sütyen ve külotu da onun için almıştı. Tam beden ölçülerini bildiğine dair tek kelime etmemişti. Ama açıkça onun... ah, nasıl ifade etmişti?

Çarpık saplantı.

"Bunlar yanan ilk üç ev. New Orleans'ta benden önce vurulan evler. Kurbanların evleri ve resimleri." Yangınlardan sonrasını gösteren büyük, siyah-beyaz fotoğraflara dokundu. "İlk yangında kırk yaşında bir eş ve anne öldü. Yetmiş yaşında emekli bir dede ikinci yangında öldü. Ve yirmi beş yaşında yeni evli bir erkek üçüncü yangında öldü." Parmakları dördüncü resme doğru gitti. Yangından sonraki hali. Evden geriye sadece iskeleti kalmıştı. Kararmış. Kömürleşmiş. "Ve ben dördüncü kurban olacaktım."

Kanepede kaldı.

"Sizce onlar da evlerinde kapana kısılmışlar mıydı? Hepsi evde yalnızdı. Her zaman suçlarla bağlantılı olduğunu düşündüğüm bir şey. Hepimiz evlerde tek ." kollarını karnının etrafına sardı. "Farklı yaşlar. Erkek. Kadın.

Farklı ırklar. Genellikle seri katillerin bir kurban tipi vardır. Ama yine de silah olarak ateşi tercih eden çok fazla seri katil yok." Ona bakmak için döndü. "Kundakçılar binaların yanışını izlemeyi severler. Yangının büyümesini ve bükülmesini izlemeyi severler. Bu kişinin sadece bizim acı çekmemizi izlemek istediğini düşünmüşümdür hep."

Beau yavaşça nefes verdi. "Sanırım tuzağa düşürüldüler, evet. Darius Cramer'in dosyasında..." Büyükbaba. Ailesi tarafından çok üzüldü. "Yatak odasındaki pencerelerin çivilenerek kapatıldığından bahsediliyordu. Müfettiş bunu geçerken not etmiş. Evde tadilat yapılıyordu, bu yüzden Darius'un yangından önce pencereler üzerinde çalıştığından şüphelendi." Beau başını salladı. "Ben ve ekibim böyle düşünmüyoruz."

"Senin takımın." Ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı. "Detaylandırın. *Ekibiniz* ne düşünüyor?"

"Ophelia ve Lane New Orleans'a gittiler. Eski kundaklama müfettişlerini buldular. İkisi bu davalarda çalışmış. Ophelia ve Lane için tüm eski dava dosyalarını çıkardılar. Saatlerce konuştular. Onlar..." Bir nefes. "Kimsenin rastgele olmadığına inanıyoruz. Kurbanların hepsi kasıtlı olarak seçildi. Hedeflenmişler. Tüm saldırılar gece yarısı ile sabah iki arasında gerçekleşti. Evlerde başka kimse yoktu. Sadece kurbanlar. İlk iki olay yerinde komşular bile yoktu. Yangınlar evin yerine dökülen bir hızlandırıcıdan kaynaklanmıştır. Sizin durumunuzda..." Burun delikleri alevlendi. "Merdivenlerden çıktığımda benzin kokusu aldığımı hatırlıyorum. Evinizi ıslatmıştı."

Ürperdi.

"Lane ve Ophelia sizinkinden sonra en az iki vaka daha buldular. New Orleans'ta değil. Biri Birmingham, Alabama'daydı. Sen liseden mezun olduktan yaklaşık bir yıl sonra. Tam senin yaşında bir kız, o zaman kurban oydu. Yatak odasında bulundu. İçeride sıkışıp kalmış. Ölmüştü."

Sarsıldı.

"Bundan üç yıl sonra, Nashville'de başka bir kadın benzer bir yangının kurbanı oldu. Olay yerine ilk müdahale ekipleri gece saat bir buçukta çağrıldı. Ama çok geç kalmışlar." Bakışları cinayet tahtasına kaydı. "Zoe Dagger'ın fotoğrafı arkanızda."

Arkasına baktı. Titredi. "O... o biraz bana benziyor."

Bu konuda "bir tür" yoktu. "Evinizi ateşe vermeden önce bir tipi olduğunu sanmıyorum. Ama sen kaçtıktan sonra, sanırım vardı."

"Beni tekrar tekrar yakıyor muydu? O zavallı kadınlar benim yerime mi öldüler?" Hıçkırıklarını bastırdı. "Bundan *nefret ediyorum*."

Kanepeden fırladı. Beau orada öylece oturup onun acısını izleyemezdi. Bu onu parçaladı. Kollarını kıza doladı ve onu kendine doğru çekti. Kadın sadece bir saniye çırpındı ve Beau onu bırakmaya hazırlanıyordu ki kadın aniden kollarını ona doladı ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi tutundu. Adamın onu tuttuğu gibi.

"Korkmuştum," diye itiraf etti Avalon. "Hapishanede çok korktum. Tüm o koridorlarda koşarken korkmuştum. Yatak odamdayken ve maskeli o pislik bana saldırırken korkmuştum. Genç bir kızken korkmuştum." Başını geriye doğru eğdi. "Korkmaktan çok sıkıldım." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Elini kaldırdı. Gözyaşını yakaladı. Onun ağlamasından nefret ederdi.

"Everett anahtardı. Geçmişimiz hakkında bir şeyler biliyordu." Gözünden bir damla yaş daha süzüldü.

Şefkatle .

"Jaguar'ı biliyordu. Senin çeteyle ilişkini. Çok şey biliyordu."

Evet. "Çünkü katili tanıyor." Beau'nun varabileceği tek sonuç. *Düzeltiliyorum*, katili tanıyordu. Geçmiş zaman çünkü Beau, Everett'in şu anda bir ceset torbasına doldurulduğundan emindi.

Başını çevirdi. Dudakları adamın elinin üzerinde gezindi. Geri çekilmeden önce kısa bir okşayış. "Bana her şeyi anlat. Sır yok. *Hiçbir* şey. Anladın mı? Bana her şeyi anlat, yoksa giderim."

"Korkacaksın."

Kırık bir kahkaha . "Az önce zaten sürekli korktuğumu söylemedim mi? Ve bundan bıktım. Söyleyeceğin hiçbir şey beni daha fazla korkutmayacak." Gözyaşlarını kırıştırdı. "Ağlamaktan *nefret ediyorum*."

"Biliyorum." Yumuşak.

"Benim hakkımda her şeyi bildiğin için mi?"

"Her şeyi değil. Seninle yüz yıl birlikte olsam yine de yeterince şey bilmeyecekmişim gibi hissediyorum."

"Şu anda bana acayip tatlı şeyler söyleme. *Benimle geçmiş hakkında konuş.*"

Geçmişte kesinlikle tatlı bir şey yoktu. "O gece Garden District'teydim çünkü bir Jaguar'a destek vermem gerekiyordu. Aracın içindeydim, geceye doğru yola çıkmaya hazırdım ve sonra duman kokusu aldım. Ateşin çıtırtısını duydum. Yardım isteyen bir ses duydum."

Bu kez yanağındaki gözyaşlarını silip süpüren o oldu. Omurgasını sertleştirirken bile onları sildi.

"Seni kurtarmak için eve girdim."

"Neden?"

"Çünkü yardımımı istedin." Bu kadar basit. *Çünkü ölecektin ve ben orada öylece duramazdım.* "Bunu daha önce yapmamıştım. Yani birine yardım etmemiştim. Çoğunlukla kendime yardım etmeye çalıştım." Omuz silkti. "Babam hapisteydi. İki cinayetten hüküm giymişti. Hâlâ da öyle bu arada. Annem ben on yaşındayken beni bir kiliseye bıraktı. Üç hafta sonra aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü öğrendim."

"Beau..."

Omuzları gerildi. "Neyse o." "Hayır.

Değil." Ona doğru ilerledi.

Ama elini kaldırdı. "Tatlım, bana bir daha dokunursan, hikâyenin geri kalanını şu anda dinlemeyeceksin. Sikilirsin. Çünkü bana rahatlık sunmak isteyebilirsin - ve inan bana, bunu takdir ediyorum - ama ben seni istiyorum. Her zaman . Her zaman da isteyeceğim. Ve hapishanede olanlar yüzünden çılgınca bir öfke ve adrenalin patlaması yaşıyorum. Kontrolüm çok zayıf. Yani, sadece... sempati için teşekkürler. Ama mesafenin koruman gerçekten daha iyi olur." *Senin için daha güvenli, tatlım.*

Olduğu yerde dondu kaldı. Gözlerinde bir acı parıltısı mı vardı? Sonofabitch.

Orospu çocuğu benim. Boğazını temizledi. "Nerede kalmıştım? Ah, doğru ya. Korkmuş bir genç kızı kurtarıyordum. Evinin üçüncü katındaydık. Birinin onu ölmesi için kilitlediğini fark etmişim ve tek yapmak istediğim ikimizin de diri diri yanmadığından emin olmaktı. I

penceresinin yanındaki eski boruya, oluğa ya da her ne haltsa ona tırmanmak gibi çılgınca bir fikri vardı. Ama kırıldı. Ve düştük. Hastanede uyandığımda, çok uzun bir süre sonra ilk kez yalnız değildim."

"Yatağının başındaydım."

Başını salladı. "Gözlerimi her açtığımda sen . Ailen . İnsanlar gelip ne kadar minnettar olduklarını söylüyorlardı. Ne kadar büyük bir kahraman olduğumu." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sanki bir kahraman doğru yerde olduğunu kabul edebilirmiş gibi, çünkü süslü bir araba çalmanın tam ortasındaydı. O zamanlar zaten bir sabıka kaydım vardı. Bir sürü sahte kimlik. Sahte isim vermek kolaydı. Ama yine de izimi buldular."

"Onlar mı?"

"O arabayı benim teslim etmem gerekiyordu, tatlım. Bir çeteye fikrini değiştirdiğini öylece söyleyemezsin. Teşekkürler ama ." Bu fikir karşısında alaycı bir kahkaha attı. "Bir gece sen eve gittiğinde bazı kişiler benim için geldi. O odadan canımı zor kurtardım." Onu öldürmeye gelmişlerdi çünkü yaptıkları operasyon hakkında polislerle konuşacağından çok emindiler. O zamanlar, üzerinde çalıştıkları araba hırsızlığı çetesi kesinlikle çok büyüktü. Ama sadece arabalarla ilgili değildi. Uyuşturucuyla da ilgiliydi. Silahlar. *Zehrini seç.*

Beau boğazını temizledi ve devam etti, "Beni uyuşturucuyla dolduracaklardı. Benimle işleri bittiğinde uyanmayacaktım. Belki de yaralarımдан ölmüşüm görüneceğimi düşündüler. Belki de nasıl görüldüğü umurlarında değildi. Ama ben o şekilde ölmeyecektim. Bacağımdaki o aptal alçıyla bile onlarla savaştım. Sonra da çıktım."

"Beni terk ettin."

Asla. "Zayıf noktalar ararlar. Bana ulaşmak için sana zarar vermelerine izin veremezdim."

"Fark etmezdi. Benimle daha yeni tanışmıştın."

"Sen her zaman önemliydin. Seninle tanıştığım andan itibaren."

Avalon zemini tuhaf bir şekilde büyüleyici bulurken kirpikleri gözlerini örtmek için aşağı indi. Öyle olmalı, öyle bakıyordu ki

sert bir şekilde. Ama mırıldandı: "Sen de önemliydin. Seninle tanıştığım andan itibaren."

Bunun doğru olmasını ne kadar çok istediğini biliyor muydu? Ama kadın hikâyesinin tamamını istiyordu, o da ona anlatmaya devam edecekti. "O çeteden çıkmak zorundaydım. Bağlarımı koparmalıyım. Ama kolay olmadı. Yapmam gerektiğini bildiğim şeyler vardı. Kazanmam gereken güç vardı." Hayatının karanlık bir parçası ona asla dokunmak zorunda değildi. "Açık olabildiğimde, o hayattan gitmiştim. Bitmişti. Ama yalnız değildim. New Orleans'ı terk ettiğimde Royal'i de yanımda götürdüm. O da aynı çetede idi ama oraya ait olmadığını biliyordum. Royal benim gibiydi. Bana çok benziyordu."

"Başka bir anneden kardeş." Bakışları bir kez daha onu incelemek için kalkmıştı. "O da böyle söyledi."

Anlamamıştı. "Sana annemin beni terk ettiğini söyledim. Beni bir kilisede terk etti."

Gözleri kocaman açılmıştı.

"İki yaşındayken Royal Caddesi'nde dolaşırken bulundu."

Hızlı bir nefes.

"Bu yüzden kardeş olmamızla alay ediyor - bizi terk eden iki annenin kardeşleri olmamızla. Royal'in annesine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Benimkinin öldüğünü biliyorum. Ayrıca onun, kendisine göz kulak olacak birine ihtiyaç duyan yıpranmış bir çocuk olduğunu da biliyorum. Ayrılırken onu da yanımda götürdüm ve o zamandan beri birbirimizin hayatına girip çıkıyoruz." Royal' içinde çok fazla karanlık vardı. Çok fazla acı. Beau bir süredir Royal'in dönüşebileceği şeyden korkuyordu.

Ona yardım etmeye çalıştım. Onu yönlendirmeye. Beau hala deniyordu. Beau bazı günler arkadaşına yardım edebileceğini düşünüyordu. Diğer günlerde ise Royal'i cehenneme giden bir yola soktuğundan endişeleniyordu.

"O... senin koruman."

Ara sıra, belki. Ama çoğunlukla, "Royal kendi . Kendi iş çıkarları var. Kendi hedefleri. Ama evet, benim için bazı koruma işleri yapar çünkü o tanıdığım en tehlikeli piçlerden biridir. Royal aynı zamanda benim ailem. Kan bağı umurumda değil. Karşılaştığım her kabusta benimle birlikte oldu. O bilir

benim için ne kadar önemli olduğunu. Senin güvenliğin konusunda kesinlikle güvenebileceğim birine ihtiyacım olduğunda ve ben orada olamadığımda, o devreye giriyor."

"Cidden bunca zamandır beni koruyormuşsun."

Şekerleme yapıyordu. "Evet, buna takip etmek yerine bekçilik diyelim. Çok daha PC."

"Beau-"

Geri adım attı. "Duracaktım." Plan buydu. "Kundakçının maskesini düşürdükten sonra. Aslında hayatına girmeyi hiç düşünmemiştim. Seninle konuşmayacaktım bile."

Narin çenesi sertleşmiş gibiydi.

"Seni izledim. Başka erkeklerle çıktığını gördüm." O adamları parçalara ayırmak istemişti ama yapmadı. Çünkü... "Senin mutlu olmanı istiyorum. Tek istediğim bu ve benim gibi biriyle mutlu olamayacağını biliyorum." Uzaklaştı ve pencereden dışarı baktı. Karanlık da ona baktı.

Her zaman öyle değil miydi?

"Beau, sanırım bana ne istediğimi sorman gereken kısım burası."

"Güvende olmak istiyorsun. Özgür olmak istiyorsun."

"Aslında bu kibirli eski çete üyesini *istiyorum*."

Beau'nun omuzları gerildi.

"Bir suç patronu olan ya da olmayan çok gergin bir adam. Kısa süre önce barı gözlerinin önünde yandı ama kendisi için çok önemli olan bir şeyi kaybettiği için öfkelenmek yerine, beni korumaya çalıştığı için cennetle cehennemi birleştiriyor."

Beau dosdoğru önüne baktı. Pencerenin camında karanlıktan fazlasını gördü. Arkasından yaklaşan Avalon'un yansımalarını gördü.

"Çılgınca şeyler duymak ister misin?" diye sordu ona.

Her zaman.

"Sanırım hayatımda olduğunu

biliyordum." Başını iki yana salladı.

Hayır, bilmiyordu. "Seni hiç görmedim. Ya da adamlarını."

Onlar değildi.

"Çünkü eğer öyle olsaydı, bu beni çok ."

Onu korkutacak kadar yaklaşmamıştı. Ve çok dikkatli olmaya çalışmıştı ama... "Everett seni izlediğimi biliyordu. Sanırım LeBlanc'a beni incelediği için gelmiş olabilir." *Ama sonunda bu senin için nasıl sonuçlandı, Slasher?* Everett LeBlanc'dayken, av haline gelmişti.

Beau'nun Avalon'a anlatması gereken bir başka karanlık hikâye.

"Annem ve babam öldüğünde kendimi çok yalnız hissettim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Gitmem gereken yere. Geçmişim peşimi bırakmıyordu.

-hâlâ da ve her zaman çok kararsızdım ve sonra... Yemin ederim, seni hissedebiliyordum."

Başını iki yana salladı.

Ama onun yansımasını gördü ve yaklaştığını gördü.

"LeBlanc's'a girdiğimde barın arkasında seni gördüm ve bir an için tüm dünyanın durduğuna yemin edebilirim. Hatırladığım çocuk değil, varlığımın her parçasıyla kesinlikle tanıdığım bir adam." Şimdi onun tam arkasındaydı. Elini kaldırdı ve adamın omzuna bastırdı. Onu işaretleyen yara izlerinin üzerinden hafifçe geçti. "Biz çocukken, beni korumak için ölmeye hazırdın."

Ona doğru döndü. Elini yakaladı. "Bana dokunmaman konusunda seni uyardığıma eminim."

Ona gülümsedi. O gamzeler, o lanet gamzeler kalbini sızlatıyordu. "Bu dünyada pek çok şeyden korkuyorum. Az önce senin için oldukça kapsamlı bir listenin üzerinden geçtiğime eminim. Ama listede ne yoktu biliyor musun? Ya da *kim* yoktu?" Parmak uçlarında yükseldi. Dudakları adamın çenesinde gezindi. "Sen."

Listesinin başında o olmalıydı. İtiraf ettiği şeyi duymamış mıydı?

"Artık çocuk değiliz." Onun çenesini tekrar öptü.

Eli kadının bileğinde kilitli kaldı. Dokunuşunun altında kızın nabzının çılginca atışını hissedebiliyordu.

"Ama yine de beni korumak için biliyorum, değil mi?"

"Öldürmek ölmekten daha etkilidir, ama evet tatlım, senin için ikisini de yapardım." Bir kalp atışında.

"Ve sen de benim kundakçımı avlıyordun."

"Onu tekrar harekete geçiren şeyin benim avım olduğundan şüpheleniyorum." Kahretsin. *Benim hatam.* "Ophelia ve Lane birkaç kundaklamayı daha ona bağlayabileceklerini düşünüyorlar. Bu ipuçlarının peşine düşmek için şehir dışına çıkacaklardı ama sonra LeBlanc'ın evi alevler içinde kaldı."

"Onu bulmak için şehir dışına çıkmamıza gerek yok. O burada."

"Bana açıkça geri çekilmemi söylüyordu." Çubuğu yanarken dev bir mesaj.

Bir öpücük daha. Bu sefer boynuna. Onunkinden bile daha hızlı atan nabzının üzerinden. "Geri çekilmeyeceksin."

"Hayır."

Dili adamın tenini yaladı. Sonra emdi. Gözleri kapandı.

Ardından şehvetli bir ısırik geldi. Aleti kot pantolonunun fermuarına doğru sertçe itiliyordu. *Onu uyarmıştım. Neden dinlemedi?*

"Ne yapacaksın?" Avalon'dan yumuşak bir alay. "Onu yakalayıp, kelepçeleyip... sonra da piç kurusuna bir yay mı takacaksın?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çünkü senin yaptığın da buydu, değil mi Beau? Katilleri avlıyor ve onları polis için bağlı bırakıyordun. Güzel, kırmızı bir fiyonkla bağlı."

Kahretsin.

On Altıncı Bölüm

GERİ ÇEKİLDİ VE GÖZLERİNİ BEAU'YA DIKTI. BEAU'YU BEKLERKEN Avalon konuşurken zamanın nasıl geçtiğini kulaklarında yankılanan kalbinin sert atışlarından anlıyordu.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

"Yay Royal'in fikriydi. Piçin hasta bir mizah anlayışı var."

Nefesi aceleyle dışarı çıktı. "Katilleri avlıyorsunuz! Sen *Ciddi ciddi* katil avlıyorum." Ondan sendeleyerek uzaklaştı.

Parmakları -az önce onun bileğini tutan parmakları- büküldü ve kıvrıldı. Esnedi ve kıvrıldı. Sonra elini yanına bıraktı. "Tatlım, sen katiller hakkında kitaplar yazıyorsun. Hapishanelere gidiyorsun ve onlarla sıradan sohbetler yapıyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Benim tek yaptığım onları paketlemek ve etiketlemek. Bunu benim sana daha fazla iş vermem olarak göremez miyiz?"

"Beau!"

"Oh, hadi ama! Polisler o piçleri yakalamaya yaklaşamadılar bile! İlk kalleş-Owen Bell mi? Onu bir eş-eğitimciyi evine kadar takip ederken yakaladık. Elinde bir şırınga vardı ve bir ara sokakta kızın arkasından koşuyordu. Ne yapmamız gerekiyordu?" Başını salladı. "Royal ve ben kadınların bölgedeki barlardan çıktıktan sonra kaybolduğunu biliyorduk. Birinin onu öldürdüğünden endişeleniyorduk."

Onları çatılamak. Bu konuda yanılmışız. Bunu barlarda yapmıyordu. Herif yalnız kalmalarını bekledi ve onları *bayıltacak* kadar at sakinleştiricisiyle uyuşturdu. Çaresiz. Burası artık *benim* şehrim. Bu bok benim gözetimimde olmaya devam edemezdi."

Gir ve çık. İçeri ve dışarı. Nefes alıp verdi. Derin derin. Sertçe. "Polisleri arayabilirdin."

Sağ omzunu silkti. "Yaptık. Owen'ı güvence altına aldıktan sonra. Adamı soğukkanlılıkla öldürmüş değiliz."

"Onu öldürmeyi *düşündünüz* mü?"

"Ben ." Hızlı bir cevap.

Ama adamın söylemediği daha fazla şey olduğunu fark etti. *Royal onu öldürmeyi düşündü mü?*

"Everett Thomas'a gelince, o güneydoğu boyunca avlanıyordu. Slasher'ın suçları internetin her yerindeydi. Ophelia ve Lane onun geçmişteki kurbanlarını araştırıyorlardı ve... Bakın, şehirde başka bir dostum daha var, Saint. Saint faili meçhul davaları çözmeyi sever." Dudakları büküldü. "Piç kurusu eskiden delicesine iyi bir ödül avcısıydı. Bunu nereden bildiğimi sorma bu arada."

"Sormama gerek yok. Sanırım Saint bir noktada seni -ya da Royal'i- avlamış olabilir?"

Gülümsedi. O öldürücü gülümsemesi kadının tüm vücudunu sarstı. "Sana söyledim, Saint bir dost. Aslında senin davanda da ona yardım ettirdim."

Onun davasında kim çalışmıyordu? *Benden* başka.

"Eninde sonunda onunla tanışacaksın. Seni uyarmalıyım, o çok fazla. Karısı Alice de öyle. Kasabada harika bir içki dükkanı var bu arada. Yıldız gibi."

Alice. "Sen... Alice Shephard'dan mı bahsediyorsun?" Alice ismi sadece bir zili çalmakla kalmamıştı. Büyük alarmlar çaldırmıştı. Avalon Savannah'ya ilk taşındığında Alice Shephard'la görüşmek istemişti. Kadın karadul olduğundan şüphelenilen biriydi. Ama Alice pek de işbirlikçi bir ruh halinde değildi. Sonra Alice'in hayatında kıyamet koptu. Ve-

"Alice Shephard'dı. Evlendiklerinde arkadaşımın soyadını aldı. Ve ben senin suç-

takıntılı zihin onu bilirdi. İleride Alice ile harika sohbetler yapacağınıza eminim. İlk fırsatta sizi onun gizli barına götüreceğimden emin olabilirsiniz, böylece hızlı arkadaş olabilirsiniz, ama şimdilik, telefonunuzu çıkarıp polisleri aramak üzere misiniz? Üzgünüm ama sormak için iyi bir soru gibi geliyor. Bu gece bir hapisane hücresinde yatıp karar vermeye çalışıyorum. Bunu bilmek önemli."

Gözlerini kırptırdı. "Polisler mi?"

"Evet. Çünkü size itiraf ettim. İki adama saldırdım. Bunu yüzde yüz hak ettiler ama Dedektif Amcık, pardon, Cunningham olaylara aynı açıdan bakmayabilir."

Dişlerini sıkmak ve Beau'nun odaklanmasını sağlamak zorundaydı. "Everett Thomas'ın Slasher olduğunu nasıl anladığınızı bana anlatmadın."

"Saint, Ophelia ve Lane'in Slasher vakaları hakkındaki konuşmalarını dinlerken öğrendiğim parçaları bir araya getirdim. Sonra Everett barımın etrafında dolanmaya başladı. Garsonlarımdan birine biraz fazla ilgi fark ettim. Onu izleme şekli..." Ağzının kenarındaki belli belirsiz çizgiler derinleşti. "Yırtıcı. Kız arka tarafa gittiğinde onu takip etmeye çalıştı. Sonra kız geri çekilmesini söylediği ellerini kızın üzerine koydu. Yoluna çıktığımda ve ona evimden defolup gitmesini söylediğimde, bana beni alarma geçiren bazı şeyler söyledi. Bir kadının çığlıklarının şimdiye kadar duyduğu en iyi müzik olduğuna dair saçmalıklar." Elleri yanlarında gevşek değildi. Yumruk yapmışlardı. "Kim demiş bunu? Bana çığlıkları duymanın en iyi yolunu bulduğuna dair saçma sapan şeyler söyledi. Su onları susturmuş. Ateş onlarla savaştı."

Su onları susturdu. Ateş onlarla savaştı. Bir adım geri çekildi.

"Ateş dediğinde, benimle alay ettiğinden şüphelendim. İlk başta onun sizin kundakçınız olabileceğini düşündüm. Royal ve ben onun dünyasını yerle bir ettik. Ama kundakçı olmak yerine..."

"Onun Slasher olduğunu öğrendin."

Acımasız bir baş sallama. "Onu izledik. Onu inceledik." Kirpikleri titredi. "Diğerlerine söylemedik. Saint, Ophelia, Lane, hiçbirinin ne olduğundan haberi yok. Royal ve ben Everett'in kaçacağını anladığımızda devreye girdik. Gerçekten bu kadar büyük bir mi? Tek yaptığımız adamın engellemekti."

"*Hepimiz yaptık.*" Ağzı düştü. Sonra kapattı. "Yaptığınız şeyin ne kadar delice tehlikeli olduğunu anlıyor musunuz?"

"Everett ve Owen insanlara zarar veriyordu. Orada öylece durup hiçbir şey yapmamamızı mı istediniz?"

Hayır, hiçbir şey yapmayacaktı. Hayatı söz konusu olduğunda hiçbir şey yapmamıştı. "Aman Tanrım." Bir adım daha geri çekildi. "Yanılmışım. Sen Süpermen değilsin." Etrafını saran *malikâne*yi işaret etti. Bir malikâne, bir cinayet masası ve katilleri avlayan bir adam. "Sen Batman'sin."

"Bu hiç komik değil."

"Yaptığın şey komik değil! Tehlikeli!" Ona daha kaç kez apaçık ortada olan şeyi söylemesi gerekecekti? "Kanunsuz bir adalet uyguluyorsun ve-" Şimdi ona doğru sıçradı. Kollarından tuttu ve sıkıca kavradı. "Kendini öldürtebilirsin! Sen ben ne yapacağım? Benim hayatım nasıl olacak?"

Kalın saçları alnına dökülüyordu. "Yakın zamana kadar hayatında değildim. Bensiz de iyi olacaksın. Aslında, ben olmasam hayatının *daha iyi* olacağını düşünüyorum."

Nefes almadı. Bir an bile. Sadece ters ters baktı. "Bunu bir daha sakın söyleme." Sert bir nefes. Nefes ver. Nefes al. "*Yıllardır* seni aradım, seni hayal ettim, seni hayatımda istedim. Ve istediğim son şey, tekrar kaybolman. Öldürülmeyeceksin. Parmaklıklar ardına atılmayacaksın. Benimle kalacaksın." Tırnakları adamın gömleğinin kumaşına battı. "Beni duyuyor musun?"

"Evet, öyle. Yakınlarda komşularımın olmaması iyi bir şey. Seni de duyarlardı."

"Beau!"

Ve taktığı maske -sırlarını açıklarken bile taktığı o küstah maske-gözlerinin önünde paramparça oldu. İhtiyaç, açlık, arzu, hepsi yüzünde parladı. Özlem. *Umut*. Umutsuz bir umut. Elleri kadının beline dolandı. "Polisleri aramayacak mısın?"

"Hapishane hücrelerine girmeyeceksin. Ama bu özel ders dışı aktiviteyi bırakman konusunda ciddi bir konuşma yapacağız! Daha önce de böyle demiştin. Temelde itiraf ettin

Sen Royal ile konuşurken tam önümde duruyordun ve ben bunu fark etmemiştim bile."

Gözleri ona doğru parladı. "Sanırım Everett yangını çıkaran kundakçıyı tanıyordu."

"Evet, bunun da ipucunu aldım." Everett anahtar olmuştu.

"Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok."

Ne? "Seni bu işe karışmakla suçlamadım." Bunu hiç düşünmemişti bile.

"Ona canlı ihtiyacım vardı. Senin de ona canlı ihtiyacın vardı. Bizi katile götürebilirdi."

Maskesi hâlâ yerinde . Beau ona doymak bilmez bir istekle bakıyordu. Nefesini içine çekti. "Onunla alay ettim. Tıpkı söylediğim gibi. Kundakçının peşine düşeceği konusunda onu uyardım ve o korktu Beau. Korkusunu gördüm." Beau'nun ihtiyacını görebildiği kadar netti. "Sana katılıyorum. Kundakçıyı tanıyordu. Ve bu bizim için büyük bir ipucu. Everett'in New Orleans'ta olduğu iş arkadaşlarına bakmalıyız. Derinlere inmeli ve hayatlarımızda çizgiler oluşturmamız. Benim hayatım. Everett'in hayatı. Bakalım bir bağlantı çıkacak mı?"

"Ophelia ve Lane'e mesaj atacağım. Tanıdığım herkesten daha hızlı bilgi toplayabilirler." Onu bıraktı. Sinsice uzaklaştı ve mesajı gönderdi.

Topuklarından ayak toplarına doğru sallandı, sonra tekrar geri döndü. Sallandı, bekledi ve... "Beni gerçekten seviyor musun?"

Mesajı bitirdi. Telefonu kanepeye bıraktı. "Bu dünyada daha çok sevdiğim hiçbir şey yok." Başını omzunun üzerinden ona bakacak şekilde eğdi. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır." Dudaklarını yaladı. "Seninle ilgili hiçbir şeyin beni korkutmadığını sana daha önce söylediğime inanıyorum."

Yüzünü tamamen ona döndü. "Belki de seni isteme şeklim seni korkutmalı."

Asla. "Beni nasıl istiyorsun?"

"Benim için çılgılık atana kadar becermek istiyorum. Her şeyi unutana kadar. Benden başka hiçbir erkeği hatırlamayana kadar. Sana sahip olmak istiyorum çünkü tatlım, sen bana sahipsin. Yıllardır sahipsin." Gırtlaktan. Sahiplenici. Yırtıcı. Çenesi kalktı. "Özür dilerim." Beau boğazını temizledi, ama tekrar konuştuğunda sesi hâlâ

Hırıltı. "Çok fazla adrenalin. Çok fazla ihtiyaç. Gidip gerçekten soğuk bir duş alacağım ve bir sonraki hamlemizi ondan sonra düşüneceğiz. Eminim yakında savcı arkadaşından haber alacağız. Dünya başımıza yıkılacak." Uzaklaştı ve koridora doğru adım atmaya başladı.

Koridorun sonunda soğuk bir duş mu bekliyordu?

"Savcı. Polisler. Müdür. Bahse girerim telefonlarımız bilmeyecek." Durdu ve elini yanındaki duvara dayadı. "Kendini evinde hisset. Aslında..." Omzunun üzerinden bir bakış daha. "Benim evim senin . Burayı satın aldım çünkü seni etkileyebileceğim güzel bir şeyim olsun istedim. Tabii yollarımız normal bir şekilde kesişirse."

"Normal olduğumuzu sanmıyorum." Pencerenin yanındaki pozisyonundan kıpırdamamıştı. "Biz öyle ."

"Doğru. Normal değil." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Çalışma odasında bir piyano var. Mutfakta bir dolap dolusu en sevdiğin çikolata var. Git müzik çal. Dinlen. Tempo tut. Ne istersen yap ama lütfen evden çıkma. Kahretsin, geri geleceğim. İkimiz de yerde kemiksiz kalana kadar seni götürmek istemeyi bıraktığımda döneceğim. Kontrol bende. Sadece sen söz konusu olduğunda her zaman daha zayıf oluyor."

Konu ona geldiğinde kontrolü neredeyse hiç yoktu.

"Burada güvenlik birinci sınıftır. Güvendesiniz." Ve bununla birlikte koridorda ilerlemeye başladı.

Bir an için olduğu yerde durmaya devam etti. Ama merak onu doldurdu. Cinayet tahtasına geri döndü. Resimleri inceledi. Bakışları kurbanların üzerinde gezinirken hüznün içini kapladığını hissetti.

Kitaplarını yazarken, kurbanlar onun için her zaman en kötü kısım olmuştur. En acı verici yönü. Onların hayatlarına girmek. Onların yasını tutan insanları öğrenmek. Onların yokluğunda kalan acıyı görmek.

New Orleans'taki yangınlardan kurbanlar hakkında bilgi edinmişti. Aile üyeleriyle konuşmuştu. Seslerindeki kederin yankısını duymuştu.

Ama Beau ve ekibinin yangından sonra bulduğu kundaklama kurbanları...

Bakışları onların üzerinde kaldı.

Onun için yeniydiler. Acıları .

Yavaşça resimlerden uzaklaştı. Avalon kendini çalışma odasına gelene kadar evin içinde iz sürerken buldu. Piyanonun önünde.

Ona müzik çalmayı ilk öğreten annesi olmuştu. Birlikte saatlerce piyanonun başında oturmuşlardı. Annesi çok zahmetsizce çalabiliyordu. Çok güzel.

Avalon bankı çekti. Oturdu. Parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi.

Kurbanları düşündü.

Yangını.

Katil hala .

Aynı kişi. Tüm kundaklamalar aynı adama bağlı. Bunu biliyorum.

Şu an beni takip eden kundakçı, yıllar önceki kundakçıyla aynı kişi.

Çalmaya başladı. Parmakları yavaşça hareket etti. Tereddütle.

Beau'yu düşündü. Onu ne kadar özlediğini.

Kaybettiği bardan.

Ona nasıl baktığını. Açlık.

Arzu.

Parmakları daha hızlı çaldı.

Ve onu nasıl istediğini düşündü. Parmakları

tuşların üzerinde uçtu.

* * *

SICAK SU yardımcı olmamıştı. Sıcaklık derisinin altında çalkalanıyor gibiydi ve ateşi kesinlikle çok iyi tanıyordu. Beau suyu kapattı ve bir sonraki adımda ne halt edeceğini düşünürken büyük düşün içinde durdu.

Avalon'a saldırma. Kontrolünü geri al. Şimdi geri al.

Ve sonra müziği duydu. Yumuşak ve nazik değil. Sertti. Sürüş.

Bir güç ve talep kreşendosu.

Avalon piyanosunu çalıyordu. Düzeltiyorum, onun piyanosunu. O lanet şeyi nasıl alacağını bilmiyordu. Yıllar önce onun için almıştı.

Bir havlu kaptı. Beline bağıladı ve hâlâ sıırıslıkam halde müziğı takip etti. Sadece onu çalarken görmek istiyordu. O gittikten sonra saklayacağı bir anı.

Çıplak ayaklarıyla aceleyle çalışma odasına doğru yürüdü. Kapının girişinde durakladı.

Kuyruklu piyanonun üzerine eğildi. Parmakları hareket ediyor, hayır, tuşların üzerinde *uçuyordu*. Müzik çok güzeldi. Karanlık, hızlı ve ağır. Tutkuyla ıslanmıştı. Ve müzik çılgınca yükseldikçe onu daha da yakınına çekti. Ruhuna kadar hissedebildiğı bir çılgınlıktı bu ve sonra-

Ellerini tuşlara vurdu. Bir ses arpması. "Yardımcı olmuyor." Nefes nefese kalan Avalon ayağı fırladı ve ona doğru döndü. Geniş gözleri pek çok duyguyla doluydu. Sayılamayacak kadar . "Duş sana iyi geldi mi?"

Hiçbir şey onu istemesini engelleyemezdi. Duş kötü bir fikirdi. Şimdi neredeyse çıplaktı ve kadın tam oradaydı.

"Piyoano bana yardım etmedi. Sorun değıl." Bankın etrafından dolandı. "İkimize de neyin yardımcı olabileceğini biliyorum." Adamın belinde düğümlediğı havluyu yakaladı. Avalon ekiştirdi. Havlu yere düştü.

Bir saniye sonra dizleri de çöktü. Tam önünde diz çöktü. İpeksi elleri adamın sikine gitti.

"Avalon?" Ne kadar kötü bir fikir. Onun ağızı. Aletinin üzerinde mi? Cennet.

Cehennem.

"Avalon-"

Dudakları onun etrafında kapandı. *Cennet. Cennet. Islak. Yumuşak. Dili sikimin üzerinde kayıyordu. Beni emiyor. Beni derinlere çekiyor.*

Elleri kadının omuzlarına kenetlendi.

Onu daha derine çekti. Ağız ardına kadar açılıp onu içine alırken bile parmakları sikinin tabanını pompalıyordu.

Onun ağızına doğru itti. Orgazmın ilerlediğini ve çok hızlı geliştiğini hissedebiliyordu çünkü bu Avalon'du. Onun Avalon'u. Ağız onun üzerinde. Onun ağızı-

"Hayır!" diye geri çekildi. *Çok fazla kıyafet.* Çok fazla kıyafet giyiyordu. O da onları yırtıp attı. O da yardım etti. Ayakkabıları uçtu. Siyah pantolonu. Külotu. Üstü ve sutyeniyle kaldı ve adam Avalon'u bir anda kollarına aldı. Kollarında, bacakları belinin etrafında kıvrılmış ve aleti seksinin girişine doğru itiyordu. Ona karşı kabardı.

Kadının içine girdi.

Piyanonun içine çarptılar. Tuşlar kırıldı. Adam onu daha yukarı kaldırdı. Onu yukarı ve aşağı kaldırırken elleri beline sıkıca sarılmıştı. Yukarı ve aşağı. Kadın haykırdı, sonra öne doğru eğildi ve onu vahşi bir şekilde kavradı. "Evet! Beau!"

Onun etrafında çok ateşliydi. Delicesine sıkı. Islak. İçeri girdi ve fark etti ki.

Prezervatif yok.

Beau dondu kaldı. Aleti kızın daracık, ıslak sıcağına tamamen gömüldüğünde hareket etmeyi bıraktı.

Onun nefesi havayı doldurdu.

"Beau?" Ve iç kaslarını onun etrafında kenetledi. Hızlı bir kıskaç. Bırak. Kıskaç.

Alnında boncuk boncuk ter vardı. "Hayır... prezervatif."

Omzunun boynuyla birleştiği noktayı ısırdı. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum." İç kasları tekrar onun etrafında kenetlendi. Aletini sıkı. "Tam bir kontrolden geçtim. Güvendeyim."

O da öyleydi. Ama...

"Seni böyle seviyorum," diye fısıldadı ve ikisinin de kaderini mühürledi. "Seni daha da benim hissettiriyor."

Piyanonun tuşları tekrar çarptı. Piyanoya doğru sendelemişti çünkü kız neredeyse onu o anda patlatacaktı.

Ondan yumuşak bir kahkaha. Vücudunun adamın aletini daha da sıkmasına neden olan bir kahkaha.

Ellerini kızın belinde tutarak, bacaklarını onun etrafında kilitli tutarak şömineye doğru ilerledi. O şey için çok sıcaktı ama eğildi ve onu şöminenin önündeki yemyeşil halının uzattı.

Hala siyah üstünü giyiyordu. Sütyenini.

Adam hâlâ taşaklarına kadar onun içindeydi.

Sağ elini kaldırdı. Bluzunu yakaladı. Düğmeler uçtu.

Bluz açıldı, böylece siyah sütyenini görebiliyordu. Onu yolundan itti. Sıkı, muhteşem meme uçları ona doğru itildi. Bir meme ucunu ağzına almak zorunda kaldı. Yala onu. Emmeliydi.

Kalçaları ona karşı hevesle kabardı. "Beau!"

Daha sert emdi. Eli vücutlarının arasına kaydı. Başparmağı kızın klitorisini tıngırdattı.

Göğüs ucunu ısırdı.

"Beau!" Kadın onun altında sarsıldı.

İtişleri daha da sertleşti. Daha da vahşileşti. Daha derine. Diğer meme ucunu ağzına aldı. Diliyle yaladı. Kalçalarını ona doğru itti. Tekrar ve tekrar. Girdi ve neredeyse çıktı. Sadece daha derine sokmak için. Daha derine.

Vücudu gerildi. Kadının ağzının geniş bir daire şeklinde açıldığını görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Gözleri sıkıca kapandı ve onun için boşaldı. Yüzü zevkten gevşerken ve adını inlerken sikinin etrafında sert bir sıkışma oldu.

Güzel.

Yeterince iyi değil.

Onu tatmin edecek kadar değil. Çok ileri gitmişti.

Onun orgazmı boyunca itti. Ona tekrar tekrar vurdu ve doruk noktasının azaldığını hissettiğinde, ondan çekildi.

"Beau!" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapmadın-"

Yapardı.

Onu ters çevirdi. "Ellerini yere koy." O da öyle yaptı.

Onu dizlerinin üzerine kaldırdı. Onu mükemmel bir şekilde yerleştirdi. Sonra eve çarptı.

Bu sefer ikisi de inledi.

Elleri kadının vücudunda gezindi. Bir eli göğsünü avuçlamaya gitti. Meme ucunu okşamak için. Sıkılamak için. Biri klitorisine gitti. Sert ve hızlı bir şekilde ovmak için. Aynı şekilde itti. Sert ve hızlı.

Sert.

Hızlı.

İkinci kez boşalırken tatlı kıcını adama doğru itti

Ve onunla birlikte patladı.

* * *

TITREK BACAKLARI ÜZERİNDE AYAĞA KALKTI.

Beau ondan ayrılmıştı. Lanetlenmiş. Hemen döneceğine söz verdi. Sonra koridorda kayboldu.

Hâlâ akıllara durgunluk veren bir orgazmla başa çıkmaya çalışmakla meşguldü. Ve bacakları yeterince sağlam hissetmiyordu. Birkaç adım sendeledi. Eli dışarı fırladı. Piyanonun tuşlarına çarptı.

Bir müzik sesi.

"Tatlım..."

Tamamen çıplak bir halde omzunun üzerinden geriye baktı. Adam gözlerinde yanan şehvetle onu izledi.

"Beni tekrar alabilir misin?" Elinde bir bez vardı. Kadın başını salladı. Elleri piyanonun üzerinden kalkmaya başladı. "Orada kal." Şehvetli bir emir.

Elini tekrar yere vurdu. Müzik patladı. Hızlı, keskin bir çığlık.

Onun arkasından yürüdü. "Bacaklarını ayır."

Öyle yaptı. Titreyen dizleri biraz daha sarsıldı. Sıcak, ıslak bez kalçalarının arasına bastırdı. Nefes nefese kaldı ve ayak parmaklarının üzerine kalktı.

Müzik tekrar vurdu. Daha sert.

"Sadece seni incitmediğimden emin olmaya çalışıyordum." Kumaş çok sıcaktı. Bacaklarının arasında okşarken çok yumuşaktı.

"Yapmadın." Onu zayıflatmaya yetecek kadar zevk, evet, kesinlikle, ama acı yok, ondan değil.

Başı öne eğikti. İki eli de piyanonun üzerindeydi.

Biri tuşların üzerinde. Biri can havliyle çerçeveyi kavırıyor.

Sıcak bez klitorisinin üzerinde kaydı. Bir nefes tısladı.

Sonra kumaş gitti. Parmakları yoktu. Büyük, uzun parmakları kıvrımlarının arasında kayıyordu. Onu okşuyordu. Onunla oynuyordu.

Gözlerini beyaz ve siyah piyano tuşlarına dikti.

"Benim için bir şarkı çal."

Ne? Hayır, olamaz, ciddi olamaz. Şu anda olmaz. *Şu anda* onun piyano çalmayı denemesini istemesinin hiçbir yolu yoktu.

"Benim için çal, ben de seni sikeyim."

Parmakları tuşların üzerinde uçuyordu. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Akılsızca piyanonun tuşlarını okşuyordu.

İki parmağı içine battı. Başparmağı klitorisinin üzerinde gezindi. En lezzetli kazıma. Sürtün. Alay etmek.

"Sen oynamıyorsun."

Hayır, inliyor ve adamın parmaklarını aşağı doğru itiyordu.

Parmaklarını geri çekti. Ağzı boynuna bastırdı. Dişleri onu çizdi. "Benim için oyna."

Parmakları bir kez daha körlemesine tuşların üzerinde uçtu. Ne çaldığını bilmiyordu. Bunun bir şarkı olduğunu bile düşünmüyordu. Sadece başparmağının klitorisini daha sert okşamasını istiyordu. Ve o hınzır parmaklarının tekrar içine girmesi gerekiyordu.

"Parmak uçlarında yüksel. Daha yükseğe. İşte böyle." Onu yukarı çekti. "Güzel." Eli bir kalça yanağında gezindi. "Seni çok fazla istiyorum."

Onu çok fazla istiyordu. Bu tehlikeli miydi? Muhtemelen. Umurunda mıydı? Hayır.

Parmakları kızın içine daldı. Kadın daha da yükseldi. Nefes nefese kaldı.

Boynunu tekrar öptü. Derisini emdi. "Senin her parçanı istiyorum."

"O zaman..." Bir eli anahtarlara çarptı. Diğeri yine çerçeveyi tuttu çünkü ya tutacaktı ya da düşecekti. O anda *çalması* mümkün değildi. "O zaman her parçayı al!"

Ve yaptı da.

Adam kadının içine daldı. Sağ eli anahtarlara çarptı. Sol eli çerçeveyi daha sıkı kavradı. Adamın hamleleri acımasız ve çok derindi. Tüm vücudunu sarsıyor ve kalçalarını ona doğru bastırıyordu. Onun kendisine yaptıklarını seviyordu. Vahşi dalmalar. İlkel hırıltılar. Vücutlarının bir araya gelişinin gümbürtüsü.

Parmaklarının klitorisine çılınca vuruşları.

Bir çığlıkla boşaldı. Keskin, yankılanan bir çığlıktı çünkü ulaşmak için hiçbir şey yapılmamıştı. Sadece bir kasırga gücüyle yapıştı.

Ve adam onunla birlikteydi. Adam boşalırken uzun, sıcak bir patlama onu doldurdu. Ve her nasılsa, onun boşalması kadının zevkini daha da artırdı. Nefes nefese kalmıştı ve kalçalarını onunkilere hararetle sürtüyordu çünkü seks böyle olmalıydı.

Tüketmeli.

Tutuşturmalı.

Sahip olmalı.

Sizi parçalanmış ve nefes nefese bırakmalı ve zevk zonklamalarıyla ağrımalıydı çünkü sizi yok edecek kadar yoğun ve güçlüydü...

gitti.

Protesto için inledi.

Ama onu kollarının arasına aldı. "Sen benim güzel müziğimsin."

Bu... Tekrar ağladığını görmemesi için gözlerini sıkıca kapattı.

Ve sanırım sen benim her şeyim olabilirsin, Beau.

İlk kez ondan korkmaya başlamıştı. Hayır, ondan değil. Onu nasıl hissettirdiğinden korkuyordu.

On Yedinci Bölüm

"KÜÇÜK BİR HANEYE NE DERSİN?"

Bu soru üzerine Avalon durakladı. Duştan yeni çıkmıştı. Su damlacıkları nefis vücudunun üzerinde kayıyor, ıslak saçları omuzlarına dökülüyordu.

Bir havlu kaldırdı.

Onu aldı. Yavaşça kurulandı ve vücuduna sardı. "Bu sadece genel bir şey mi... haneye tecavüzün yanlış olduğunu düşünüyor muyum? Yoksa özellikle seninle bir eve girmek isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Havluyu vücuduna sardığında meme uçlarını kapatmıştı. Çok utanç vericiydi. "Hapishane isyanı haberlere çıktı." O duş alırken haberi izlemişti. "Bir mahkûmun öldüğü bildirildi."

"Everett."

"Param öyle diyor."

Banyo paspasının üzerinde öne doğru eğildi. "Soruma cevap vermedin."

"Aklımda belirli bir B&E var. Madem ortağız, sana da bir katılım daveti göndereyim dedim." Çenesini kaşdı ve bakışlarını *onun yüzünde tutmaya* çalıştı. "Seni tekrar kenara itmekle suçlanmak istemem." Ayrıca onu gözünün önünden ayırmak da istemiyordu.

Everett'e yapılan saldırıdan sonra.

İpleri sen çektin, değil mi, seni piç? Everett'in zayıf halka olabileceğini fark ettin. Evimi yaktın. Everett'i öldürttün. Sırada ne var? SOB endişe verici bir şekilde hızlanmıştı.

Beau "bir sonraki" hamlenin Avalon'a doğrudan bir saldırı olacağından korkuyordu.

O piçin son oyununun o olduğundan oldukça emindi.

Benim gözetimimde olmaz.

"Kenara atılmadığım için minnettarım. Sizinle birlikte suç işleme teklifiniz için de çok teşekkürler. Ancak kabul etmeden ya da reddetmeden önce, kimin evine gireceğimizi söylemenizin bir sakıncası var mı?" Açık duştan buhar süzülüyordu.

"Slater Wade'in kiralık evi."

Gözleri kısıldı. "Onun evi hala bir suç mahalli değil mi?"

"Muhtemelen." Büyük olasılıkla. "Ama üniformalıların gözden kaçırmış olabileceği bir şey keşfedip keşfedemeyeceğimizi görmek istemez misiniz?"

Alt dudağını içeri çekti. Onu inceledi. Ve Beau daha o "Kesinlikle" demeden cevabı biliyordu.

"Harika." Bir adım geri gitti. İki adım daha. Ellerini arkada birleştirdi. "Şifonyerimin alt senin için yeni kıyafetler var." Dönerek uzaklaştı.

"Beau."

"Evet?"

"Şifonyerinin alt çekmecesinde benim için nasıl yeni kıyafetler olur?" Tatlı bir soru.

"Evindeki yangından sonra sana yeni kıyafetler aldım." Tekrar ona baktı. *Onun yüzüne odaklandı. Kolayca çıkarılabilecek küçük havluya değil.* "Hatırladın mı? O çanta limuzinde bekliyordu. Her ihtimale karşı burada da birkaç şey saklamıştım..."

"Çılgınca seks yapmamız ve bluzumu yırtman ihtimaline karşı mı?"

Fantezilerinde, oh, evet. Ama gerçekte... "Otelin yeterince güvenli olmaması ihtimaline karşı onları sakladım ve seni daha yakınımda istedim."

"Bu hem tatlı hem de endişe verici."

"Evet, bu beni sana karşı oldukça iyi tanımlıyor. Olabildiğim kadar iyi davrandım. Çıplaksın ve... *bu sensin.* Seni her zaman istiyorum. Ama tekrar saldırmamaya çalışıyorum. Gidip içeride bekleyeceğim.

sen giyinirken. Sonra da biraz hırsızlık eğlencesi yaparız." Ön tarafa baktı ve hızlı bir adım attı.

"Benim için bir anda yasaları çiğnersin, değil mi?" Şimdi o bakışlı geri bir kez Daha fazla. Onun güzel Avalon.

"Tatlım..." Ona bir gülümseme gönderdi. "Senin için anında adam öldürürdüm."

"Hem tatlı... hem de endişe verici." Dudakları birbirine yapıştı.

"Endişe verici başka bir şey bilmek ister misin?"

Bekledi.

"Ben de senin için aynısını yapardım." Yumuşak.

* * *

Bir itfaiye aracı sirenlerini çalarak yanlarından hızla geçti. Beau, arkasındaki aracın yanıp sönen kırmızı ışıklarını ilk gördüğünde Jaguar'ı yolun kenarına çekmişti. Kamyonun siren sesi kesilince dikkatlice tekrar trafiğe karıştı.

Avalon elleri gösterge panelinin üzerinde düzleşirken, "İçimde gerçekten kötü bir his var," diye mırıldandı.

O da öyleydi.

Ama yavaş sürmeye devam etti. İlerideki köşeyi döndü. Sonra bir sağa daha saptı. Telefonunun ona verdiği yönergeleri takip ediyordu. Onu doğrudan Slater Wade'in kiralık evine götürecek olan yol tarifini.

Bir dönüş daha. Bu sefer soldan. Ve...

"Orospu çocuğu," diye homurdandı. Arabayı frenledi ve küçük evden yükselen alevlere baktı.

"Sanırım kötü adam bizi burada yendi," diye mırıldandı Avalon.

Alevleri izledi. İtfaiyecilerin eve girip çıkmalarını izledi. Teğmen Wesley Vaughn'u gördüğünden emindi; adam park halindeki bir itfaiye aracının yanında durmuş, kaskını bir kolunun altına sıkıştırmıştı. Görünüşe göre Wesley hortumu eve doğru çeken adamlara emirler yağırdırıyordu.

Duman küçük yapının üzerindeki gökyüzünü karartıyordu. "Bu saçmalıktan gerçekten sıkılmaya başladım," diye homurdandı Beau.

"Bana medyum diyebilirsiniz, ama o yerde çok fazla kanıt bulacağımızı sanmıyorum."

"Medyum," diye .

Adam direksiyonu kavrarken kadının eli uzandı ve adamın elini sıktı. "Yangının daha çok nerede kontrol altına alındığını biliyorum. Bizim için ipucu olabilecek başka bir yere bakabiliriz."

Beau onun devam etmesini beklerken kaşlarını kaldırdı.

"Benim evim," dedi ona, bakışları bir kez daha kıvrılan, kabaran yangına kayarken bile. "Yangın evimde çok fazla yayılmadı. Belki orada bize yardımcı olabilecek bir şey vardır. Slater'ın düşürdüğü bir şey. Kundakçının geride bıraktığı bir şey. Ya da evde bir şey yoksa komşularıyla konuşmayı deneyelim. Belki onlardan bir şey görmüştür."

Bir sürü seçenek. Harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Ve dünya yanmaya devam ederken öylece beklememesi gerektiğini de.

Arkasındaki yolun açık olduğundan emin olmak için arkasına baktı. Sonra Beau arabayı geri vitese taktı. Etrafında döndü. Kışını oradan çıkardı, ama Beau dikiz aynasına baktığında gözlerini kırıştırdı.

Bir itfaiyeci -tam maske ve teçhizatıyla- yolun ortasındaydı. İtfaiyeci arkalarından bakıyor gibiydi. Sadece bakıyordu.

Beau fren yaptı. Araba gıcırdadı. "Orospu çocuğu." İçgüdüleri çılgık atarak dışarı fırladı ama...

Hiçbir itfaiyeci bakmıyordu. Tüm itfaiyeciler eve doğru akın ediyordu. Kimse onları izlemiyordu.

Ama yemin ederim, biri öyleydi. Bir tanesi. Biriydi.

"Beau?"

Arabaya geri tırmandı.

"Az önce ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Bir kez daha dikiz aynasına baktı. "Maskeleri ve kıyafetleri içindeyken onlar hakkında hiçbir şey söyleyemezsin."

"Sanırım bunu korunmak için giyiyorlar. Yanmaz şeyler, bilirsiniz."

"Kime söyleyemezsiniz. Kişinin kim olduğunu söyleyemezsin.

Maskenin arkasında gerçek bir itfaiyeci bile var." "Ne?"

Kıpırdandı ve arkasına baktı.

"Üniformayı alacaksın. Maskeyi alıyorsun. Hemen uyum sağlarsın." Akllı saatte yüz mil hızla gidiyordu. "Bir dakika önce barımdaki yangın sönmüş gibiydi. Sonra, sanki içinde bir bomba patlamış gibi her yer tutuşmaya başladı."

"Teğmen Vaughn'u duydunuz. Yeniden ateşleme gerçekleşebilir."

Elbette. Başka bir kundaklama da olabilir. "Ya biri içeri girip yangını yeniden başlattıysa? Tüm o üniformalı insanlar... Kimin oraya ait olup olmadığını bilmiyoruz. O piçin barımın yanışını izlediğinden o kadar emindim ki. Ya izliyorsa ve itfaiyeci üniforması giyiyorsa? Kimse ona iki kere bile bakmazdı." Yangına yaklaşmak için ne kadar kolay bir yol.

Sessizlik.

Harika. Muhtemelen ona delirdiğini söyleyecekti. Ama...

"Ya..." Avalon'un sesi kesik kesik çıkıyordu. "Ya *gerçekten* oraya aitse?"

Ona doğru hızlı bir bakış fırlattı.

"Yangınlar hakkında en çok şey bilen insanlar mı?" Dudaklarını birbirine bastırdı. "Onlar itfaiyeciler. Ya başından beri kötü adam, dünyanın geri kalanının kahraman olduğunu düşündüğü biriye?"

Gaz pedalına daha sert bastı ve bir kez daha, "Orospu çocuğu," dedi.

* * *

"İTFAYECİLER!" Beau Jaguar'ın sürücü tarafındaki kapısını çarptı ve Avalon'un yanına doğru yürüdü. Telefonu kulağına götürürken bile kapıyı çekip açtı. "Kahretsin Lane, beni ilk seferinde duyduğunu biliyorum!"

Avalon arabadan çıktı. Bakışları ondan yaklaşık otuz metre ötede bekleyen karanlık eve kaydı. Onun evine.

Sarı bir şerit -DİKKAT GİRMEYİNİZ- verandasındaki bir sütundan diğerine uzanıyordu. Bant sıcak esintide hafifçe dalgalanıyordu.

"İkimiz de senin ve Ophelia'nın pek de yasal olmayan yollardan bilgi edinebildiğini biliyoruz. Louisiana'daki yangınlara bakmanı ve tüm çağrılara hangi itfaiyecilerin yanıt vermiş olabileceğini görmeni istiyorum. Olay yerinde kimler varmış. Sonra da bu isimlerden herhangi birinin, New Orleans'tan *sonra* elimizdeki iki kurbanı alan yangınlara müdahale eden itfaiyecilerle eşleşip eşleşmediğine bakın."

Kadın arabasından uzaklaştığında, adam kapıyı çarparak kapattı. Bakışları evinin önünde kaldı. O evi çok sevmişti. Verandanın iki yanındaki büyük açelya çalılarını severdi. Hafif pürüzlü kaldırımın yanındaki dev meşeyi sevmişti.

"Ve evet, her şeyi çapraz referansla araştırın. New Orleans'tan herhangi bir ismin Savannah'daki istasyonlardan herhangi birinde ortaya çıkıp çıkmadığına bakın. Gerçi hepimiz bir ismi değiştirmenin ne kadar kolay olduğunu biliyoruz." Mırıldandı. "Belki de itfaiyecilerin fiziksel eşkallerini almamız ve bunları karşılaştırmamız gerekir."

O eve doğru ilerlemeye başladığında, Beau da onunla aynı anda hareket etti.

"Bir mucize istiyorum ne demek?" Sesi yükseldi. "Mucize için ödeme yapacağım. Fiyatını söyle. Ophelia bunun için iyi olduğumu biliyor, sen de öyle. Evet, evet, lanet olsun, itfaiyecilerin iyi adamlar olduğunu anlıyorum. Ama ya biri o kadar iyi *değilse*? Bunu bir düşün. LeBlanc'daki yangını düşün. Her şey sakindi. Ve sonra -tüm itfaiyeciler oradayken, tüm maskeler onları korurken- cehennem geldi."

Lane'in Beau'nun sözlerine bir karşılık verdiğini duydu ama ne dediğini tam olarak anlayamadı.

Avalon sürünerek verandaya çıktı.

Beau'nun eli dışarı fırladı ve bileğine dolandı. Bir eli onun üzerindeydi. Bir eli de hâlâ kulağında duran telefonun üzerindeydi. "Aklıma bir fikir geldi," diye hızlıca telefona konuştu onu tutarken bile. "Eminim New Orleans'taki istasyon ekiplerinin eski resimleri vardır. Fotoğrafları al. Birinin sana e-posta ile göndermesini sağla-" Sözünü kesti. "Evet dostum, ne kadar zaman geçtiğini *anlıyorum* ve tekrar söylüyorum, mucizenin parasını ben ödeyeceğim. Eğer isimlere ve fotoğraflara , *onu* yakalayabiliriz. Onu gömmek için her şeyi öderim."

Kolunu çekiştirdi.

Gitmesine izin vermedi.

"Teşekkür ederim," diye homurdandı telefonda. Kızın başı döndü. Bakışları onunkilerle buluştu.

"Evet, onu izliyorum. Gözlerim şu anda onun üzerinde."

Aslında güneş gözlüğü takıyordu, bu yüzden gözlerini göremiyordu ama bakışlarını hissediyordu.

"Evet, hapishanede onunla birlikteydim." Bir duraklama. "Hayır, avludaki o sahnenin nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum. Vardiyası bittiğinde Moses'la konuşmak ve neler duyduğunu öğrenmek istiyorum. İçimden bir ses birinin Everett'e suikast emri verdiğini söylüyor. Birden fazla mahkumu saldırtacak kadar nüfuzlu biri. Yemin ederim, bana bir çete saldırısı gibi geliyor."

Ve Beau bunu biliyordu. Vücudundan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Everett kundakçının kimliğini *biliyordu*. Kundakçı da Everett'in onu ele vereceğinden çok korktu. Bu yüzden o pisliğin idam tarihini hızlandırdı."

Rüzgâr ona karşı esiyordu ama artık o kadar da sıcak hissetmiyordu.

"Evini kontrol ediyoruz. Hayır, hayır, *onun* eviyse haneye tecavüz sayılmaz. Neyim ben? Bir suçlu mu? Uh, huh. Doğru. Bak, gitmem gerek. Daha fazlasını öğrendiğinde beni ara. Ve, adamım? Teşekkürler. Sana ve Ophelia'ya teşekkürler." Telefonu kapattı. Telefonu kot pantolonunun arka cebine soktu.

Bunu nazikçe nasıl ifade edebilirim? "Bu kadar uzun zaman öncesine ait kayıtları bulabileceklerini düşünerek çok iyimser davranıyorsunuz."

"Ben iyimser bir adamım."

Kaşları kalktı. Ne zamandan beri?

"Lane ve Ophelia o dönemde görevli olan kundaklama müfettişleriyle çoktan konuştular. Bağlantıları var. Bağlantılarından biri onlara ihtiyaçları olan bilgiyi sağlayabilir. Ve eğer mevcut bağlantılar işe yaramazsa, Lane ve Ophelia beceriklidir. İhtiyacımız olan şeyi başka yollarla ortaya çıkaracaklarına güveniyorum."

Onun bunu kastettiğini anladı. Tam bir inanç. "Onlar senin arkadaşların." "Aynen öyle."

"Ve Royal da öyle."

"Doğru. Ve eğer arkadaşlarınızın yasaları çiğnemesini ve bir katili yakalamanıza yardım etmesini sağlayamazsanız, o zaman kime güvenebilirsiniz?"

Avalon başını salladı. "Beau..."

"Önce ben gireyim. İçerisi tehlikeli olabilir. Yangının yapısal bir hasara yol açıp açmadığını bilmiyorum. Mümkün olan en kısa sürede bir inşaat ekibinin buraya gelmesini istiyorum. Evinizi o kadar iyi inşa ettireceğim ki, bunun olduğunu asla anlamayacaksınız. Yemin ederim." Güneş gözlüklerini çıkarıp gömleğine astı. Beau onun yanından geçip sarı bandın altından eğildi ve verandaya doğru ilerledi. "Ön kapı hâlâ kırık. Bu saçmalık da ne böyle? Polisler en azından tamir edemez miydi? Her an herkes içeri girebilir."

Pek güven verici değil.

O da bandın altından geçti. Avalon onu evin içinde takip etti. İlk başta her şey hiç de kötü değildi. Fuaye çoğunlukla normal görünüyordu. Elbette, avize isle kaplıydı ve havada ağır bir duman kokusu vardı ama...

Çalışma odasına doğru ilerledi. İzleri dondu. Piyanosu yanmıştı. Kitapları kül olmuştu. Ya özenle boyadığı beyaz kitap rafları? Onlardan geriye korkutucu, karanlık bir kabuk kalmıştı.

"Yeniden inşa edeceğiz," diye söz verdi Beau, sesi sert ama kararlıydı. "Kesinlikle yeniden inşa edeceğiz. Olacağı gibi hayal et, tatlım. Bunlar yok olacak."

Pek çok şey çoktan gitmişti. Çok sevdiği piyanosu. Gençliğinden beri sahip olduğu kitaplar. O ve annesi bu klasiklerin çoğunu yangından sonra almışlardı. Çünkü ilk yangın -New Orleans'taki- onun çok sevdiği kitaplarını da alıp götürmüştü. Ve annesinin çok sevdiği piyanosunu.

O canavar yangın bütün evi sarmıştı.

Bu sefer yangın zemin katla sınırlı kalmıştı. Öncelikle çalışma odası. Kitaplar gitmişti. Raflardaki ailesine ait fotoğraflar gitmişti. Çocukluk resimleri gitmişti. Ve piyano. Gitmişti.

Kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Benim için en önemli olan şeyler."

Beau piyanonun kalıntılarının yanındaydı. Kadının sözleri üzerine kaşlarını çatarak ona baktı. "Her şeyi geri alabilirim."

İstedğini biliyordu, ama... çocukluk fotoğrafları? Onlar ona büyükanne ve büyükbabası tarafından verilmişti. Çocukluğuna ait diğer tüm fotoğrafları Garden District yangınında kaybolmuştu. Evet, daha fazla kitap alabilirlerdi. Başka bir piyano alabilirlerdi.

Böyle şeylere takılma. Barını kaybetti. Beau en önemli şeyi kaybettiğinde sızlanıp mızızlanmadı.

Nefesi kesildi. Kitaplığa bakmak için geri döndü. "İkimiz için de en önemli olan şeyleri aldı. Hedeflenmiş. Kasıtlı olarak."

Üst kattan yüksek bir gıcırtı geldi.

Yukarı bakarken başı geri döndü. Bir gıcırtı daha.

Tavan çökmek üzere miydi? Beau buranın yapısı hakkında endişelendiğini söylemişti ama-

Merdivenlere doğru koşuyordu. "Beau!" diye seslendi.

"Yukarıda biri var!" Beau sadece botundan bir bıçak çıkaracak kadar durakladı. Onu bileğine mi bağlamıştı?

Avalon ağzını kapattı ve onun peşinden gitti. Adamın ayakları merdivenleri hızla çıkıyordu. Onunkiler de öyle. Yukarıda her kim varsa geldiklerini duymuş olmalıydı. Beau sahanlıkta hiç tereddüt etmedi. Hemen kızın odasına yöneldi. Kapı kısmen açıktı.

Kapıyı iterek tamamen açtı. Bir nefes sesi duydu. Bir gümbürtü. Avalon içeri koştu.

Beau siyah saçlı bir adamı duvara yapıştırmıştı. Adam mavi tulum, siyah güvenlik ayakkabıları giymiş ve başında yana eğik bir kask vardı.

Beau'nun bıçağı adamın boğazındaydı. "Sen de kimsin be?" diye sordu Beau. "Ve onun evinde ne yapıyorsun?"

On Sekizinci Bölüm

DAVETSİZ MISAFIRIN GÖZLERİ İKİ KAT . MAVİ GÖZLER NEREDEYSE kafasından dışarı . "S-arıyorum-"

"Ne arıyorsun?" Beau yatak odasını taradı. "Buraya ilk geldiğinde evde bir şey mi bıraktın, piç kurusu?"

Davetsiz misafir başını hafifçe salladı. Eğer daha fazla sallamış olsaydı, bıçak onu kesebilirdi.

"Kundaklama..." Bir nefes.

"Evet, bunu biliyoruz," diye verdi Beau. "Dedektif!"

"Beau." Avalon onun omzuna dokundu. "Bıçağı geri çek. Sanırım kendisinin kundaklama müfettişi olduğunu söylüyor."

Hızlı bir baş sallama. "Yessssss." Uzun bir tıslama. Sönen bir balon gibi. "Bana kimliğini göster," diye tersledi Beau. Ama bıçağı geri çekti.

Adam titreyen eliyle cüzdanını çıkardı. Çevirip açtı ve Beau'ya uzattı. Küfür eden Beau sonunda geri adım attı ve bıçağı botuna geri soktu.

"OhGodOhGodOhGod." Siyah saçlı yabancı bir yudum hava çekti. Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi.

Beau kimliği ona uzattı. Cüzdanın bir yüzünde ehliyet, diğer yüzünde ise adamı kundaklama müfettişi Colton Ross olarak tanıtan bir kart vardı.

"Araban ön tarafta değildi," diye tersledi Beau.

Colton cüzdanı geri aldı. Bunu yaptığında Avalon sağ elinin iç tarafındaki kabarık yara izlerini gördü.

Ateş yanıkları. Uzun süre iyileşmiş.

"Meraklı komşuların gelip beni sorguya çekmesini istemediğim için arka tarafa çektim. Bu *kapalı* bir sahne." Colton'ın bakışları Beau'dan Avalon'a, sonra tekrar Beau'ya kaydı. "Az önce bana saldırdın!"

"Düzeltiyorum," diye karşılık verdi Beau hiç vakit kaybetmeden. "Az önce davetsiz misafir olduğumu düşündüğüm birini durdurdum."

"Kendimi tanıttım!"

"Bir dahaki sefere biraz daha hızlı ol," diye öğüt verdi Beau. Colton'ın gözleri kısıldı.

"Burası benim evim," araya girdi Avalon çünkü birinin ortalığı gerekiyordu. Hızlıca. "Burada başka birinin olduğunu fark etmemiştik. Ben erkek arkadaşım ile geldim çünkü etrafa bir göz atmam gerekiyordu." Beau'nun yanına yaklaştı. "İkinci kattan sesler duyunca kundakçının geri geldiğini düşündük. Eminim burada olanların ışığında ikimizin de korktuğunu anlayabilirsiniz."

Colton'ın dudakları gerildi. Dedektif otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu. Kısa kesilmiş, koyu renk saçları vardı. Mavi gözleri vardı. Hafif şahinimsi bir burun ve sert bir çene. "Başınıza gelenler için üzgünüm hanımefendi." Sesinde güneyle bir hava vardı.

Avalon'un üzerinde bir aşinalık titreşimi belirdi.

"Ama burası bir suç mahalli. Burada bulunma izniniz yok. Henüz işimi bitirmedim."

"Yangın birinci kattaydı. Neden buradasın, onun yatak odasında?" Beau bilmek istedi.

Mavi gözler kırıştı.

"Teknik olarak," diye ekledi Beau diğer adamı tartarken, "bu odada bir suç işlendi. Slater Wade'in Avalon'u beklediği yer burasıydı."

Pencerelere doğru baktı. Bakışları odanın içinde dolaştı. Maskeli saldırganla dövüşürkenki hali gözünün önüne geldi. Yerdeydi. Ona tekmelerle karşılık veriyordu. Bakışları kapının yanındaki sandalyeye kaydı. Yana düşmüş bir sandalyeye. Şok sandalyeye koyduğu çantanın içindeydi. Avalon o kadar

Şok tabancasını almak için çaresizdi. Ona ulaştı, kullandı ve Slater sarsıldı.

Bakışları yerde kayıyordu. Kavgayı zihninde o kadar net görebiliyordu ki. Her an hafızasına kazınmış gibiydi. *Daha çok kafama kazınmış gibi.*

Beau kuşkuyla karışık acımasız bir ses tonuyla, "Ama burada ateş yoktu," diye devam etti. "Peki bu odada ne arıyorsunuz?"

Avalon içine çekti ve dumanın ağır kokusunu içine çekti. Duman kokusu her yerdeydi.

"Eksiksiz olmaya inanırım," diye cevap verdi Colton sertçe. "Hiçbir işimi yarım yamalak yapmam. Ne buradaki olay yerini ne de bir sonraki hedefim olan barınızı."

Hedef mi? Omuzları sertleşti.

"İşimde çok iyiyim. Ama boğazıma bıçaklar dayandığında bunu yapamam." Colton tam boyuna doğru doğruldu. Beau'nunkinden biraz daha kısa bir boy. "İkinizin hemen gitmesi gerekiyor."

Kendi evinden kovulmak...tamam, iyi *düzeltilme-evinin kundaklandığı* yer- bu araştırmanın böyle gideceğini düşünmemişti.

"Sen aşağıya kadar eşlik et," diye davet etti Beau ve onun da en az kendisi kadar dedektiften şüphelendiğini biliyordu. "Biz de gidelim."

Colton homurdandı ama dönüp yatak odasından çıkmaya başladı. Arkasına bile bakmadı.

Beau ile uzun uzun baktı.

Başını ona doğru eğip dudakları sol kulağının üzerinde gezinirken, "Aynen öyle bebeğim," diye nefes aldı. "Arabaya döner dönmez Lane ve Ophelia'ya onu araştırtacağız."

Belli ki aynı .

Merdivenlerden aşağı inerlerken Beau vücudunu onunkiyle kundakçı dedektifinkinin arasına soktu. Ama başını eğdi ve Colton'ın tulumunun arkasındaki harfleri seçebildi. *Yangın Müfettişi.*

Zemin kata çıkınca Colton kollarını göğsünde kavuşturdu ve beklemeye başladı. Sabırsızlığı çok açıktı. Hatta sol ayağıyla

zemine karşı. Avalon son basamaktan indiğinde bakışları önce çalışma odasına, sonra da tekrar Avalon'a kaydı. Daha fazla cevap almadan gitmekten nefret ediyordu. "Yangın kitaplıkta başladı."

Burun delikleri alevlendi. "Bu davayı sivillerle tartışmamam gerekiyor. Raporumu yazmam, sunmam ve sonra-"

"Ateşin en çok orada yandığı açık. O gece üst kattayken çok yüksek bir vınlama sesi duyduğumu hatırlıyorum." Bunu tarif etmenin başka yolu yok. "Ses beni çok korkuttu." Aslında zaten ölesiye korkmuştu ama o farklı sesle birlikte dehşet kıvranmaya başlamıştı.

Bu sesi daha önce de duymuştum. Çok, çok uzun zaman önce. Çünkü New Orleans'taki yangının olduğu gece mi? Yangın evine doğru hızla ilerlerken aynı korkunç sesi *duymuştun*.

Colton'ın yüzünde sempati parladı. Bu onun zırhında bir çatlak mıydı? Kendi yararına kullanabileceği bir çatlak mı?

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bu benim ikinci yangınım. her şeyimi kaybettim. O zamandan beri yangınlar hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum."

Sağ eli kalktı. Miğferini düzeltti.

"Yangının kaynağını aramakla başlarsınız. Bu birinci adım, değil mi?" Çalışma odasına doğru ilerledi. "Kitaplık başlangıç noktası gibi görünüyor. En çok o yandı."

"En sıcak." O da çalışma odasına doğru kaydı.

"Kitap rafında hızlandırıcı kullanıldığı için mi?"

Bakışları kitaplıktaydı. Hızlı bir baş sallama. Zar zor algılanabilir. "Yanık kalıbı orada başlıyor." Bir kez daha sağ elini kaldırdı. Parmakları içeri kıvrılmadan önce avucundaki yara izleri parladı - rafa doğru bakan işaret parmağı hariç hepsi. "Yayıldığını görebilirsiniz. Rafa hızlandırıcı fırlatıldı. Kırık bir şişenin parçaları bulundu. Duyduğunuz vınlama sesine yol açmış olabilir."

"Molotof kokteyli gibi mi?" Avalon dikkatle sordu. Bütün filmlerde kullanılan buydu.

"Şişenin içinde ne tür bir hızlandırıcı olduğunu bilmiyorum. Ama iki kez vurduğuna inanıyorum. Biri şuraya." İşaret kitaplığı gösterdi. "Bir tane oraya." Parmağı piyanoya doğru sallandı. "Çok hedefli. Dürüst gerekirse, eğer buranın havaya uçmasını isteseydi, bunu yapmanın çok daha iyi yolları vardı. Bunun tek yaptığı lokal hasara neden olaktı."

Eli yanına düştü. "Bu bilgi raporumda yer alacak." Burnunu çekti. "Ve daha fazlasını söylemeyeceğim. O dosyayı dedektiflere teslim edene kadar olmaz."

"Hangi dedektifler ?" Beau kayıtsızca sordu. "Polis departmanında pek çok kişi çalışıyor."

"Cunningham genellikle benimle birlikte kundaklamalar üzerinde çalışır. Birkaç yıl önce kasabaya geldiğinden beri hep benimle çalışır. Raporu önce o alır."

"Bilgi için çok teşekkürler." Beau başını müfettişe doğru eğdi. "Bıçakla ilgili talihsizlik için de özür dilerim."

"Aksilik mi?" Colton homurdandı. "Bu bir aksilik değildi. Bu bir saldırıydı."

Beau'nun gözleri kısıldı. "Avalon'a saldırıdan sonra, eminim yatak odasında beliren yabancı adamları hafife almadığımı anlayabilirsiniz. Korkarım biraz geçmişe döndüm. İçgüdülerim beni geçirdi."

"İçgüdünüz saldırmak mı?"

"Tehlikede olduğunu düşündüğümde, kesinlikle."

Avalon ellerini vücudunun önünde kavuşturdu. "Bu bir hataydı. Erkek arkadaşım aşırı derecede korumacıdır."

Colton'ın bakışları Avalon'a kaydı. O da başını salladı. "Evet, pekâlâ. Anladım." Colton elini boynunun üzerinde gezdirdi. "Zararı yok." Omuzları dikleşti. "Ama ikinizin hemen gitmesi gerekiyor."

Ellerinden geldiğince zorladılar. "Yardımanız için teşekkür ederim," dedi Avalon.

Kaba bir baş sallama.

O ve Beau kırık kapıya doğru ilerlediler.

"Zor olduğunu biliyorum."

Colton'ın sesi onu durdurdu. Arkasına baktı.

"Yangında mahsur kalmak. Ne kadar zor olabileceğini biliyorum." Elini tekrar kaldırdı. Elini ona doğru açtı. "Artık yangınlara gitmiyorum. En iyi arkadaşımı bir tanesinde kaybettim. Onu çıkarmaya çalıştım ama..." Elini sıktı. "Yangından bir kez kurtulursan kendini çok şanslı sayarsın. Yangından iki kez kurtulursan, gidip kendine bir piyango bileti alman gerektiğini söyleyebilirim."

O ve Beau iki kez dışarı çıkmayı başarmışlardı.

"Üçüncü kez gitme." Colton'ın bakışları Beau'ya kaydı. "Bu ikiniz için de tılsım olmayacak. Bu sadece bir ölüm cezası olabilir."

* * *

BEAU Avalon'un arabasının kapısını kapattı. Jaguar'ın önünden yavaşça yürüdü ve verandasında durup onu izleyen kundaklama müfettişine bir el salladı.

Colton el sallamadı. Şok edici.

Colton telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Evet, o adam bıçakla olay yerini yakın zamanda unutmayacaktı. Şu "zarar gelmedi" kısmı? Tamamen saçmalık.

Beau sürücü tarafındaki kapıyı açtı, içeri girdi ve daha kapıyı kapatmadan - "Peki, en sonunda bizi tehdit mi ediyordu?" diye sordu Avalon, kendisini izleyen müfettişe el sallarken, "yoksa hayatta kalmamız için dostça bir tavsiye mi vermeye çalışıyordu?"

Motor homurdanarak canlandı. "Karar vermek çok zor." *Ama ben muhtemelen birinci seçeneği seçerdim.*

"Uh, huh."

Onları yola çıkardı ve kızın evinden uzaklaştırdı.

"Sence Cunningham'ı mı arıyor?"

"Bundan yüzde yüz eminim." Bunu belirlemek hiç de zor bir karar değildi.

"Cunningham'ın şehirdeki kundaklama vakalarının çoğunda çalıştığını biliyor muydunuz?"

"Yaklaşık beş dakika öncesine kadar hayır, bu çok önemli gerçeği bilmiyordum. Gerçi evinizdeki yangından sonraki sabah sizi sorgulayan dedektifin o olduğunu düşünürsek mantıklı."

"Cunningham muhtemelen yangınlar hakkında çok şey biliyordur. Nasıl . Nasıl çıkarılacağını da."

Beau başını öne eğdi. "Tekrar , artık bundan yüzde yüz eminim." Sağa döndü ve küçük bir çıkmaz sokakta durdu. Çabucak Lane'e bir mesaj gönderdi ve

Ophelia. Kundakçılık müfettişı hakkında kesinlikle daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Kundaklama müfettişı Beau'nun içindeki alarmları çeşitli nedenlerle harekete geçirmişti. *Arabandan iz yok. Yatak odasını . Neden orada olduğunu bana hiç söylemedin. Ve yemin , sesinde bir iki kez New Orleans'ın tınısını duydum.*

Avalon, "Ona bıçak çektin," diye belirtti. "Belki de ilk başta bu kadar işbirlikçi olmamasının nedeni budur."

Adamın açılmasını sağlamıştı. Rahat ve tehditkâr olmadan. O muhteşem gözlerini kırıştıtarak. Onun sempatisini çekerek. *Eğer* adam gerçekten sempatik olsaydı. Beau ona bir an bile güvenmedi. Bu noktada, dünyanın çoğunun bir maskenin ardına saklandığından emindi. "Yatak odana girmesi hoşuma gitmedi."

"Belki de titiz davranıyordu."

"Evet, ya da belki de Slater'ın arkasında onunla bağlantılı olabilecek bir şey bırakmadığından emin olmak için kontrol ediyordu. Belki-" Beau'nun telefonu çaldı ve sözlerini yarıda kesti.

İlk başta, aramanın Lane ya da Ophelia'dan olabileceğini düşündü. Az önce gönderdiği mesaja bir cevap. Ama hayır, olay yerinde yanıp sönen fotoğraf Kai'ye aitti. Fedai günün bu saatinde ne halt istiyordu? Kai geceleri çalışırdı. Normalde. Bilirsin, gerçekten çalışacak bir bar olduğu zaman.

Şimdi ne oluyor?

Parmağını ekranda gezdirdi ve telefonu kulağına götürdü. "Kai, beni başka bir şeyin yandığını söylemek için aramasan iyi olur. Çünkü bu haberi duyacak havada değilim."

"Dedektifler son bir saati beni sorgulamakla geçirdiler," diye cevap verdi Kai. "Etrafa bir göz atmak için LeBlanc'a geldim. İçeriye girip bir şey çalmaya çalışan kimse olmadığından emin olmak istedim."

"Çalacak bir şey kaldı mı?" Şüpheli.

"Fazla değil. Üzgünüm patron. Burası cehenneme döndü."

Beau homurdandı. Mekânın yanışını izlediğinde bunu anlamıştı. "Hiçbir çalışan zarar görmedi. Önemli olan da bu." Yangın barın genellikle kapalı olduğu gündüz saatlerinde çıkmıştı. Kundakçı kimsenin orada olmadığını hesaplamıştı.

Ama Lane'e güvenmedin, değil mi? O üst kattaydı. Neredeyse seni yakalıyordu. Neredeyse. Yani kundakçı olay yerinden kaçtı.

Yoksa miydi?

"Personelinize her zaman iyi bakıyorsunuz." Kai sert bir nefes verdi ve bu nefes telefona da yansıdı. "Bu yüzden şimdi buradayım. İhtiyacım olduğunda bana bir yer verdiniz. Dedektif Cunningham'ın söylediği saçmalıkların hiçbirine inanmıyorum. Sırf sigorta parası almak için kendi barınızı biliyorum."

Beau'nun sol eli burnunun köprüsünü sıkamak için kalktı. "Bana teorinin bu olmadığını söyle."

"Ne bu?" Avalon sordu.

Beau telefonu indirdi ve hoparlöre verdi. "Her zamanki gibi," diye yanıtladı Avalon. "O ahmak dedektif sigorta parası için barımı yaktığımdan şüpheleniyor."

"Ona bunun saçmalık olduğunu söyledim, patron." Kai'nin sesinde öfke titreşiyordu. "Kızıl saçlı güzel bayan dedektifin de bu teoriye inandığını sanmıyorum zaten. Çoğunlukla Cunningham'dı. et, senden hoşlandığını sanmıyorum."

"Şok edici," diye homurdandı Beau. *Dedektif Cunningham benden nefret mi ediyor? Hislerimiz karşılıklı.*

"Beni çok sıkı sorguluyordu ama sonra çağırdılar. Başka bir yangında ceset bulunmasıyla ilgili bir şey mi? Yani, lanet olsun, bu kasabada daha kaç yangın çıkacak? Hawaii'den buraya taşınmaya karar verdiğimde kimse buranın dünyanın kundakçılık başkenti olduğunu söylememişti."

Beau Avalon'a baktı. "Öyle değil." Birileri sadece çok meşgul ve çok tehlikeliydi.

Alt dudağını dişledi ve ardından "Yangının nerede olduğunu duydun mu?" diye sordu.

"Tatlım," diye fısıldadı Beau. "Biz zaten biliyoruz." Olay yerinden daha önce geçmişlerdi.

"Az önce Slater adının geçtiğini duydum," diye hatırladı Kai. "Bunun bir yardımı oldu mu?"

"Öyle." Beau'nun şüphesi doğrulandı. Şimdi, sıradaki soru, Slater'ın evinde kim ölmüştü?

"Başka ne ?" Kai itti. "Kızın üzerinde gözlere mi ihtiyacın var? Koruma vardiyası almamı mı istiyorsun? Ona karşı ne kadar korumacı olduğunu biliyorum ve bu yangınlar yüzünden aklını kaçırmak üzere olmalısın."

Aklını değil. Onun kontrolü.

"Adını koy," diye ısrar etti Kai. "Bana ne söyle, ben de yapacağım patron."

"Gözüm onun üzerinde." Doğruca ona. "Gözün barda olsun. Ve LeBlanc'a bir kundaklama müfettişinin geldiğini görürsen bana haber ver, anladın mı? Hemen mesaj at ya da ara."

"Tamamdır."

"Sağ ol dostum. Minnettarım. Bana bir iyilik daha yapar mısın? Eğer bir ateş görürsen, ondan kaç. İçine değil." Beau telefonu kapatırken nefes verdi.

"Slater'daki yangında kim öldü?" Avalon'un alçak sesle sorduğu soru. "Ve bu ne zaman sona erecek?"

Onu durdurduğumuzda.

Ama o daha tek kelime edemeden Beau bir siren sesi duydu. Yaklaşıyor gibi görünen bir siren. "Hadi eve gidelim." Düşünmeye ihtiyacı vardı. Plan yapmalıydı.

Onu güvenli bir yere götürmek için.

Arabayı çalıştırdı. Çıkmaz sokaktan çıktı. Ama sirenlerin çığlıklarını duymaya devam etti.

Ve çok geçmeden dikiz aynasında mavi ışıkların parladığını gördü. Lanet olsun. Bunun olabileceğini biliyordu. "Avalon..."

Arkasından bakmak için çoktan dönmüştü. "Onları görüyorum."

Polisler yaklaşıyordu. Bu sahneyi oynayabileceği pek çok yol vardı. Ne de olsa ilk kez avlanmıyordu. Ama ilk kez bir av sırasında onunla birlikte oluyordu. "Ophelia bir avukat."

"Ne?" Başı hâlâ arkalarından bakıyordu. "Onun özel dedektif olduğunu sanıyordum!"

"O ikisi de. O *benim* avukatım. Beni götürdüklerinde onu karakola getirmeniz gerekecek."

"Kimse seni bir yere götürmüyor!"

Ama öyleydiler. Yavaşladı çünkü yolcu koltuğunda Avalon varken bir araba kovalamacasına dahil olmak istemiyordu.

Yine de Jaguar'ın devriye arabasını toz içinde bırakabileceğini biliyordu. Onun için kızın güvenliği her zaman önce gelmeliydi.

"Beni içeri almalarına izin vereceğim. Bu zorunda." Kaçarsa, bölgedeki tüm polisler peşine düşecekti. Ve masum adamların kaçmaması gerekirdi.

Hiçbir zaman yüzde yüz masum olmadım.

"Neden seni yanlarına almak istesinler ki?"

Birçok nedeni olacağından emindi. "Bana güven, tamam mı? Beni kelepçeledikleri anda Ophelia'yı aramanı istiyorum. Ve telefonumu almanı istiyorum -hemen şimdi- ve Royal'e bir mesaj göndermeni istiyorum. Telefondaki ilk bağlantım o."

Telefonunu eline aldı. "Ona ne diyeceğim?" "Kod Avalon."

"Ne?"

"Ben serbest kalana kadar seninle kalacak."

"Seni tutukladıklarından haberin yok!" Ama göz ucuyla onun mesajı gönderdiğini gördü.

Aracı yolun kenarına çekti. "Bu rutini bir ya da yirmi kez , tatlım. Nasıl biliyorum." Sürücü tarafındaki camı indirdikten sonra ellerini gösterge panelinin üzerine koydu. "Güven bana. Ophelia'ya güven. Lane. Royal'e. Az önce saydığım kişilere, ama başka kimseye değil, anladın mı?"

"Beau..."

"Ve seni sevdiğimi unutma."

Kadının ağzı açık kaldı. O güzel ağzı öpmek isterdi ama iki üniformalı polis silahlarını çekmiş arabasına doğru koşuyordu.

"Beau LeBlanc!" En yakın polisten bir bağırı. "Ellerin havada dışarı çık!"

Avalon'a güven verici bir göz kırpması gönderdi. "Bu iş tamamen kontrolüm altında."

"Hiç de değilsin." Beti benzi atmıştı.

"Arabada kal, tatlım. Lütfen." Kapısını açtı. "Ophelia'yı gerçekten aramak istiyorum," diye açıkladı dışarı çıkarken. "İyi dostum olmadan sohbet etmek istemiyorum. Bu arada bileğimde bir bıçak var."

Polisler atladı.

On Dokuzuncu Bölüm

"O HIÇBİR ŞEY YAPMADI!" AVALON KENDİNİ TAM BİR KIRIK DÖKÜK GIBI HISSEDİYORDU. Dedektif Lynn Baker'ın masasının önünde volta atıyordu. "Sana söylüyorum, Beau bütün gün benimleydi! O yapmadı-"

Lynn'in iç çekişi sözlerini kesti. "Seninle birlikte olduğunu biliyorum. Colton Ross, Beau ona bıçakla saldırdığında senin de orada olduğunu söyledi."

Midesi bulandı. "Bu bir yanlış anlaşılmaydı." Karakola gitmek için ısrar etmişti. Beau gözlerinin önünde kelepçelenmişti. Kelepçelenmiş ve bir devriye arabasının arkasına itilmişti. "Evimdeydik. Kundakçının davetsiz misafir olduğunu sandık!"

"O bir davetsiz misafir değildi. İşini yapan bir adamdı. Orada olmamanız gerekirdi. Beau ona bıçakla saldırmamalıydı." Lynn'in bakışları sabitti. "Beau gider gitmez Colton saldırı ihbarında bulundu. Beau için arama emri çıkarıldı ve... işte buradayız."

Polis karakolunda. Beau kayıt altına alınıp sorgulanırken, Avalon endişe ve hayal kırıklığıyla aklını kaçırmak üzereydi.

"Onun yüzünü görmenin zamanı gelmedi mi sence de?" Lynn sordu. Dedektif yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum. Gerçekten. Yanlış adama aşık olan ilk kadın siz değilsiniz."

"Beau haksız değil."

"Oturduğum yerden, onun hakkında *doğru* olan çok az şey var." Lynn elini kaldırdı ve sorunları sıralamaya başladı. "O bir

İsyan çıktığında ve bir mahkum öldüğünde hapishanedeydim. Bana bunun şüpheli olmadığını söylemeyin. Beau'nun tek bir sözü, tek bir fısıltısı, muhtemelen her şeyi harekete geçirdi."

"Hayır." Avalon başını salladı.

"Ve LeBlanc'ın ne kadar sigortası olduğunu biliyor musun? Adamın başına talih kuşu konacak."

"Zaten çok parası var. Evini gördüm."

"Evet, peki, Beau'nun bu kadar parayı nereden bulduğunu sanıyorsun? Gerçekten eski usul, dürüst bir şekilde kazandığını mı düşünüyorsun?" Alaycı. "Hadi ama, sen bundan daha zekisin."

"Ben bundan daha zekiyim. Haklısın. Beau'nun isyanla bir ilgisi olmadığını bilecek kadar zekiyim. Hapishanede kaos hüküm sürerken beni koruyordu. Savcıyı korudu. Douglas saldırıya uğradığında Beau onu dışarı taşıdı."

Lynn'in kaşları kalktı. "Ne yaptı?"

"O-"

Kapı çalındı. Lynn ziyaretçiye içeri girmesini söyleyemeden kapı açıldı ve Dedektif Campbell Cunningham kafasını içeri attı. "Sorgulamaya başlıyorum. İçeride misin Lynn?" Sonra bakışları Avalon'unkilerle çarpıştı. "Burada ne işin var?"

"Beau'yu eve götürmek için bekliyorum. Bu bir yanlış anlaşılma."

Dedektiften keskin bir kahkaha sesi yükseldi. "Eve gitmiyor. Bir hücreye gidiyor. Ya da cehennem, belki de orası onun evidir."

"Lakabını anladım," diye tersledi. "Şimdi gerçekten anlıyorum."

"Hangi lanet lakaptan bahsettiğinizi bilmiyorum. Ama elimde bir ceset var. Beau'nun Jaguar'ının bugün yangın mahallinden ayrıldığını gören insanlar var."

Gözleri büyüdü. "Onunla birlikteydim! Biz sadece-" Durdu. Yanlışlıkla "*İlk haneye tecavüzümü planlıyorduk.*" demeden hemen önce. Hayır. Hayır. Şu anda bunu itiraf etmenin bir faydası olmazdı.

"Ne yapıyordun?" Campbell atağa geçti.

"Slater Wade'in evinin önünde bir tarama yapmak istedim. Ama yangını gördük ve benim evime geri döndük."

Dedektif masasının arkasındaki koltuktan kalkarken Lynn ona, "Daha iyi yalan söylemeyi öğren," diye ısrar etti. "Ya da belki, daha iyi

seni yalan söylemek zorunda bırakmayan insanlar. Şimdi, son kez söylüyorum, istasyonu terk et, Avalon. Beau'yu görmüyorsun. Ve evet Cam, sorgulama için ben de *varım*."

* * *

SORGU ODASININ KAPISI AÇILDI. Önce Campbell Cunningham girdi. Yüzü niyetli ve kızgın görünüyordu. Adımları sertti. İnanılmaz derecede önemli bir şey yapmak üzereymiş gibi sert bir tavır.

Lynn takip etti. Daha yumuşak adımlarla. Bakışları aynı sertlikteydi. Yüzünde bolca şüphe vardı.

Ama sadece ikisi vardı. Başka kimse yoktu. Tuhaf. "Arkadaşımın geleceğini sanıyordum," diye mırıldandı Beau.

"Avalon'a seni görmeyeceğini söyledim." Lynn karşısındaki sandalyeyi çekti. "O kadına yeterince şey yapmadığını mı düşünüyorsun? Onu gerçekten suçlarına ortak mı etmek istiyorsun?"

"Bunlar hangi suçlar olabilir?" Elleri önünde kelepçeliydi. Abartılı, gerçekten. "Bunları benim için hecelerseniz çok yardımcı olursunuz."

"Bir kundaklama müfettişine saldırdınız!"

Oh, bununla mı ? "Davetsiz misafir olduğumu sandım. Kendini tanıttığında hemen geri çekildim." Beau omuz silkti. "Bu kadar mı? Büyük suç mu? Çünkü söylemeliyim ki, bunu kavuşturmak kesinlikle kolaydı."

"Onu soruşturmayla ilgili ayrıntıları açıklamaya zorladınız!" Campbell suçladı.

Beau gözlerini kıstı. "Eğer 'zorla' derken... ona sordun ve o da paylaştı mı demek istiyorsun? O zaman evet. Sanırım olaya bu şekilde bakabilirsin."

"Cezai bir soruşturmayı müdahale ediyordunuz!"

Cezai soruşturmayı hızlandırmaya çalışıyordu. "Kız arkadaşına evine kadar eşlik ediyordum." Kundaklama müfettişine verdikleri hikaye buydu. Ve birileri polisleri aramakta kesinlikle hızlı davranmıştı.

Ve beni hapse attırmak.

Ama Colton'ı verandada elinde telefonla görür görmez bunun olacağından şüphelenmemiş miydi?

Campbell, Lynn'in yanındaki sandalyeyi çekti. Bacaklar zeminin üzerinde gıcırdadı. "Max Donway ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Campbell homurdanarak koltuğa oturdu. "Bundan emin misin?"

"Bu ismin bir şey çağrıştırmaması gerekiyorsa da çağrıştırmıyor. Önemi hakkında bana ipucu vermek ister misiniz?" Dedektifler onu sorguya çektiklerini sandılar.

Onları sorguya çekmekle meşguldü. İstihbarat için iyi bir fırsatı boşa harcamanın anlamı yoktu.

"Tabii, tabii, seve seve yaparım." Campbell onu bir şahin gibi izliyordu. "Çok uzun zaman önce değil, Teğmen Wesley Vaughn - onunla daha önce tanışmıştınız, değil mi? LeBlanc'ın yerinde çıkan yangında?"

"Bu isim tanıdık geliyor," diye izin verdi Beau. Bir yandan Campbell'ı dikkatle izlerken bir yandan da merak ediyordu... *Max Donway de kim? Söylesene artık şu bilgiyi.*

"Max Donway McKinley hapishanesinde gardiyandı." Beau yüz ifadesini değiştirmede.

"İnanıyorum ki bugün oradaydınız, değil mi? Korkunç bir şey, o isyan."

"Korkunç," diye Beau. Gözünü kırpmadı.

"İlginç bir hikâye..."

Birini duymayı bekliyordu.

"Görünüşe göre Max Donway, Avalon Trahan'ın Everett Thomas ile ilk konuşmasını yaptığı sırada odada bulunan muhafızlardan biriydi."

Kahretsin. Bu gerçekten ilginçti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü on dakika önce savcı Douglas Baptiste ile konuştum ve bana söyledi."

Lynn'in bakışları Beau ve Campbell arasında gidip geldi.

"Max Donway bugün işe gelmedi," diye açıkladı Campbell. "Karışımımıza eklenecek ilginç bir unsur daha, değil mi? Bir grup mahkûmun sihirli bir şekilde hücrelerinden çıkıp Everett Thomas'ı öldürdükleri gün işe gelmedi."

"İşin içinde büyü olup olmadığını bilmiyorum." Beau duvardaki saatin tik taklarını duyabiliyordu. "Kimsenin bağırıldığını hatırlamıyorum

bana abrakadabra."

Campbell'in gözleri kısıldı.

"Ama Teğmen Wesley Vaughn'a geri dönmeye ne dersiniz?" dedi Beau. Dedektifin sözünü dinletmek büyük bir çabaydı. "bana onun bir şey yaptığını söylemek üzereydiniz, ah, çok uzun zaman önce değildi sanırım?"

"Max Donway'in cesedini Slater Wade'in kiralık evindeki yangından çıkardı."

Beau hala ifadesini değiştirmede. Nefes alış verişinin değişmesine bile izin vermedi.

"Gardiyanın vücudunun yüzde doksanından fazlası yanıklar içindeydi ve soğuktan ölmüştü."

"Bu kadar çok yanıkla onun cehennem ateşi olduğunu düşünürdüm." Kalbi göğsünde sıkışıyor gibi görünürken bile alaycı sözler.

Campbell hemen ayağa fırladı. "Seni orospu çocuğu! Bir adam öldü." Gözleri parladı. "Ve sanırım doğrudan katiline bakıyorum. Ateşle oynamayı seven acımasız bir piç."

* * *

AVALON polis merkezindeki check-in masasının önünden geçti. Ophelia'nın yolda olması gerekiyordu. Telefonda iki kez konuşmuşlardı ve Ophelia her an gelebileceğine dair ona güvence vermişti.

Acele edin, lütfen acele edin. Eğer Ophelia gerçekten Beau'nun avukatıysa, sorguda onunla birlikte olması gerekmez miydi? O olmadan polisler Beau'yla nasıl konuşabilir?

Avalon cam kapılardan içeri baktı ama Ophelia'dan hiçbir iz göremedi. Avalon döndü ve Ophelia ile çarpıştı-

İtfaiyeci mi?

Uzun boylu, siyah saçlı. Üzerinde mavi bir itfaiyeci tişörtü ve bir çeşit mavi kargo pantolonu vardı. Teğmen Wesley Vaughn'un gözlerinde gölgeler vardı. Sol yanağında bir kül lekesi vardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı hemen. "Seni orada görmedim." Yutkundu. Başını salladı.

Yolundan çekilmeye başladı ama durdu. "Her şey yolunda mı?" Çünkü hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"İnsanları kurtarmayı seviyorum. Bu yüzden bu işi yapıyorum. Kurtarmak için. Yardım etmek için." Sesi çok boğuk çıkmıştı. Sanki çığlık atıyormuş gibi. Ya da bir yangınla mücadele ediyormuş gibi. "Ölüleri enkazdan çıkarmayı sevmiyorum. Onlar seninle kalıyor. Onları asla ama asla unutmazsınız." Uzun bir nefes. "Dedektif Cunningham'a ifade veriyordum. Gitmem gerek."

Ve hâlâ onun yolunu kesiyordu. "Bugün biri mi öldü?"

Başını salladı. "Çok fazla yanık var..." Başını iki yana salladı. "İstasyonuma geri dönmeliyim. Mürettebatımı kontrol etmem gerek."

Yolundan çekildi. Ama Wesley aceleyle istasyondan çıkarken bile Royal oradaydı. Kenara çekildi ve kaşlarını çatarak itfaiyeciye baktı. Wesley ona iki kez bile bakmadı.

Avalon kapıdan fırladı ve istasyonun merdivenlerinde Royal ile karşılaştı.

"O adam Azrail'e benziyordu." Royal, Wesley'nin ardından baktı. "Asla iyi bir görünüm değil."

"Polisler Beau'yu gözaltına aldı."

"Avalon kodunu bu yüzden almış olabilirim." Ona elini uzattı. "defolup gitmemiz gerek."

"Uh, hayır. Oraya geri dönmemiz gerekiyor." İstasyonu işaret etmek için başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Ve Beau'ya yardım etmeliyiz!"

Yüksek topuklar basamaklarda tıkırdadı. "İşte bu yüzden buradayım!" Ophelia aceleyle onlara doğru gelirken el salladı.

Lane adımlarını gölgeledi.

"Beau'yu görmeme engel olamayacaklar." Ophelia'nın sesi biraz soluk soluğaydı. "Bu sahneyi uykumda bile yapabilirim. Onu hemen buradan çıkarırım. Tabii ben onu susturmak için içeri girene kadar götünden bir laf edip polisleri daha da kızdırmaz ve hepimizin canını cehenneme çevirmezse."

"Bu bir hata." Hepsinin bunu anlaması gerekiyordu. "Onu saldırıyla suçluyorlar. Bir kundaklama müfettişine saldırdığını söylüyorlar."

"mi yaptı?" Lane sordu. Ophelia'nın hemen arkasında duruyordu.

"Bir hata," diye tekrarladı. Bunu daha kaç kez söylemesi gerekecekti? Hata. Yanlış anlama. Lanet olsun. "Adamın kim olduğunu bilmiyorduk. Colton-"

"Colton Ross?" Ophelia neredeyse atlayacaktı.

"Evet, Colton Ross. Kendisini bir kundaklama müfettişi olarak tanıtır tanıtmaz, Beau bıçağını indirdi."

Royal gözlerini sıkıca kapattı. "Tabii ki bıçağı vardır. Her zaman bir tane bulundurur."

"Şu anda onu sorguluyorlar, değil mi?" Ophelia'nın bakışları istasyonun kapılarına doğru kaydı. "Lane, hadi! Orada olmamız gerek."

"*Benim* de orada olmam gerekiyor." Avalon'un Beau'nun yanında olması gerekiyordu.

Royal'in gözleri açıldı. "Avalon Kodu, seni güvenli bir yere götürmem gerektiği anlamına geliyor. Beau senin yanına gelene kadar koruman olarak kalmam gerekiyor. Biraz iddialı konuşacağım ama şu anda olman gereken yerin karakol olduğuna inandığını sanmıyorum."

Avalon'u incelerken Ophelia'nın bakışlarını sempati kararttı. "Ona burada yardım edemezsin ama ben edebilirim. Onu olabildiğince çabuk serbest bırakacağım ve sonra sana gelecek." Dudakları inceldi. "Colton Ross bir zamanlar New Orleans FD'de görev yapıyordu. Lane ve ben pek bir şey bulamadık ama geçmişini araştırmak yeterince kolaydı. Adam New Orleans'taydı ve şimdi Beau'yu burada, Savannah'da hapse attırmayı başardı. Beau hapiste ve Colton'ın bildiği *sen* tek başınasın Avalon."

"Öyle değil," dedi Royal hemen. "Beni onun insan kalkanı olarak düşün." Eli hâlâ yukarıdaydı. Avalon'u bekliyordu.

"Beau'yu buradan çıkaracağım," diye söz verdi Ophelia. "*Güven bana.*"

Avalon başını salladı. "Sana güvenmemi söyledi." Bakışları Lane'e kaydı.

Sonra Royal'a. "Hepinize."

"Eğer ona güveniyorsanız," Royal elini indirmede, "o zaman bize güvenin."

Hiçbir parçası o istasyondan ayrılmak istemiyordu. Ama Beau'ya yardım edebilecek kişi o değildi. O zaman olmazdı. Ophelia'ya, "Onu dışarı çıkar," dedi.

Acımasız bir baş sallama. "Yapacağım. Ancak bunu yapabilmesi için güvende olduğunuzu bilmesi gerekir. Eğer senin için endişelenmekten çıldırırsa, adam

normalden bile daha zor. Ve bu çok şey ifade ediyor." "Kod Avalon," diye mırıldandı Royal.

Avalon sonunda onun uzattığı eli tuttu. "Bu arada, bu karmaşa sona erdiğinde, ders dışı etkinliklerin hakkında ciddi bir konuşma yapacağız."

Kaşları havaya kalktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Her neyse. Kendini uyarılmış say. Parti sona erdi."

İç çekiyorum, o kıvrılmış onun parmaklar
etrafında Onun. "Beau Senin böyle bir
oyunbozan olduğundan hiç bahsetmemiştim."

Yirminci Bölüm

"HEPİMİZİ ZAMAN VE EMEKTEN TASARRUF ETTİRİN VE HAYATINIZDA BİR KEZ OLSUN DOĞRU OLANI YAPIN.

şey." Campbell yüzünde tiksintiyle Beau'ya baktı. "Suçlarını itiraf et. Yaptığın şeyle ilgili gerçeği kabul et."

Elbette, bazı şeyleri itiraf edebilirdi. "İtiraf ediyorum-"

Kapı uçarak açıldı. Ophelia kapı aralığını doldurdu. Lane hemen arkasında duruyordu.

Senin bir pislik olduğunu kabul ediyorum. Bu içten sözleri dedektifle paylaşma fırsatı bulamamıştı. Çok kötü oldu. Belki bir dahaki sefere.

Her zaman bir sonraki olacaktı.

"Burada neler oluyor?" Ophelia dramatik bir şekilde suçlayan bir sesle sordu. "Şüphelinin avukatı olmadan bir şüpheliyi sorgulayan iki dedektif *değil* herhalde?"

"Adam hiç avukat istemedi," diye tersledi Campbell. "Ve sen de burada olmamalısın. Neden herkes sanki burası serbest bir yermiş gibi içeri dalıyor? Burası kapalı bir sorgu odası."

Beau boğazını temizledi. "Aslında bir avukat istedim. Unutulmaması gereken önemli bir nokta olduğuna inanıyorum."

Campbell ona göz kırptı. "Ne?"

"Polisler beni kenara çektiğinde yaptığım ilk şey buydu. Onlara gerçekten arkadaşım Ophelia ile sohbet etmek istediğimi söyledim." O

omuz silkti. Kelepçeli elleri masanın üstünü sıyırdı. "Sanırım onlara 'iyi dostum' olmadan sohbet etmek istemediğimi bile söyledim. Yine de buradayız. Sohbet ediyoruz."

"Ben onun *yakın arkadaşı* Ophelia Raine'im," diye tatlı tatlı açıkladı. "Onun avukatı."

"Özel dedektif sensin." Campbell'ın yüzü buruşmuştu. Bu onun için normalden de kötü bir ifadeydi.

"Ben bir özel dedektif ve avukatım." Yüzünde küçük bir gülümseme belirip kayboldu. "Git dedektif arkadaşlarına sor. Onlar benim kim olduğumu çok iyi bilirler. Birçok şapka takmaya bayılan bir kadını çünkü hepsi beni şık gösteriyor." Arkasından bir el salladı. "Bu da ortağım Lane."

Lane avukat değildi. O bir özel dedektifti. Yani, evet, teknik olarak ortağıydı. Ama polisler karşı muğlak ifadeler kullanmıştı. Beau bu numarayı ondan öğrenmişti ve şimdi her fırsatta kendi avantajına kullanıyordu.

"Müvekkilim özellikle avukatıyla konuşmak *istedikten* sonra onu konuşturduysanız..." Başını hüzünlü bir şekilde salladı. Hatta diliyle bir tut-tut tıklaması yaptı. "Bu senin için oldukça sorunlu olacak."

"*Tam da suçlarını itiraf etmek üzereydi!*" Campbell'ın alnına yakın bir damarı şişerken nefesi kesildi.

"Gerçekten mi? Masum bir adam neden bir şey itiraf etsin ki?" Duvardan bir sandalye çekip Beau'nun hemen yanına koydu. "Bu arada." Sandalyesine yerleşirken tırnaklarıyla Beau'nun koluna dokundu. "Colton Ross eskiden New Orleans'ta itfaiyeciydi."

Beau ayağa fırladı.

Ama Lane onun arkasına geçmişti ve Lane'in omuzlarını sertçe kavraması onu tekrar aşağı itti.

Lynn ve Campbell ona kaşlarını çatarken Ophelia, "Bunu bilmek istersiniz diye düşündüm," diye mırıldandı. "Ayrıca Avalon'un istasyondan ayrıldığını da bilin. O emin ellerde. Ama bir an önce eve dönmeni gerçekten çok istiyor." Dedektiflerle yüzleşirken parmakları önünde küçük bir çan kulesi şeklinde bir araya geldi. "Şimdi, bu durumu hızlandırmaya ne dersiniz? Masum bir müvekkilim var. Sizin de bu olayla ilgisi olan ya da olmayan bir adamla yanlış anlamanız var."

ve Beau'nun buradan çıkıp gitmesi için ne olması gerektiğini bilmek istiyorum. Tercihen önümüzdeki otuz dakika içinde."

"Colton'la yıllar öncesine nasıl gidiyor?" Lynn başını eğerek sordu. Biraz öne doğru eğildi.

"Beau buradan yürüyerek çıkmayacak. Cesedimi çiğnemedен bu katil yürüyemez," diye hırladı Campbell.

"Bu ayarlanabilir," diye teklif etti Beau.

Lane onun omuzlarını sıkıca kavradı. "Dostum, hiç yardımcı olmuyorsun."

Hayır, muhtemelen değildi. Onun kötülüğü. Ama dedektifle kibarca oynamak

Cuntingham mı? Çok zor.

* * *

Royal Avalon'a, "Biraz uyumalısın," diye öğüt verdi. "Saat gece yarısına yaklaşıyor."

Ve Beau hala evde değildi. Saatlerdir volta atıyordu. Birçok kez ön pencereden dışarı baktım.

Beau'nun evindeydiler. Beau'nun güvenlik sistemi sıkı sıkıya yerindeydi. Ama Beau hiçbir yerde yoktu.

"Ophelia kısa bir süre önce bana bir güncelleme mesajı gönderdi. Vazgeçmiyor. Colton karakola geldi. İfadesinin üzerinden tekrar geçti ve gitti. Polisler ona New Orleans'ta geçirdiği zamanı sormaya çalışınca sesini çıkarmadı ve oradan uzaklaştı."

Sanki bu büyük, yanıp sönen bir uyarı işareti değil miydi?

"Ophelia polislerin artık ondan şüphelendiğini düşünüyor, ama hala Beau'ya karşı çıkan bir kundaklama müfettişinin sözlerine sahipsiniz. Ve Beau bıçağı çektiğini itiraf etti." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Adam bugünlerde çok fazla şey itiraf ediyor."

Perdenin düşmesine izin verdi. Beau yakınlarda değildi. Karanlığa bakmayı bırakmalıydı. "Ders dışı etkinliklerden mi bahsediyorsun?"

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Avalon ona doğru döndü. "Beau'yla birlikte katillerin izini sürüp onları bayılttıktan sonra polislerin bulması için kelepçeyip bırakma alışkanlığınızdan bahsediyorum. Bir de kırmızı fiyonk takıyorsunuz. Çünkü bu unutulmayacak bir dokunuş, haksız mıyım?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Katillerin işledikleri suçların yanlarına kâr kalması fikrinden hoşlanmadığınız için mi?" Bu onun şüphesiydi. "Ama bu çok ölümcül bir alışkanlık."

Royal homurdandı. "Konuşmayı seven birisin. Gerçi teknik olarak seninki bir alışkanlık değil, ölümcül bir kariyer yolu."

Son zamanlarda kesinlikle ölümcül bir hal almıştı. "Ateşle oynuyorsun."

Gülüşmeler. "Hayır, bence bu senden sonraki adam olmalı. Sağda solda yangın çıkaran o." Şimdi koltuktan kalktı. "Hadi ama Avalon, Beau ve ben uzun zamandır peşinde olan adamı yakalасаk gerçekten kızarmıydın? Onu kelepçeyip erken bir Noel hediyesi gibi polisleri bekletirsek?"

"Plan bu mu? Onu kelepçelemek mi? Yoksa onu öldürmek mi?"

Royal ona doğru yaklaştı. "Bence Beau'nun istediği olsaydı, adam kendini yerde bulurdu."

"Ve olması gereken *de* bu muydu? Beau kundakçı hakkında bir soruşturma başlattı, ekibini çağırdı ve fail bulunduğunda sen ve Beau devreye mi girecektiniz?" Cevabı beklerken nefesini tuttu.

Başını eğdi. "Eğer evet dersem, bu Beau'dan nefret etmene neden olur mu? Bir tür canavar olduğunu düşündüğün için ondan kaçacak mısın?"

Dudakları birbirine yapıştı.

"Seni yıllardır seviyor." Künt. "Tam olarak Beyaz Atlı Prens olmadığını anlıyorum ve ona sadece seninle ve gölgelerde takılmaması gerektiğini söyledim, ama hiçbir zaman senin için yeterince iyi olduğunu hissetmedi. Sizi koruması gereken insanlar tarafından bir kenara atıldığınızda, kendinizi iyi hissetmeniz çok zor."

Kendisi hakkında konuşuyor. O ve Beau. "Beau çok iyi."

"Sevmen için yeterince iyi mi? Onun ne olduğunun ötesine bakabilir misin?"

-Onu sevmek için ne yaptı? Ya da kirli işleri halledip külleri temizlediğinde ve böylece nihayet güvende olduğunuzda -gerçekten güvende olduğunuzda- çekip gidecek ve asla arkanıza bakmayacak mısınız?"

Bu konuda çok net olmaları gerekiyordu. "Beau'dan uzaklaşmaya hiç niyetim yok."

Gözleri büyüdü.

"Ama gelecekteki çocuklarımın babasının her gece gizlice dışarı çıkıp katil avlamasına da izin vermeye niyetim yok. Çok tehlikeli bir , de öyle değil mi? Golf oynamasını tercih ederim. Çok daha az stresli."

"Bir bok için golf oynayamaz." Royal şaşkınlıkla başını salladı. "Az önce ona çocuklarının babası mı dedin?"

"Gelecekteki çocuklar. Henüz yok. Kıçını karakoldan kurtarana kadar da olamaz." Bir kez daha pencereye yöneldi. Dışarı baktı.

Karanlık.

"Ona aşıksın."

"Ve hayatımı kurtarıırken neredeyse öldüğünden beri öyleyim. Bir kahraman saplantım var ve gördüğüm tek kahraman? O. O yüzden bana Beau'nun yeterince iyi olmadığından bahsetme." Perdeyi sıkıca kavradı. "O benim istediğim her şey."

"Karanlık tarafı olan bir adam mı istiyorsun?"

"ne kadar karanlık var bilemezsin. Beau bana mükemmel uyuyor." Her .

Şimdi eve gel, Beau. Eve, bana gel.

* * *

"BU ÇOK SAÇMA!" Ophelia'nın sözlerine sabırsızlık karıştı. "Saatlerdir buradayız. Müvekkilimin evinde, yatağında uyuyor olması gerekirdi! Sonsuz bir döngü içinde aynı sorulara tekrar tekrar cevap vermemeli!"

Lynn nefes verdi. "Sanırım burada işimiz bitti."

Bu ses . Sebep. Hakkında Zaman. Beau biliyordu o oldu gece yarısından sonra. Lanet olası saat bütün gece tik-tak tik-taklamıştı. En azından dedektifler yumuşamış ve bir süre kelepçelerini çıkarmışlardı. Campbell hemen, "Gitmiyor," diye yalanladı. "Elimizde bir hücre var. onu bekliyor. Yarın mahkemeye çıkarılacak."

"Oh, lanet olsun-" Beau öfkeyle başladı.

Kapı açıldı. "Gitmekte özgür."

Bütün gözler açık kapıya çevrildi.

Douglas Baptiste kapının girişinde duruyordu. Başının yan tarafında bir bandaj vardı.

"Ama ama DA Baptiste," diye Campbell.

"Patronunla çoktan konuştum. Suçlamalar değil. Dava düştü. Colton Ross ile de telefonda konuştum. Hepsi bir yanlış anlaşılma." Başını Beau'ya doğru eğdi. "Gitmekte özgürsün."

"Hayır!" Campbell'dan anında bir yalanlama.

Douglas iç çekerek, "Evet," diye cevap verdi. "Ve eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, bunu kaptanınızla görüşün."

"Yapacağım," diye yemin etti dedektif. "Seninle işim bitmedi, Beau LeBlanc!" Sorgu odasından hışımla çıktı.

"Ona aşık olmasından endişeleniyorum." Ophelia sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Bazı insanlar kolay kolay bırakmazlar."

Lane onun elini tuttu ve sandalyeden çekti. "Çok yorgunsun. Seni yatağa götüreceğim."

"Mükemmel." Diğer elini Beau'ya doğru uzattı. "Sana bir fatura göndereceğim."

"Tabii ki yapacaksın." Ayağa kalktı. Sırtını gerdi. Ne kadar zamandır o koltukta oturuyordu?

"Çok yakında... başka şeyler hakkında da konuşacağız," diye söz verdi.

Yapacaklarından emindi. Ama Dedektif Baker hâlâ onları izliyordu ve savcı da odadaydı, bu yüzden bu konuşmayı kesinlikle sonraya saklayacaklardı. Şu anda tek istediği Avalon'a gitmekti. "Sana borçluyum."

"Kesinlikle. Bana çok şey borçlusun."

Lane onu kapıya doğru çekti. "Gecenin geri kalanında beladan uzak dur, olur mu dostum?"

Hiçbir söz vermedi. Beau onları takip etmek için dışarı çıktı.

Douglas onun yoluna çıktı. "Hayatımı kurtardın."

"Hayır. Sadece düştüğünde seni kaldırdım." Ya da bir mahkum onu serdiğinde.

Douglas gözlerini Beau'dan ayırmadan, "Dedektif Baker, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" dedi.

"İstediğiniz kadar zaman ayırın. Ben eve gidiyorum." Sürünerek yanlarından geçti. "Arkadaşını dinle," diye Beau'ya ısrar etti. "Beladan uzak dur. Sorgu odamda olman hoşuma gitmiyor."

Orada olmayı sevdiği gibi değil. *Avalon'la birlikte olmak istiyorum.* Yumuşak bir tıkırtıyla kapı dedektifin arkasından kapandı.

"Kafama vuran mahkum mu? Adı Shamus Quarrel. Onu ömür boyu hapis cezasıyla hapse gönderdim."

"Yani seni sevmiyor, tamam."

"Mahkemede cezası okunduğunda, onu götürmek için üç gardiyan gerekti. Onlar götürürken de beni nasıl parçalayacağını haykırmaya devam etti." Bir duraklama. "Beni o koridorda bıraksaydınız, şu anda ölmüş olurdum. Bu konuda hiç kuşkunuz olmasın. Yani..." Bir öksürük. "Sana daha sonra teşekkür edebileceğimi söylemiştin. Bu anı benim teşekkürüm olarak kabul et."

İlginç. "Borçlarınızı hep böyle hızlı mı ödersiniz, avukat bey?"

"Hayır. Bazen bazı şeyleri anlamam biraz zaman alıyor. Ama anlıyorum. Her zaman."

"Bildiğim iyi oldu."

"Slater Wade'in evinde bulunan cesedin McKinley'den bir gardiyana ait olduğunu zaten *bildiğinizi* varsayıyorum."

"Sanırım Campbell bu gerçekten bir ya da iki kez bahsetti. O dedektif çok konuşkan biri."

"Avalon ve ben Everett Thomas'la ilk kez konuştuğumuzda o muhafız da odadaydı."

Beau başını salladı.

"Elinde Slater Wade ile bağlantılı telefon kayıtları vardı. Slater ve Everett arasındaki bağlantıydı. Yani Slater'ın Avalon'a evinde saldırması emrini Everett vermiş gibi görünüyor."

Buna inanabilirdi. Ama parçalar hâlâ eksikti. "Bekçiyi kim öldürdü? Ve Slater'ın kiralık evini kim yaktı?"

"Belki sen biliyorsundur diye düşündüm. Ya da en azından sınıfla paylaşmak istediğin birkaç fikrin vardır."

"Bilseydim, ölmüş olurdu."

Douglas yüzünü buruşturdu. "Yeni, yarı arkadaşından bir ipucu al. Böyle şeyleri savcıya anlatma."

"Colton Ross listemde."

Douglas'ın alnı kırıştı. "Seni tutuklattığı için mi?"

"Çünkü Avalon'un Garden District'teki yangına yakalandığı sıralarda New Orleans İtfaiyesi'nde çalışıyordu. Çünkü onu saatler önce kızın yatak odasını karıştırırken buldum. Ve beni tutuklattığı için, evet."

"Araştırmamı istediğiniz başka isimler var mı? Kontrol etmem gereken kişiler?"

"Dedektifleriniz diğer olası katillere değil de bana odaklanmakla meşgul görüldüğüne göre... evet, işte keşfedilecek bir şey." Sanki savcının yardımını geri mi çevirecekti? Öyle bir şey olmayacaktı. Yine de savcının yardım teklif edeceğini hiç düşünmemişti. "Adamınız Campbell ateş hakkında çok şey biliyor."

Gözleri büyüdü. "İşin içinde bir dedektif olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

Beau omuz silkti. Savcının noktaları birleştirebileceğini düşündü. Ne de olsa söylediği şeyi söylemişti.

"Fantastik." Douglas'ın sesi fantastikten başka bir şeymiş gibi geliyordu. "Ekibim kundakçının birkaç potansiyel kurbanını daha buldu." "Artık bir ekibin mi var?" Başını salladı. "Elbette. Neden olmasın?"

"İstihbaratı ofisinize göndereceğim. Birlikte daha hızlı ilerleme kaydedebiliriz."

"Kesinlikle yapabiliriz." Douglas elini Beau'ya uzattı. "Seni cinayetle içeri attırmaya çalıştığım zaman için özür dilerim."

"Ben masumdum." Eline baktı. "Bir yapma." "Seni cinayetle içeri tıkacıma söz vermeme ne dersin?"

Suçlu mu?"

"Elbette. Ama unutma, nefsi müdafaa cinayet değildir." Elini . "Haksız mıyım, avukat bey?"

Sessizlik. Sonra, "Sen anlaşılması zor bir orospu çocuğusun."

"Bunu bana daha önce de söylemişlerdi."

Douglas onu bıraktı. "Jaguar'ını hacizden kurtardım. Bunu da teşekkürümün bir parçası olarak kabul et." Jaguar'ı bulmak için yol tarifini sıraladı. "Sizin için hızlı bir yürüyüş olmalı. Anahtarlar içeride bekliyor olacak, böylece gidip Avalon'u bulabilirsin. Önceliğinin o olduğunu biliyorum. McKinley'de ona nasıl göz kulak olduğunu gördüm."

"Onu bulmana gerek yok. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum." *Eve. Ve senin için eve geliyorum, tatlım.* "Yardımın için teşekkürler, DA."

Douglas onun yolundan çekildi. "Kıçını kurtardığın için teşekkürler, LeBlanc."

Beau kapıya doğru yöneldi. "Seni dışarı taşıdığımdan bahseden oldu mu? Hem de çok dikkatli bir şekilde?"

"Orospu çocuğu."

Beau gülümseyerek sorgudan ayrıldı. Karakoldan çıkarken, ters ters bakan Dedektif Campbell Cunningham'a tek parmakla el salladı.

Ophelia ve Lane istasyonun ön kapısının yanında bekliyorlardı.

"Bırakmamı ister misin?" Lane sordu.

"Teşekkürler ama görünüşe göre aracım bekliyor." Savcının izniyle.

* * *

TELEFONU ÇALDIĞINDA, Avalon bir santim sıçradı. Ani çılgılık onu şoke etti. Uyuduğundan değil. Yatakta bile değildi. Piyanonun yanında volta atıyor ve Beau'dan haber bekliyordu.

Telefonu kaptı ve kulağına götürdü. "Beau?" "Eve geliyorum."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Aklandın mı? Suçlamaları düşürdüler mi?"

"Dostun Douglas Baptiste suçlamaları düşürdü."

"Özür dilerim. Aramızda çok kötü bir bağlantı olmalı. Savcının suçlamaları düşürdüğünü söylediğinize yemin edebilirim."

"O yaptı." Bir ıslık. "Belki de tam bir ahmak değildir."

"O değil," diye fısıldadı. Royal onun önüne geçti. *"Beau eve geliyor"* diye mırıldandı.

Royal'in nefesi aceleyle dışarı çıktı.

"Arabamı alıp sana döneceğim." Bir duraklama. "Royal yakınlarda, değil mi?"

"Delicesine sert bir koruma gibi tam önümde duruyor." "Ve siz ikiniz kibarca oynuyorsunuz?"

Tam olarak oynamıyoruz. "Bizim için endişelenme. Sadece buraya gel."

"Ama senin için endişeleniyorum." Yumuşak. "Her zaman. Güvende olmanı istiyorum, Avalon. Sen önemlisin. Bunu , değil mi?"

Telefonu tutuşu sıkılaştı. "Sen de önemlisin Beau." "Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söylemek zorunda değilsin." ". " *Sen* .

"Jaguar'ı görebiliyorum. Kaldırıma yakın." Adam başka bir şey daha söyledi ve bu sefer kadın bağlantıyı kaybetti.

"Beau? Seni duyamıyorum."

"Geliyorum... eve..."

"Nerede olursan ol, bağlantı berbat." Onu bırakmak istemiyordu ve Avalon aralarındaki bağlantının her an tamamen kopmasından korkuyordu. "Dikkatli olmak mı? Çabuk eve dön. Seni bekliyor olacağım."

"Avalon..." Yumuşak. Biraz hüzünlü. "Hayatım boyunca... bekliyordum..."

"Beau? Tam olarak anlayamadım-"
Ama arama sona ermişti.

* * *

Hayatım boyunca seni bekledim.

Onu duymamıştı. Sonunda aramayı kaybetmişti. Ama sorun değildi. Yakında Avalon'la birlikte olacak ve ona ne kadar önemli olduğunu tekrar söyleyebilecekti. Onun için her şey demek olduğundan şüphe etmesini asla ama asla istemiyordu.

Jaguar'ı sağda bekliyordu. Polisler araca el koymuştu. Onu olay yerinde kelepçeleyip devriye arabasının arkasına bindirmişler, sonra da Avalon peşine düşmüştü.

Avalon.

Karakola kadar devriye arabasının arkasına binmişti. Karakola vardığında, kendisini dinleyen herkese bir hata olduğunu söyleyip durmuştu. Bir yanlış anlaşılma.

Onu savunmaya devam etti. Onun sırlarını biliyordu. Hepsini. Ama onu *savunmaya* devam etti.

Hataymış, kışımın kenarı.

Kilitli olmayan kapıyı açtı. Kim kilitsiz bir Jaguar'ı içinde anahtarlarla bırakır ki? Arabasını çaldırmaya mı *çalışıyorlardı*? Bir polis karakolunun yakınında bile olsa, bir Jaguar tamamen güvenli olmayacaktı. Lanet olsun.

Beau içeri girdi. Hala telefonu tutuyordu ve-

Boynuna bir şey saplandı. Sert bir şey. Sanki bir arı sokmuş gibi.

Elini kaldırdı, hala telefonu tutuyordu ve kırdı...

Bu ne böyle? İğne mi?

Yumuşak kahkahalar kulaklarını okşadı. "Owen Bell'den hiçbir şey öğrenmedin mi? Çünkü ben öğrendim."

Piçin biri Jaguar'ının arka koltuğundaydı. Beau yumruğunu savurdu ve ucubenin çenesine çarptı. Ama özensiz bir vuruştı. Zayıftı. Vahşi. Çünkü-

Kendimi hissetmiyorum.

"Owen kurbanlarında hep at sakinleştiricisi kullanırdı. Tranq onları çok kolay bayıltır. Şıringayı öyle bir pompaladım ki dostum." Daha fazla kahkaha. "İyi geceler, göt herif."

Hayır. Hayır. Telefon hala ondaydı. Elinde tutuyordu. Elini yumruk yapıp sallamıştı ve arama yapmaya çalışırken parmakları telefonu karıştırıyordu.

Bağlantıları...

Biriyle bağlantı

kurun...

"Uyandığında cehennemde olacaksın. Sana söz veriyorum."

Beau bilincinin son parçasının da siyah bir denize aktığını hissetti.

* * *

ROYAL'S TELEFON RANG. Kaşlarını çatarak cebinden çıkardı ve ekrana baktı. "Az önce seninle iki saniye falan konuşmadı mı?"

nce?" diye sordu Avalon telefonu kulağına götürürken. "Kardeşim,
eğer konuşmak istiyorsan daha iyi bir servise ihtiyacın var-"

"Uyandığında cehennemde olacaksın."

Kanı buz tutmuştu. "Beau?"

"Sana söz veriyorum."

Beau'nun sesi değil. Kardeşinin sesi değil. "Beau!" Royal kükredi. Ve
Avalon ona doğru hamle yaptı.

Ama hat .

Bölüm Yirmi Bir

BEAU'NUN KIRPIKLERİ KIRPIŞARAK AÇILDI.

"Sana yeterince sakinleştirici pompalayamadan şırıngayı kırdın."
Karanlık. .

"Alevler başlayana kadar gözlerini bir daha açmayacağını düşünüyordum ama sanırım bu şekilde her şeyi içine sindirebilir ve neden ölmen gerektiğini öğrenebilirsin. Ayrıca bir arkadaşımın çok özel son isteğini yerine getirme zevkini de yaşayabilirim."

Kolları... arkasındaydı. Soğuk ve sert bir şey bileklerini sarmıştı.
Sarsıldı. Yine mi kelepçe? *Bu gece benim gecem değil.* "Evet, onlar kelepçe olmalı. Onları kıramazsın. Owen Bell'e tokat attığında bile ondan kurtulamadı. Everett de öyle."

Beau'nun önünde bir ışık parladı. Bir kibrit çakıldı. Ve o kibrit konuşan adamın yüzünü aydınlattı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şaşırdın mı?" Sert bir nefes verdi.

Kibrit söndü. Karanlık
geri geldi.

"Çoğunlukla..." Beau homurdandı,
"sadece kızgın." Kahkahalar karanlıkta
onu kovaladı.

* * *

"Telefonunun yerini tespit etmek için kullandığı uygulama Beau'yu hâlâ polis karakolunun yakınında gösteriyor ama Douglas Jaguar'ın gittiğine yemin ediyor. Beau *gitmiş*." Telefonda Ophelia'yla konuşurken korku Avalon'u parçalamak üzereydi.

"Lane ve ben şu anda buradayız. Royal bizi çağırır çağırmaz istasyona geri geldik." Ophelia'nın sesi endişeyle doluydu. "Beau burada değil. Göremiyorum."

"Ne?" Neredeyse telefonu kıracaktı. "Ne oldu?"

Royal onun arkasına doluştu.

"Beau'nun telefonu. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bir kaldırımın yanında paramparça olmuş."

Royal yemin etti. Avalon telefonun hoparlörünü ve cihazı sağ elinde tutuyordu.

"Biri onu kaçırdı."

Avalon bu ifadeyi net bir şekilde duymuştu. Lane'den gelmişti.

"Seni duyabiliyor." Ophelia'dan hızlı bir karşılık. "Onu korkutmamaya çalışıyorum."

"Çok geç," diye karşılık verdi Avalon. "Çok korktum. Biri onu kaçırdı mı?" Kundakçı. Ve eğer Beau onun elindeyse...

Royal bana kulak misafiri olarak ne söylemişti? Beau'nun cehennemde uyanmasıyla ilgili bir şey.

Cehennem ateşti. saran alevler. Sizi hapseden. Sizi öldüren.

"Hayır." Alçak sesle. Sert. *"Hayır."* Daha yüksek. Daha sert. *"Hayır!"*

Royal yine küfretti.

"Onu bulacağız," diye söz verdi Ophelia çabucak. "Olduğun yerde kal, anladın mı? Yardım çağırmak için karakola gidiyoruz. *Onu bulacağız.*" Telefonu kapattı.

Avalon gözlerini telefonuna dikti. Ama cihazı göremedi. Alevleri gördü. "Beau'yu ateşe atacak." "Sikerim öyle işi."

Royal'in bakışlarıyla karşılaşabilmek için başını kaldırdı. "İkimiz de cehennemin ne olduğunu biliyoruz." Cehennem sizi tüketen alevlerdi.

Royal yutkundu.

"Beau'yu bulmalıyız," dedi. "Şimdi."

"Nereye bakacağımızı bilmiyoruz-"

Sözlerini bir zil sesi böldü. Onun telefonu değil. Onun telefonu.

İçine bir umut doldu. Hattını en son arayan kişi Beau'ydu.
Hayır, gerçek Beau değil. Beau'nun telefonu ama başka biri konuşuyor.

Royal sesin erkek olduğunu söylemişti. Sessiz.

Telefon yine çaldı.

"Cevap !" Avalon neredeyse bağıırıyordu.

Sersemlikten uyanır gibi başını salladı ve telefona cevap verdi.

"Hoparlör, hoparlör!" Avalon her şeyi duymak zorundaydı.

Aramayı hoparlöre almak için parmağını ekranda kaydırıldı. "Royal?
Selam dostum, ben Kai."

Royal'in nefesi hayal kırıklığına uğramış bir telaşla dışarı çıktı.

"Şimdi olmaz, Kai."

"Geç olduğunu biliyorum ama Beau'ya telefonla ulaşamıyorum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. *Beau'ya ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.*

"Bara bir kundaklama müfettişi gelirse onu aramamı istedi."

"Hayır. Şimdi," diye hırladı Royal.

"Tanrım, senin neyin var? Bak, yemin ederim *bara* birinin *girdiğini* gördüm. Her yerde sarı polis bandı var ama az önce biri içeri girdi. Bu saatte, kundaklama müfettişi olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen içeride içki bulacaklarını düşünen birkaç serseri çocuktur. Ama Beau'ya haber vermek istedim. Şimdi binanın arka tarafına gidiyorum ve-oh."

İşte bu kadar. Kai durdu. "Ne oldu?" Royal talep etti.

"Beau'nun Jaguar'ı. Sanırım içerideki o. Yanlış alarm için üzgünüm. Geldiğini görmedim. Ben, uh, bir doğa çağrısındaydım. Unuttum-"

"Hayır!" Royal'den keskin bir çığlık.

"Hayır!" Avalon'dan da aynı derecede vahşi bir çığlık. "Uh...bir sorun mu var?"

Royal ona, "Beau'ya göz kulak ol," diye emretti. "Ama dikkatli ol.

Çok, çok dikkatli ol."

Avalon çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Beau LeBlanc'ın evindeydi, bu da onun da LeBlanc'ın evinde olmak üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Neler oluyor?" Kai'nin endişeli sesi.

Avalon soruyu arkasından duydu. Arkasına baktı.
Royal onun peşindeydi.
Royal, "Beau'nun tehlikede olduğunu düşünüyoruz," dedi.
Düşünmek mi? Düşünecek bir yoktu. Beau tehlikede idi. Ve onu kurtaracaklardı.

* * *

"EVERETT THOMAS ve ben birlikte büyüdük. Bunu biliyor muydun? Hayır mı? Çok meşgul bir piç olduğun kesin. Sağda geçmiş eşeliyorsun. Ya o noktaya ulaşmışsındır ya da keşfetmeye çok yaklaşmışsındır diye düşündüm." Başka bir kibritin parıltısı yüzünü aydınlattı. Kibriti eğdi ve bir mum yaktı. Işık etrafına yayıldı. LeBlanc's'ın içindeki bir masanın kömürleşmiş kalıntıları üzerinde duran kalın, beyaz bir mum.

Barın ana bölümünde değil. Hayır, ana kısım yok edilmişti. Süslü tezgah. Müşteriler için stokladığı pahalı viskilerin hepsi. Arkasında kül ve yıkım bırakan bir cehennemde yok olup gitmişti. Ama bina bir zamanlar büyük bir depoydu. Kıvrımlar ve dönüşlerle doluydu. Arka odalar. Birinci kattaki bazı bölümler yangında zarar görmemişti.

Titreyen mumun zayıf ışığında bile evini tanıyordu. LeBlanc's'ı, binayı satın aldığı ilk halinden farklı bir şekle sokmak için kan ter içinde kalmıştı. Bunu nasıl bilmez?

Beau bir sandalyede idi. Yangından bir şekilde kurtulan birkaç kişiden biriydi. Sandalye altında sallanıyordu. Sabit durmaya yakın değildi. Nefes aldığı anda duman ve... *viski mi* kokuyordu? Evet, viski kokusu her yerdedi. Ve giysileri... giysileri neden bu kadar ıslaktı?

Ama şu anda kıyafetlerinin bir önemi yoktu. Önemli olan önünde bekleyen katildi. Tam o beyaz mumun yanında.

"Geçmiş kurcalamayı bıraksaydınız, şu anda burada olmazdınız. Ama kazıyordun. Kazmak ve kazmak. Bırakmıştın

New Orleans. Ben gitmiştim. Everett bile gitmişti... ama sen durmayacaktın, değil mi?"

Beau çenesini kaldırdı. "Siktir ."

"Buraya onun için , değil mi?" Evet.

"Sır tutabilir misin? Bekle, yakında öleceksin. Elbette saklayabilirsin." Elini mumun alevi üzerinde salladı. Kibritin ışığı çoktan sönmüştü. "Biz de buraya onun için geldik."

Avalon.

"Everett kendisine benzeyen kadınları öldürmekten zevk alıyordu. Bunu fark ettiniz mi? Hepsi aynı yapıda, aynı boyda ve saçları onunkine yakın tonda. Gözleri bile aynıydı. Çünkü o . Bu onu özel yapıyordu. Ben de birkaç kez denedim ama... o olmadıklarını biliyordum. Aslının yerini hiçbir şey tutamaz, haksız mıyım?"

"Sen... öldün." Dili ağzında kalınlaştı ve Beau kül tadı aldığına yemin etti.

"Hayır, ama yakında olacaksın. Everett'in son arzusunu getireceğim. Ona suikast emrini verenin ben olduğumu düşünürsek, en azından bunu yapabilirim."

"Piç kurusu!"

Masanın üzerinde, titreyen mumun yanında duran bir şeyi aldı. Öne doğru yürüdü. "Bunu tanıdın mı?"

Beau gözlerini kıstı.

"Yapmalısın çünkü o senin bıçağın. Karakolda kanıtların arasındaydı. Onu kanıtların arasından çıkarma cüretini gösterdim. Dışarı çıkmanı bekledim. Jaguar'ını almaya gideceğini biliyordum." Daha fazla kahkaha. "Bunca yıldan sonra, yine Jaguar'ı almak zorunda kaldın, değil mi?"

"Nasıl..." Kalbi güm güm atıyordu. Neredeyse acı veriyordu. Göğsünde ağırlaştı.

"Bu sakinleştirici sert vuruyor, değil mi? Dozlar konusunda pek iyi değilimdir. Ve iri yarı kışın şıngayı kırmadan önce vücuduna ne kadar girdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Uyuşturucu bana göre değil. Ve dürüst olmak gerekirse, bıçaklar da değil." Elindeki bıçağa baktı. "Çok fazla kan var. Kandan hoşlanmam. Everett? O severdi. Gençken deneyler yapardık."

Kelepçeler Beau'nun bileklerini ısırdı. O sandalye sallanıyordu. Sarsıldım.

"Ateşi sevdim. Küçükten başladım. Bilirsiniz, koruyucu ailelerin evlerini yakmak. Kıyafetleri yakmak. Oyuncakları. İnsanlara ulaşmak biraz zaman aldı."

"Çünkü senin... insanları yakmaman gerekiyor!"

"Royal senin kardeşin gibi, değil mi? Ama gerçekte değil? Everett ve ben de öyleydik." Bıçağı hâlâ elinde tutuyordu. "Bir gün benim kaldığım grup evine geldi. Bazen biriyle bağ kurarsınız, bilirsiniz. Everett bıçağını kullanmayı severdi. Ona çok pis olduğunu söylemeye çalıştım. Ben ateş olduğum için, onun benim zıttım olmasının havalı olacağını düşündüm. Ben yandım. Neden boğulmasına izin vermiyorsun? Ateş ve su. Havalı, değil mi?"

Hayır, değildi.

"Onun için suyu denedik. Pek işe yaramadı. Everett suyun altında çığlıkların duyulmadığını söyledi. Çığlıkları duymayı severdi. Sanırım onun için en iyi kısmı buydu."

"Çünkü o...hasta...bir pislikti..." Beau bileklerinden kan damladığını hissedebiliyordu. Kelepçelere karşı o kadar zorlanmıştı ki kanıyordu.

"Öyleydi. Katılıyorum. Kahretsin ama onun bu yönünü seviyordum." Bir iç çekiş. "Bana annemi öldürttü. Seninki gibi, benim annem de beni terk etti. Yedi yaşındaydım. Öylece çekip gitti. İnsanlara onu korkuttuğumu söyledi. *Beni*. Lanet olası bir çocuk. Ama onu buldum. Everett ve ben bulduk. Bambaşka bir hayatı vardı. Başka bir çocuk. Onu izledim, bekledim ve yalnız kaldığında onu ateşimin içine hapsettim."

İlk kurban. Kırk yaşında bir eş ve anne. "Sen öldürdün ...öz annen mi?"

"Hak ettiği buydu. Sırada Bay Carter vardı. Eski atölye öğretmenim. Beni ihbar edecekti çünkü beni sınıfta alevlerle uğraşırken yakalamıştı. Ben de onun evinde alevlerle uğraştım." Beau'ya doğru bir adım daha attı. "Bana çok benziyorsun, görüyor musun?"

"Görüyorum... hasta bir ucube." *Ve seni öldüreceğim.*

"Annen seni terk etti. Royal ile kendi aileni -bir kardeş- kurdun. Seni izliyordum. *Biliyorum*. Benim annem

beni terk etti. Kendi kardeşimi buldum, Everett."

"Az önce bana söyledin." Nefesi kesildi. Piç kurusu o lanet bıçakla çok yakındaydı. "Az önce bana Everett'i öldürdüğünü söyledin."

"Sana benden bahsedecekti. Kilit altında olmaktan hoşlanmıyordu. Bunu kaldıramazdı. Avalon onu görmeye gittiğinde kırılacağını biliyordum. Sana daha önce de söyledim, kurbanları? Onlar oydu. Havuzdaki gün yüzünden. Çünkü-"

Bir kapı çarptı.

Katilin kafası döndü. Vücudu hareketsiz kaldı.

Beau sandalyede öne doğru . Kelepçelere karşı zorlanmaya devam etti.

Geriye doğru sallandı. Sarsılmaz sandalye sallandı.

Kapının çarpılmasını başka hiçbir ses takip etmedi. Katilin omuzları gevşedi. "Bu bina yıkılacak. Tekrar yanacak ve sonra yıkılacak. Herkes bunun bir reflash olduğunu söyleyecek. Olur böyle şeyler. Yangınlar böyle yerlerde yeniden alevlenebilir." Tekrar Beau'ya baktı. "Avalon'u ilk kez doğum günü partisinde gördüm. Süslü bir şehir . Everett cankurtaran olarak işe girmişti. Bu yüzden boğularak ölmesi çok zekice olurdu! Bir kızı vardı ve ben izlerken onu suyun altında tutuyordu. Avalon koşarak geldi, biz de kızı yüzeye çıkarmak zorunda kaldık. *Avalon'un bizi gördüğünden emindik*. Kıza yardım ediyormuşuz gibi davranmaya çalıştık. Ama ya Avalon gerçeği biliyorsa? Bu yüzden Avalon'un evine gitmek zorundaydım. Avalon hiçbir polisle konuşamazdı. Ya bizi hatırladıysa? Yangını onu durdurmak için çıkardım." Hızlı, acele kelimeler. Sanki Beau'dan çok kendisiyle konuşuyordu. "Ölmesi gerekirdi. Ama sen -"Onu kurtarmaya geldin."

"Will... her zaman onu kurtarır."

"Hayır, ölmeyeceksin. Ölmüş olacaksın. Ölüler kimseyi kurtaramaz." Bıçağına baktı. "Everett Avalon'a senin bulunmanı ve bağırsaklarının kesilip bir kurdeleyle bağlanmasını istediğini söyledi. Onun için en azından bunu yapabileceğimi düşünmüyor musun? Son arzusunu yerine getirmek? O benim için bir kardeş gibiydi. Bu kısım kardeşim için olacak." Bıçağı kaldırdı ve-

"*Ondan uzak durun!*" Gölgelerden bir ses yükseldi.

Kai'nin sesi.

Kai karanlıktan fırladı. İleri doğru koştu.

Katil ona doğru döndü.

Kai ileri doğru koşarken bile Beau bacaklarını kaldırdı ve katile çarptı. Olabildiğince sert. Katili sırtından ve uyluğunun üst kısmından yakaladı ve adam külle kaplı zemine çarptı. Sandalye Beau'nun altında sallandı ve sonra geriye doğru devrildi. Düştü ve tahta parçalandı. Beau iki büklüm oldu ve sandalyeden kurtulmayı başardı ama kelepçeler hâlâ arkasındaydı. Ayağa fırladı.

Bıçağın Kai'nin göğsüne saplandığını görmek için tam zamanında.

* * *

"KAI TELEFONUNA CEVAP VERMİYOR." Royal'in sesi korku ve öfke doluydu. "Kahretsin, araba kullanıyor olmalıydım!"

"Ben hallederim." Elinde olan şey gaz pedalının sonuna kadar . Beau'nun yedek aracını, bir SUV'yi almışlardı ve şu anda onları LeBlanc'ın evine doğru savuruyordu. "Ophelia ve Lane'e mesaj mı attın?"

"Evet, bizimle LeBlanc'ta buluşacaklar." Eli gösterge paneline çarptı. "Bu gerçekleşiyor olamaz!"

Gerçekleşiyordu. Beau tehlikedeydi. Her an önemliydi. Yol karanlık ve boştu ve araba daha hızlı gidemezdi.

Araba neden daha hızlı gidemedi?

, *Beau. Dur bakalım.*

* * *

"Olduğun yerde kal, yoksa boğazını keserim." Bıçak Kai'nin boğazındaydı. "Şu anda hâlâ nefes alıyor ama bana doğru bir adım daha atarsan kendi kanında boğulacak."

Kai hâlâ nefes alıyor muydu? Beau bundan emin olamadı. Ama ilerlemeyi bıraktı çünkü bu Kai'nin hayatıydı.

"Başka bir kahraman." Tiksinti. "Şimdi ne yapıyorsun, onları işe mi alıyorsun?"

"Onu öldürmek istemezsin."

"Ben de seni öldürmek istemedim ama sen Avalon'dan uzak durmadın. Onu yıllar önce öldürmek istedim. Denedim. Everett denedi. Ama her zaman korumaları vardı. *Senin yüzünden.* Bitmemiş bir işti, anlamıyor musun? *Bizi golf kulübünde gördü.*"

"Golf kulübündeki kıza ne oldu?" Beau o pisliği konuşurması gerektiğini biliyordu. Konuşmak ve Kai'nin boğazını kesmemek. Beau kıza tam olarak ne olduğunu da biliyordu. *Kız ölmüştü.*

"Avalon kullandığımız havuzun yakınına kadar geldi. Özel bir alan olması gerekiyordu. Avalon'un aptal partisi kulübün diğer tarafındaydı! Orada olmamalıydı. Lanet olası Avalon."

Beau öne doğru eğildi.

"Kızın gitmesine izin vermek zorundaydık. Ama sadece o zaman. Sadece bir anlığına. Herkes gittiğinde Everett onunla ilgilendi. O kadar sarhoştı ki ona ne yaptığımızın farkında bile değildi. Everett'in o zamanki numarası buydu. Onları sarhoş etmek. Sonra acı başlayana kadar umursamazlar." Bıçağı Kai'nin boğazından uzaklaştırdı. "Bunları çok severdi. Bayılırdı. Dünyada eti kesmek kadar güzel bir şey olmadığını söylerdi. Merak etme, ölmeden önce bir sürü kesik hissetmesini sağladım. Bir övgü, değil mi?"

Pek sayılmaz. Beau bir adım attı- "*Dur!*"

Bıçak tekrar Kai'nin boğazındaydı.

Beau durdu. *Konuşmaya devam etsin.* "Mahkumların Everett'e saldırmasını nasıl sağladın?"

"Sanki çete bağları olan bir tek sen varsın? New Orleans'ta nasıl hayatta kaldım sanıyorsun? O günlerde senin ve benim içinde bulunduğumuz çevreler birbirine çok yakındı. Çok, çok yakın. Başka bir hayatta en iyi arkadaş olabilirdik. Avalon'un olmadığı bir hayatta."

Beau savruldu. Hayır, lanet dizleri büküldü. Ani bir baş dönmesi dalgası onu tekrar yere düşürdü.

"Bu sakinleştirici olmalı. Tamam, Owen Bell'in bundan neden bu kadar hoşlandığını anlamaya başlıyorum. Kendime not, faydalı olabilir."

Beau gözlerini kırptırdı. Gözleri mum alevine kilitlendi. Tekrar tekrar titredi.

Ve sonra çizmeli bir ayak yüzüne tekme attı. Beau kül tadı almayı bıraktı ve geriye uçarken kan tadı aldı. Başı yere çarptı ve bağlı ellerinin üzerine düşerken kelepçeler sırtına saplandı.

Sonra bıçak boğazına dayandı. "Onları senin peşinden hastaneye gönderdim."

On altı yaşındayken onu öldürmeye gelen çete üyeleri.

"O gece bir araba çalman gerekiyordu. Avımı çalman değil. Onlara sana güvenilemeyeceğini söyledim. Polislerle konuşacaktın. Araba hırsızlığı çetesiyle ilgili her şeyi anlatacaktın. Avalon'umu rahat bırakmalıydın. Bırak ."

"Hayır..." Kan tükürdü. "Senin."

"Olacak. Sen ve şuradaki piç mi? İkiniz de yanmak üzeresiniz. Bu gerçekleştiğinde hayatta olacaksınız. En iyi kısmı da bu. Seni buraya hapsedeceğim ve buradan çıkamayacaksın. Ama önce... Everett'in istediği yay hakkında..." Ve bıçak Beau'nun vücudundan aşağı düştü. Gömleğini yardı. Ve piç kurusu onu karnından bıçakladı.

Beau acı içinde kükredi. Bıçak ona tekrar saplandı.

Ve tekrar.

Kolları . Yumruklarıyla karşılık veremiyordu.

Vücudu çok zayıftı.

"Everett'i öldürmek istemedim ama başka seçeneğim yoktu. Sonra iletişim kurmamıza yardım eden muhafızı öldürmek zorunda kaldım çünkü arkamda tanık bırakamam. Bu yüzden Avalon'un işini bitirmek zorundayım. *Tanık yok.*" Bıçağı geri çekti. "*Kandan nefret ediyorum.* Her yere bulaşıyor. Sümüksü ve pis ve Everett'in bundan neden bu kadar hoşlandığını bilmiyorum-"

Beau ona kafa attı. Olabildiğince sert bir şekilde kafasını adamın kafasına çarptı. Bıçak adamın elinden fırladı. Beau bıçağın odanın diğer ucuna fırladığını gördü. Ama bir sonraki anda adamın yumruğu Beau'nun yüzüne doğru savruldu. Bir yumruk. Bir tane daha. Bir tane daha.

Beau'nun kafası bir kez daha yere çarptı. Sertçe. Döndü ve mumun titremesini gördü.

Yumruk ona tekrar vurdu.

Defalarca bıçaklanmıştı. Kendini uyuşmuş hissediyordu. Sakinleştiriciden mi? Kan kaybından mı? Beau bilmiyordu. Bir parçası sadece gözlerini kapatmak istiyordu. Bir an için dinlenmek.

Ama başka bir parçası Avalon'u istiyordu. Ve lanet gözlerini kapatırsa Avalon'u bir daha göremeyecekti.

Vücudunu döndürdü. Sert ve garip bir dönüş onu savrulan yumruktan uzaklaştırdı. Sonra Beau dizlerinin üzerinde doğruldu. Kahrolası kelepçeler! Saldırgan tekrar üzerine geldi ve Beau omzunu adamın göğsüne doğru fırlattı. İkisi de bir kez daha yere çakıldı. Mum sallanıyordu. Alev titredi, titredi ve...

"Beau?"

Biri onu çağırıyordu.

"Beau!"

Önemli biri. Çağrı uyuşukluğu delip geçti.

Avalon!

Yanındaki piç de gülüyordu.

"..." Beau'nun kulağına bir fısıltı. "Senin için yangınla savaşacağını mı? Param, savaşmayacağını söylüyor. Bence alevleri görür görmez kaçacak." Sonra Beau'yu itti. Ayağa fırladı.

Beau ayağa kalkmaya çalıştı. Bacakları... kahretsin, bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordu!

Bakışları karanlık odanın içinde gezindi. Avalon'un sesini duymuştu. Avalon neredeydi?

Gözleri mumun yanından geçti. Titreyen ve dans eden mum. Titreyen ve-

"Kıyafetlerinin neden bu kadar ıslak olduğunu merak ettin mi? Buraya son geldiğimde bütün iyi viskileri kullandım ama merak etme, bu sefer kendiminkini getirdim. Çok daha ucuz bir versiyon ama yine de işini görecektir." Ve mumu çekti. Onu... o karanlığın ortasındaki bir tür su birikintisinin yanına koydu ve-

Ateş.

Hayata sıçradı. Sanki sadece kendisi için yaratılmış mükemmel bir izi takip ediyormuş gibi yanıp sönererek dışarı fırladı.

Beau gözlerini ilk açtığında neden bu kadar çok viski koktuğunu anladı. Kıyafetleri neden ıslaktı. *Beni viskiyle ıslattı. Bütün odayı ıslattı.*

Ve ateş Beau için geliyordu.

Piç kurusu daha fazla kibrit yaktı. Ateşini yaydı. Ve Beau'ya doğru alevlendi.

"Beau!" Avalon'un çığlığı.

"*Uzak dur!*" Beau bağırarak karşılık vermeye çalıştı. "*Uzak dur!*" Yangın yaklaştı.

Yirmi İkinci Bölüm

"BEAU!" KORKU, AVALON'UN KALBINİN ÜÇ ZAMANLI BİR RITIMLE ÇARPMASINA NEDEN OLDU.

araçtan atladı. "*Beau!*"

Neredeydi o? Ve *Tanrım, lütfen iyi olsun.*

"Binanın önünde neredeyse hiçbir şey kalmamış," diye hırladı Royal. "Arka tarafta olmalı!"

Arka tarafa doğru koştular. Karanlık binanın arka tarafına doğru ilerlerken Avalon'un ayakları toprağı dövüyordu. Kai Jaguar'ı arkada gördüğünü söylemişti. Ve o- "Duman!" Avalon'un nefesi kesildi. "Duman kokusu alıyorum!"

Royal ileri atıldı.

"Beau!" diye bağırdı kovalarken. "*Beau!*"

Arka kapıya ulaştılar. Yoksa yan kapı mıydı? Eski depo kesinlikle çok büyüktü ama kapı aralıktı ve Royal çoktan içeri koşmaya başlamıştı, duman kokusu daha da güçlenmişti ve hayır, alevlerin çıtırtısını duyabiliyordu. Onun peşinden koştu ve karanlığın içine girdi ta ki-

"*Geri çekilin!*"

Gerçek kelimeler mi? Yoksa sadece ateşin çıtırtısı mıydı? Çünkü yangın çok şiddetliydi. O ve Royal bir çeşit büyük depoya girmişlerdi. Ve ateş, yılan gibi bir çizgiyle zeminde dalgalanıyordu. Yoluna çıkan her şeyi vuran bir yılan gibi. Dehşet onu bir an için olduğu yerde tuttu, geçmişini geri geldi ve doğrudan ona çarptı.

"Yerde bir ceset var!" Royal'den bir bağıriş.

Kalbi durdu. Hayır, hayır. Beau olmaz. "Hayır!"
O ve Royal alevlerden kaçtı. Cesede ulaştılar. Yüzüstü yatıyordu.
Royal onu ters çevirdi.

Alevler yükseldi.

Beau değil.

"Kai," dedi Royal.

Kai'nin göğsünde bir sürü kan vardı. Her saniye daha da büyüyen ve çalkalanan alevlerin ortaya çıkardığı kan. Titreyen parmakları Kai'nin boğazına giderken bile ağzını kapatmak için tişörtünü yukarı çekti.

Bir nabız. Zayıf. Ama orada. "Yaşıyor," diye nefes nefese kaldı. Ama onu dışarı çıkarmazlarsa uzun süre hayatta kalamazdı. "Onu... onu almak zorundasınız."

"Beau burada." Royal, Kai'nin üzerine çömeldi. "Beau'yu bırakmayacağım!"

O da değildi.

"Al...onu!"

İkisinin de kafası sağa doğru döndü. Bu kesinlikle bir sestti. Ateşle birleşen bir ses. Korkunç bir çığlık.

Alevlerin ötesinde, uzak tarafta sıkışıp kalmış olan Beau'yu görebiliyordu... Beau? "Alın... onu!" Beau duvara yaslanmıştı. İşte böyle

Baktım. Duvara yaslanmış. Elleri arkada mıydı? Neden? "*Çık... dışarı!*"

Ateş onları ayırdı. Ateş... Her yerde ateş.

"Siktir." Royal'dan öksürük. "Kai'yi... kaldıramazsın."

Kai onun iki katı büyüklüğündeydi. Onu sürükleyebilirdi. Kaldırabilir miydi? Kaldıramazdı.

"Geri döneceğim," diye yemin etti Royal. "Beni duyuyor musun, Beau? *Geri döneceğim!*" Kai'yi omzunun üzerinden çekti. Kai gevşek bir şekilde asılı kaldı. Royal geldikleri yoldan geri dönmeye çalıştı.

Alevler.

Dönerken ve sonunda karanlığa doğru koşarken kaçmak zorunda kaldı. Başlangıçta gittiklerinden farklı bir yol. *Lütfen, dışarı çıkın. Dışarı çık.*

Ve Beau'ya nasıl ulaşacağını bulmaya çalışırken çömelmeye devam etti.

Bakışları odayı taradı. Vücudunun arkasındaki duvara yaslanırken etrafında yarım bir daire oluşturan ateşi. Ateş ikisinin arasındaydı. Bir sürü kıvrımlı alev.

"Seni seviyorum." Beau'nun sözleri.

Dizlerinin üzerine mi çökmüştü?

"Çık...dışarı." Sert. Ateşin içinde kırılıyor.

Başını sola çevirdi. Ateş.

Sağa doğru. Ateş.

"Çık...dışarı!" Beau'dan bir yalvarış.

Ona ulaşmak için ateşin üzerinden atlaması gerekecekti. Alevleri geçmeyi başarsa bile, ikisi de kapana kısılacaktı.

Daha ne kadar zamanı vardı? Duman havayı kalınlaştırdı. Isı tenini yaktı. "Ben... seni seviyorum." Onu duyabiliyor muydu? Yoksa ateş çok mu gürültülü yanıyordu? "Seni *seviyorum. Seni seviyorum!*" Sonra arkasını döndü ve ateşten kaçtı.

* * *

AVALON GİTTİĞİNDE GÜLDÜ.

Kaçacağını biliyordu.

Ama Beau, biliyor muydu? Yoksa onun için savaşacağını mı düşünmüştü?

Beau dizlerinin üzerindeydi. Onu görebiliyordu. Ama çok uzun sürmez. Alevler onu ele geçirecekti.

Çok uzun sürmez.

Güle güle, Beau LeBlanc.

* * *

AVALON koşarak binadan çıktı. Çılgınca etrafına bakınırken nefes nefese kalmıştı. Tam...*orada*.

"Avalon!" Royal'in çığlığı.

Onu görmezden geldi. Jaguar'a doğru koştu. Kapıyı çekip açtı. Anahtarlar içerideydi. Sadece bekliyorlardı. Atladı.

"Avalon!" Royal elini ön cama vurdu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı.

Ama sonra biri onu geri çekiyordu. Sert kollar onu yakaladı. Kaşlarını çattı ve karanlığın içinden görmeye çalıştı. Bu Dedektif Cunningham mıydı?

Royal döndü ve dedektifin çenesine bir yumruk indirdi.

Motoru çalıştırdı. Direksiyonu tuttu. Ve emniyet kemerini bağladı. Sikerim böyle işi. Gaz pedalına bastı ve binaya doğru hızla ilerledi. Her yer duman içindeydi. Ama o noktayı hatırladı. Beau'nun olduğu yeri. Duvara sıkışmıştı.

Arabanın onu öldürmesine izin verme. Dumanın onu öldürmesine izin verme. Onu öldürmeme izin verme.

Hızlanmak için fazla yeri yoktu. Bu aptalca fikir işe yaramayabilirdi. Dişlerini kilitleyip dua ederek direksiyonu kavradı ve Jaguar'ı LeBlanc'ın arabasına doğru fırlattı. Tam da Beau'nun sıkışmış olabileceğini düşündüğü noktaya. *Hadi ama, yapısal bütünlük. Zayıf ol. Yeterince zayıf ol.*

Direk duvara çarptı. Ve geri sıçradı. Ya da araba geri döndü. Ama hasar vardı. Binaya. Jaguar'da. Zayıflık. Sadece daha sert vurması gerekiyordu.

Geri döndü. İleri uçtu.

Onu öldürmeme izin verme. Kendimi de öldürmeme izin verme.

Ve tekrar vurdu. Metalin çıtırtısı. Camın çığılığı. Bu sefer hava yastığı açıldı. Yüzü ona çarptı.

Etrafındaki her şey bembeyaz oldu.

Hava yastığına doğru itti.

Binanın yan tarafından yükselen alevler dışında her yer bembeyazdı.

Arkasında siren seslerini duydu.

* * *

HAVA ONA ÇARPTI. Daha temiz hava. Hava onu boğmuyordu ve lanet bir araba da neredeyse ona çarpıyordu. Beau ağırlaşan göz kapaklarını açık tutmaya çalışırken birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve bir Jaguar'ın ön tarafına baktı.

binanın içine girmiş. Paramparça olmuştu ama kesinlikle bir Jaguar'dı. Duvarı delip geçmişti.

"Beau!"

Avalon'un sesi. Avalon savaşıarak ve tekmeleyerek Jaguar'dan çıktı ve duvarda açtığı delikten sürünerek geçti. Ama alevler daha büyüktü. Uzuyordu. Havadaki daha fazla oksijen onları daha da . Daha fazla yaklaşılamazdı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Daha kaç kere söylemesi gerekecekti?

Ama Avalon tam oradaydı. Onun kolunu tuttu. Ona gülümsedi. Ve sonra başka biri onu arkadan yakaladı.

Beau arkasına baktı.

Arkasında bir itfaiyeci duruyordu. Maske yerinde. Regülatörden nefes alıyor. Tam teçhizat vücudunu kaplıyordu, böylece alevlerden korunacaktı. Başını korumak için kask takıyor.

Katil onun arkasında duruyordu. Kılık değiştirmişti. Ama Beau onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

İtfaiyeci başını salladı. O-

Avalon tüm vücudunu itfaiyecinininkine doğru fırlattı. Ona çarptı ve adam şaşkınlıkla sendeleyerek geri çekildi. Adam kaydı. Düştü.

"*Hadi... gidelim!*" Avalon'un çığlığı.

En azından Beau onun çığlığının bu olduğunu düşündü. Kadın onu itti ve Beau da onunla birlikte çırpındı. Jaguar'ı sıyrarak geçtiler. Bekleyen gecenin içine girmeyi başardılar. Jaguar duvarla karşılaştığında küçük bir açıklık oluşmuştu... ve duvar çoğunlukla savaşı kazanmıştı. Dışarı fırladılar ve Beau nefes nefese kaldı. "Kelepçelendi. İçkiyle kaplı! Eğer ateş bana dokunursa..."

"Oh, Tanrım." Avalon'un korkmuş sesi. Onu ileriye doğru itti. "Binadan uzaklaş! Uzaklaş!"

Neredeyse düşüyordu ama kadının çelik gibi tutuşu onu ayakta tuttu. Öne doğru yuvarlandılar. *Uzaklaşın. Uzaklaş.*

Dedektif Cunningham yoluna çıktı. Silahını çekmişti. "Neler oluyor?"

"Kelepçe anahtarları!" Avalon haykırdı. Öksürdü. Boğuldu. "Onlar... evrensel. Onları bize ver, hemen!"

Silahı tereddüt etti. Ama sonra aceleyle ileri atıldı.

Beau döndü. Ateşle yüzleşti. LeBlanc'ın cehennemiyile yüzleşti. Bir yer kaç kere yanabilirdi ki? Lanet olsun.

Yaralarının acısını hâlâ hissetmiyordu ve bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu. Kaç kere bıçaklanmıştı?

"Bu kan." Avalon'un kırık sesi. "Beau...?"

Kelepçelerin çözüldüğünü hissetti. Elleri serbestti. ateşe dikti. Binanın yan tarafında Avalon ve Jaguar'ın izniyle açılmış olan deliğe. Delikten ateş ve duman çıkıyordu.

O izlerken duvarın bir kısmı daha yıkıldı. Ve sonra bir itfaiyeci alevlerin arasından fırladı. Ama Beau'ya doğru koşmuyordu. Ellerini Avalon'a doğru uzatmıştı. Bir eli bir bıçak tutuyordu.

Hayır.

Beau'nun artık boşta olan sağ eli, Dedektif Cunningham'ın az önce kılıfına koyduğu silahı kavradı. Silahı kılıfından çıkardı. Nişan aldı.

Kovul
dum.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Dört hızlı patlama. İtfaiyeci yere düştü.

Bağırışmalar vardı. Bağırışlar. Çığlıklar. Hayır, çığlıklar değil. Bunlar siren sesleriydi.

Cunningham silahı Beau'dan kaptı. Dedektif düşen itfaiyeciye doğru koştu. Adam hareket etmiyordu.

Beau hâlâ dizlerinin üzerindeydi ama bu bile bir çaba gibi geliyordu. Artık o kadar da uyuşuk değildi. Ateşin şiddetine rağmen damarlarında soğuk dolaşıyordu. Beau, "Bu... katil," demeyi başardı.

Cunningham itfaiyecinin kaskını ve maskesini çıkardı.

"Teğmen... Wesley Vaughn," diye mırıldandı Beau.

Kahra

man.

Katil.

Ölü.

Beau bundan emin olmuştu. Emin olması gereken bir şey daha mı vardı? Başını Avalon'a doğru çevirdi. Hayatta. Güvende.

Önemli olan da buydu.
Ona gülümsedi ve sonra karanlığa doğru ilerledi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"KAHRAMANLARIN KÖTÜ ADAMLARA DÖNÜŞMESINDEN HOŞLANMIYORUM." DEDEKTİF Lynn Baker masasının arkasında dururken ters ters baktı. "İşimi büyük bir baş belası haline getiriyor."

Beau homurdandı. Dikişleri çekilmişti ama şikâyet edecek değildi. Sonunda hastaneden çıkmıştı. Hakkında hiçbir suçlamada bulunulmamıştı. Ve Avalon güvendedeydi. Yüzde yüz güvende. "Peki ya kötü adamın kahraman olduğu ortaya çıkarsa? Bu durum hakkında ne hissediyorsun?"

Avalon'un yumuşak parmakları kolundan aşağı kaydı. "Bunu konuşmuştuk.

Kötü adam sen *değilsin*."

Dedektif Cunningham, Lynn'in masasının kenarına tünerken, "Tartışılabilir," diye mırıldandı. "Dört kez ateş etmeniz gerektiğinden hâlâ emin değilim."

Ah, ne şüpheli bir adam. "Wesley Vaughn *beni uyuşturup kaçırdığında* bana verdiği at sakinleştiricisi yüzünden aklımı *kaçırmıştım*. Elinde bıçakla Avalon'a doğru geldiğini gördüm ve tepki gösterdim. Onu bıçaklayacağından ya da alevlerin içine çekmeye çalışacağından korktum." *Ya da her ikisini de yapacaktı çünkü o çılgın, katil bir piçti*. "Tetiği çektiğimi bile hatırlamıyorum." Evet, ateş ettiğini hatırlıyordu. Tekrar ve tekrar.

Öldüğünden emin olmalıydım.

Avalon, "Wesley Vaughn'u suçlarla ilişkilendirecek pek çok kanıtınız var," dedi. Ses net. "Açıkçası, Wesley Vaughn'a

Beau. Onun sayesinde tehlikeli bir avcı sonunda durduruldu. Polislerin ve Federallerin Wesley'i düzinelerce kundaklamayla ilişkilendirebildiklerini biliyorum."

Evet, düzinelerce. Ve daha fazlası olmasından korkuyorlardı. Adam yıllardır yangın çıkarıyordu. Sonra da diğer itfaiyecilerle birlikte içeri girip çıkardığı yangınların çoğunu söndürüyordu. Adam hasta bir orospu çocuğuydu.

Arkadaşı Everett Thomas kadar hasta.

Wesley Vaughn. Adamın gerçek adı değil. Diş kayıtları ve parmak izlerinin Daniel Alexander'a ait olduğu ortaya çıktı. New Orleans'ta koruyucu aile sisteminden çıkmış ve görünüşe göre ortadan kaybolmuş bir çocuk. Ama gerçekten ortadan kaybolmamıştı. O ve Everett hayatlarına devam etmişler.

Daniel Alexander kendini Wesley Vaughn olarak yeniden keşfetmişti. Çok sevdiği alevlere yakın olabilmek için itfaiyeci olmuştu. Ve öldürme yöntemlerine devam etti.

İki sapkın katilin bu kadar gençken birbirlerini bulmuş olma ihtimalleri neydi? Federaller davalarından büyülenmiş gibiydi.

Birlikte büyümüşler, suçlarını birlikte mükemmelleştirmişlerdi. Birlikte canavara dönüştüler. Ve şimdi, ikisi birlikte cehennemdeydiler. Uygun. Ya da en azından Beau bunun uygun olduğunu düşünüyordu.

"Gençken Everett ve Wesley'i birlikte gördüğünü gerçekten hatırlamıyor musun?" Lynn Avalon'a sordu. Lynn'in sorusu Beau'nun dikkatini tekrar ona çevirdi.

Avalon başını salladı. "O yıl doğum günü partimi şehir kulübünde yapmıştım. Ama hiç kimse... hiç kimse boğulmadı."

"Çünkü onu öldüremeden araya girdin," diye hırladı Beau.

"Hatırlamıyorum." Başını ona doğru çevirdi. Bakışları keskindi. Hüzünlüydü. "Ve bu beni dehşete düşüren şeylerden biri. Hayatımıza devam ediyoruz ve dışarıda kurbanlar olduğunu fark etmiyoruz bile - her an kurbanlar. Gözümüzün önünde olabilirler *ama biz onları görmüyoruz.*" Başını salladı. "Onu görmedim." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Gözyaşını sildi. "O doğum gününü neredeyse hiç hatırlamıyorum."

"Onu bulduğumuzu düşünüyoruz." Cunningham'dan. "Ya da en azından kim olabileceğini bulduk. Cassidy Gorgas adında on altı yaşında bir kızın Avalon'un New Orleans'taki ev yangını sırasında evden kaçtığı bildirilmiş. Şehir kulübünde garson olarak çalışıyormuş. Federaller ailesiyle konuşacak. Görünüşe göre Slasher'ın ilk kurbanlarından biri olabilir."

Nasıl öldürmeyi sevdiğini anlamaya çalıştığı zamanlar.

Su çılgınlıklarını susturdu.

Beau, Avalon'un yanağındaki bir damla gözyaşını daha silip süpürdüğünü gördü. Ağrıyordu ama bu kez dikişlerden dolayı değil. Onun acı çekmesinden nefret ediyordu. "Tatlım..."

Başını ona doğru çevirdi. "Keşke Cassidy'yi hatırlayabilseydim. Ama o zamanı düşündüğümde tek hatırladığım ateş, korku ve sen." Eli yanağını okşamak için kalktı. "Hep sen. Beni sen kurtardın. Onu kimse kurtaramadı."

Başını çevirdi. Dudakları avucuna yapıştı. "Beni kurtardın, tatlım." Muhtemelen hayal bile edemeyeceği bir şekilde.

"Evet, öyle yaptı." Cunningham'dan bir mırıltı. "Kıçını kurtarmak için lanet olası Jaguar'ı duvara sürdü. Bu sırada neredeyse bana çarpıyordu."

Avalon Beau'nun avucuna bir öpücük daha kondurdu. "Temizdiniz, Dedektif Cunningham." Prim. "Royal ile kavga etmekle meşguldün."

"Onun kötü adam olabileceğini düşündüm. Ophelia ve Lane acil bir durum olduğunu söylediği için olay yerine koştum. O sırada onlara LeBlanc'a gelmeleri için mesaj atan kişinin Royal olduğunu bilmiyordum." Bir iç çekiş. "Oraya gittim ve onu manyak gibi arabanın ön camına vururken gördüm. *Yardım* etmeye çalıştım."

Polis yardım etmişti. Yani Beau artık takma adını kullanmıyordu. Ya da en azından şimdilik. Polisin kelepçe anahtarı ve silahı çok işe yaramıştı.

"Peki, gitmekte özgür müyüz?" Beau sordu. Ona karşı herhangi bir suçlama yoktu. Douglas bu konuda zaten netti. Savcı şu anda Wesley Vaughn'un bölgede çalıştığı tüm yangın davalarını incelemeye çalışıyordu. Savcı ve Federaller hem Everett hem de Wesley ile ilgili yalan ve sırlardan oluşan bir örümcek ağını çözmeye çalışıyorlardı.

İki seri katil. Çok uzun zamandır birlikteler.

"Özgürsün." Cunningham masanın kenarından kayd. "Düzgün ve dar kalmaya çalış, olur mu?"

"Söz vermiyorum." Özellikle de bela onu aramaya gelirse.

Beau ve Avalon istasyondan ayrıldılar. Merdivenlerden inerlerken bir limuzin yavaşladı ve kaldırıma yanaştı. Ah, onların arabası. Mükemmel zamanlama.

Royal araçtan çıktı. Ona kocaman bir sırıtış gönderdi. "Artık özgür bir adam olduğunu varsayıyorum?"

"Bunu biliyorsun."

Royal yan kapıyı açtı. Avalon içeri kayd. Beau girmede, henüz değil.

"Artık leydinizin peşinde kimse yok mu?" Royal sessizce sordu. "Yerde oldukça taze bir ceset olduğuna göre, sizin sayenizde mi?"

"O özgür."

"Harika. O zaman artık koruma görevi yok."

"Limuzini senin kullanmana bile gerek yok," diye mırıldandı Beau. "Kendimiz de sürebilirdik."

Royal elini onun omzuna vurdu. "Eski günlerin hatırına yaptım. Ve arkadaşımın iyi olduğundan emin olmak istedim." Bakışları Beau'nunkileri tuttu. "Sen iyi misin?"

Şu an için, evet. Ama az önce söylediklerinde ciddiydi. Avalon özgürdü. Artık geçmişin onu geride tutmasına ihtiyacı yoktu. *Bana ihtiyacı yok.* Artık gölgelerden izlemek yok. Artık gizli koruma görevi yok. Geri çekilme zamanı gelmişti. "Elbette." Beau, Royal'e geniş, sahte bir gülümseme attı. "Neden olmayayım ki?"

"Başka birine yalan söylemeyi dene. Yine de ona yalan söylemeni tavsiye etmem." Royal'in sesi daha da kısılmıştı. "Bence o da senin içini görecektir."

Avalon'a yalan söylemeyecekti. Ona gerçeği söylemek üzereydi. Ve bir seçenek. Ama önce, "Kai iyi mi?"

"Her zamanki gibi iyi. Bıçak kalbini yarım santimle ıskaladı. İkinci de bizim yürüyen, konuşan mucizelerimizsiniz. Biraz daha iyileştikten sonra size şimdiye kadar gördüğünüz en büyük partiyi vermeyi planlıyorum. Çünkü ben harika bir dostum."

Beau onu inceledi. "Öylesin."

"öyle."

"Sen de harika bir kardeşsin. olduğun için teşekkürler." "Kahretsin.

Sakın bana duygusal davranmaya kalkma. Eğer beni ağlatırsan seni asla ama asla affetmeyeceğim." Royal geri . "Bin şu lanet limuzine. Avalon'a onu sevdiğini söyle. Git mutlu sonunu yaşa."

Mutlu olacağından pek emin değildi. Kendisi için değil. Onun için mi? *Evet, onun için.* Dünyadaki her iyi şeyi hak ediyordu. Ve bu *iyilik* ondan uzaklaşması anlamına gelebilirdi.

Limuzine yavaşça bindi. Kapı çarparak kapandı. Avalon bekledi.

Onun karşısına oturdu. Ne söyleyeceğini bulmaya çalıştı. Nereden başlayacağını. Son iki hafta tam bir kasırga gibiydi. İlk başta hastanede kapana kısılmıştı. Tüplere ve monitörlere bağlıydı. Dikişler yakında çıkacaktı. Doktorundan temiz raporu alacaktı. Hayatı devam edebilirdi. Ama Avalon'la mı devam edecekti? Yoksa onsuz mu?

Wesley Vaughn'u vurduğunu açıkça hatırlıyordu. Bu kadar net olmayan neydi? Bazen Beau, Avalon'un şöyle dediğini hatırladığını düşünüyordu.

Seni seviyorum.

Ama belki de bu kısmı çok istediği için hayal etmişti. *Onu* çok istiyordu.

"Kötü adam sen değilsin." Boğuk sesi. "Sen her zaman benim kahramanım oldun."

O her zaman onun her şeyiydi. Yere baktı. "Artık tehlikede değilsin."

"Öyle görünmüyorum."

"Sen... suçlularla röportaj yaparken hâlâ dikkatli olmalısın." Sanki hayatının bu yönü onu heyecanlandıracakmış gibi. "Sana hâlâ koruma sağlayabilirim. Sahip olabilirsin-"

Ona dokundu. Sözlerini durdurdu. Öne doğru eğildi ve elini onun dizine koydu. "Yeni temel kurallara ihtiyacımız var."

Temel kurallar mı? Uzak bir anı çınladı. Onları daha önce de istemişti.

"Birinci kural. Artık senin için gölgede kalmak yok. Benim ürkütücü ama ateşli koruyucum olamazsın."

Ürkütücü. Harika. Yüzü buruştu.

"Bunun yerine, hayatımın içinde olacaksın. Yüzde yüz *içinde*. Benim ateşli ve tehlikeli erkek arkadaşım ya da belki bir gün ateşli ve tehlikeli kocam olacaksın."

Hareket edemiyordu.

"İleriye mi atlıyorum? Muhtemelen ileriye atlıyorum." Elini geri çekti. O el hemen kucağında yumruk oldu. "Beni sevdiğini söyledin, ben de seni seviyorum ama ileri gitmemeliyim. Hastaneden yeni çıktın. Barın *gitti*. Saçmalıyorum ve sana duymak istemeyeceğin şeyler söylüyorum."

Kadının söyleyeceği her şeyi duymak istiyordu. "Sana bunu yapmamı söylemiştim." Ona doğru uzandı. Parmaklarını açtı. Avucuna çizdiği yarım ay izlerini hafifçe okşadı. "Seni asla incitmek istemiyorum."

"Ben de senin incinmeni istemiyorum." Gözleri yaşlarla doldu ama Avalon onları kırıştırarak uzaklaştırdı. "Etrafında ateş vardı. Seni nasıl çıkaracağımı bilemedim."

Ona gülümsedi. "Tatlım, Jaguar'ı duvara sürdün." "Bunun işe yaramayacağını bilmiyordum. İlk seferinde olmadı. I iki kez vurmak zorunda kaldım."

"Beni dışarı çıkardın."

"Eğer ölseydin..." Bakışları ellerine kaydı. "Kaybolmuş olurdum."

Sensiz ben de böyle olacağım. "İyi bir hayatın olmalı, Avalon. Hayır, harika bir hayat. Benim gibi berbat bir adamın adımlarından kaçmadığı bir hayat."

Başını kaldırdı. "*Seni sevdiğimi* söylediğim kısmı kaçırdın mı?"

Arka dişleri sıkıldı.

Dudakları aralandı. "Bana inanmaktan korkuyorsun."

Öyleydi. Çünkü onu çok istiyordu. Eğer onun sevgisine sahip olduğunu düşündüyse ve onu kaybettiye...

"Oh, Beau." Onun yanındaki koltuğa atladı. Vücudu onunkine sürtündü. "Seni seviyorum. Her bir parçanı seviyorum."

Hayır, . Bazı kısımlar karanlık ve çarpıktı. Ama onlar üzerinde çalışacaktı. Daha önce denemişti ve yine deneyecekti.

"Her. Parçası." Her iki eli de parmakları adamın yanaklarına değecek şekilde kalktı. "Benim karanlık koruyucum. Benim belalı, bar sahibi erkek arkadaşım. Seni seviyorum. Geleceğimi düşündüğümde aklıma *sen geliyorsun*. İstediğim şey sensin. İhtiyacım olan şeysin. Benim için ateşin içinden geçtin."

"Benim için içinden geçtin."

Dudakları kıvrıldı. O muhteşem gamzeleri göz kırptı.

Gülümsemesini sevmiştı. *Onu seviyordu*.

"Temel kural iki." Avalon boğazını temizledi. "İstediğimiz şey için savaşıyoruz. Benim şey mi? Sen istiyorsun. *Sen* ne istiyorsun?"

"Ona bakıyorum."

Gamzeleri tekrar parladı. "O zaman başka hiçbir şeyin önemi yok. Diğer tüm kuralları unutacağız. Sen ve ben varız. Ve birlikte olacağız. Hiçbir şey bizi bozamayacak. Hiçbir şey. Biz ateşten daha güçlüyüz."

Onun ağzına ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. "Yavaş gideceğiz," diye söz verdi çünkü hâlâ çok fazla umut etmekten korkuyordu. "Eğer seni korkutursam, o zaman-"

Kahkahası onu durdurdu. "Beni korkutamazsın. Bunu aşmıştık, hatırladın mı? Beni korkutmayan tek şey sensin." Ama kahkahası kesildi. "Yardım istemedin."

Kaşları çatıldı.

"Yangın etrafınızı sardığında yardım için bağırmadınız. Başka biri olsa bağıırdı. Royal ve bana dışarı çıkmamızı söyledin. Yangında böyle yapılmaz."

Beau başını salladı. "Eğer yardım çağırıysaydım, yaralanmış olurdun." Onun dışarı çıkmasını ve alevlerden uzak durmasını istemişti.

"Beau, sensiz bir hayat acı verir. Biliyorum. Daha önce sensiz yaşadım. Boş ve üşümüştüm. Bir daha asla sensiz bir hayat istemiyorum. Seninle bir hayat istiyorum. *Seninle* vahşi, heyecanlı, tutkulu *bir* hayat."

"Ben varım." Bu kadar basit. Bunu anladı mı? Tanıştıkları andan itibaren ona aitti.

"Ve sen de bana sahipsin." Dudakları yaklaştı. Aralarında bir santim bile yoktu. "Kahramanım benim."

Başını iki yana salladı.

"*Benim* kahramanım." Kızın ağzı onunkine yapıştı.

Benim her şeyim. Kolları ona sarıldı. Eğer onu istiyorsa, eğer onu seçiyorsa... o zaman, hayır, asla, asla izin vermezdi.

Git.

Benim. Her şeyi.

Sonsöz

"BURASI INANILMAZ GÖRÜNÜYOR," DEDI ROYAL BEAU'YA, TAM DIŞARI ÇIKMADAN ÖNCE. hayranlık dolu bir ıslık. "Cidden. Bu mekânı orijinalinden bile daha seviyorum." Şampanya flütünü kaldırdı ve selam verdi. "Tebrikler kardeşim. Yeni LeBlanc's harika olmuş."

Gülümseyen Beau'nun bakışları kalabalığı taradı. Eski bina - geriye kalan çok az şey - yıkılmıştı. Başka bir yerde başka bir bar açabilirdi. Ama Beau yeniden inşa etmeye karar vermişti.

LeBlanc's geri dönmüştü. Ve nişanlısına bir övgü olarak, VIP'ler için mekanda bir arka oda bile vardı. Duvardan fırlayan bir Jaguar'ın yer alacağı şekilde tasarlanmış bir oda. Estetiği tam olarak tutturmak biraz zor oldu ama sonuçta yaratıcı bir inşaatçı onun için her şeyi halletti.

Jaguar'ın sadece ön tarafıydı. Arkasında bir duvar vardı. Zekice hileler Jaguar'ı ileri doğru hızla gidiyormuş gibi *gösteriyordu*. Avalon özel odayı gördüğünde, kızın kahkahası yüreğini ısıtmıştı.

Kalabalığın arasından geçerken onu gördü. Muhteşem kırmızı elbisesi kıvrımlarını sarıyordu. Büyük açılış için orada bulunan insanların hepsi en göz alıcı hallerindeydi. Takım elbiseli ve smokinli erkekler. Boyunlarından ve parmaklarından mücevherler damlayan gece elbiseleri ve kokteyl elbiseleri içindeki kadınlar.

Bu manzara Beau'nun bir zamanlar bildiği zorlu sokaklardan çok ama çok uzaktı. Onlardan bir ömür boyu uzakta.

Avalon, Ophelia ve Lane ile konuşmak için durakladı. Ophelia ona sıkıca sarıldı.

Ophelia ve Lane'in yeni özel dedektiflik ofisi için üst katta yer açtığımda bazı iyileştirmeler bile yaptım. Ona çok yardımcı olmuşlardı. Tüm o süslü yükseltmeleri hak etmişlerdi.

Avalon Ophelia'dan uzaklaştı. Başını çevirdi. Bakışları Beau'nunkilerle buluştu.

"Seni seviyor," dedi Royal.

Avalon gamzelerini Beau'ya doğru parlattı.

"Sakin bu işi berbat etme," diye uyardı Royal onu. "Onu çok uzun zamandır istiyorsun. Bu şansı tepecek bir şey yapma."

Sanki uyarılması gerekiyormuş gibi. "Beni istiyor." "Evet, anladım."

"O beni seviyor."

"Evet, onu da anladım, seni şanslı piç." Royal şampanyasını yudumladı. "Artık doğru yoldasın. Suçsuz bir hayat yaşıyorsun. Çitlerle çevrili bir rüyada yaşıyorsun."

Beau arkadaşına -kardeşine- bir bakış attı. "*İkimiz* de suçtan uzak bir hayat yaşıyoruz. Ders dışı aktivitelerimizi bıraktık, unuttun mu?" Özellikle de bu ders dışı aktiviteler bir cehenneme yol açan lanet olası sorunun bir parçası olduğu için.

Royal bu sefer şampanyasını yudumlamadı. Süzdü. Sonra da yakındaki bir masaya koydu. "Kesinlikle. Yaşıyorum ve seviyorum."

Avalon neredeyse konuşmalarını duyacak kadar yakındı. Neredeyse dokunacak kadar yakın.

"Personelin her şeyi kontrol altında tuttuğundan emin olmalıyım. Nişanınız ve yeniden açılışınız için tekrar tebrikler." Royal'in gözleri parladı. "İstediğin hayata sahip olmana sevindim."

Sonra gitmişti. Kalabalığın arasına daldı. Kai'nin sırtına bir tokat atıp elini sıkacak kadar durakladı.

Ve Avalon oradaydı. Beau'nun tam önünde. Onun için gülümsüyordu.

Muhteşem yeşil gözlerinde açıkça görülebilen bir aşkla ona bakıyordu.

Evet, istediği hayata sahipti. İstediği kadına sahipti. Avalon'u kollarına çekti.

Orospu çocuğu, aslında mutlu bir sonu vardı.

Buna ne dersin?

* * *

YALAN SÖYLEMEK Royal'e HER ZAMAN KOLAY GELMİŞTİ. İkinci doğası. Ama yine de kardeşine yalan söylemekten nefret ederdi.

Belki de bir süreliğine Savannah'dan uzaklaşmalıydı. Yıllar boyunca Beau'nun hayatına hep girip çıkmıştı. Düğünden sonra bir seyahate çıkacaktı. Beau ve Avalon'u biraz yalnız bırakacaktı.

Ve avlanmak için başka bir yere gideceğim.

Ders dışı aktiviteleri yüzünden mi? Hayır. Onları durdurmamıştı. Durdurulamayacak kadar önemliydiler.

Yavaşça karanlığa doğru süzüldü. LeBlanc'ın evinden kaçmış ve yeni bir avın peşine düşmüştü. O gece yalnız ve savunmasız olacağına inandığı bir avın. Şu anda hiçliğin ortasındaydı. Uzun zamandır terk edilmiş eski bir şaraphane. Avının aracı bekliyordu. Çoğu insanın iki kez bakmayacağı, soluk bir sedan.

Royal sedanın yanından yavaşça geçti. Gözleri ilerideki yıkık dökük binadaydı. O-

Thud.

Royal gerildi. Sesi duyunca başı geriye döndü.

Thud.

Sedana odaklandı.

Thud.

Bu onun kalbi miydi? Yoksa bu gümbürtü cidden sedanın bagajından mı geliyordu? Yavaşça, dikkatlice araca yaklaştı.

Thud.

Kahretsin. Bu bagajın içinden geldi. Aceleyle sürücü tarafına gitti. Cam yarıya kadar açıktı. Elini içeri soktu. Kapıyı açtı. Bagajı açacak küçük kolu buldu.

Bagaj yükselirken bile sedanın arkasına doğru koştu. El fenerini çıkardı ve içeriye tuttu.

Vay anasını.

Elleri bağlı bir kadın ona bakıyordu. Ağzında koli bandı vardı. Kaldırılmış elleri birbirine bağlanmıştı. Geniş, çaresiz gözleri onunkilere bakıyordu.

Dehşete düşmüş, güzel gözler. Dehşete düşmüş, güzel bir kadın.

Bir katilin arabasının bagajında sıkışıp kalmış güzel bir kadın.

Royal boştaki eliyle ağızındaki bandı dikkatlice çıkardı. Ama kadın irkildi. Ürperdi.

"Sen... beni öldürecek misin?" Alçak bir fısıltı.

Royal başını salladı. "Hayır." Onu bagajdan çıkardı. Kollarına aldı. Sonra hiç ama hiç beklemediği bir şey söyledi: "Seni kurtaracağım."

Royal'in BRUTAL ICE'daki hikayesini KAÇIRMAYIN.

Başka bir faili meçhul romantizm havasında mısınız? Royal'in hikayesi BRUTAL ICE'da geliyor. Karanlık, sıcak bir yolculuğa hazır olun...

Author's Note

Avalon ve Beau'nun hikayesini okuduğunuz için çok teŖekkr ederim! Umarım beğenmiŖsinizdir.

"Ice Breaker Cold Case Romance" kitaplarını yaratmayı seviyorum. Gerilim ve romantizmi harmanlamak mı? Yapmayı en sevdiğim Ŗey! Bu kitapları yazmak çok keyifliydi ve bana bu hikayeleri anlatma fırsatı verdikleri için okuyucularıma inanılmaz minnettarım.

Tekrar teŖekkrler. Ve daha fazla Buz Kırıcı gelecek!

Eğer zamanınız varsa, lütfen bir yorum bırakmayı dŖnn. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keŖfetmesine yardımcı oluyor ve yazarlar da bu yorumları kesinlikle takdir ediyor!

Yayınlarımdan ve [satıŖlarımdanlisteme](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber katılın.

Sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook](#)'ta bulabilirsiniz.

En iyisi,

[Cynthiacynthiaeden.c](#)

[om](#) Eden

More Books By Cynthia Eden

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzlar İçinde Donmuş](#) (Kitap 1)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (2. Kitap)
- [Buz Gibi Aziz](#) (3. Kitap)
- [Buzun Dokunduğu](#) (4. Kitap)
- [Buza Hapsolmuş](#) (Kitap 5)
- [Buzdan Dövülmüş](#) (6. Kitap)
- [Buz Altında Gömülü](#) (7. Kitap)
- [Buz Gibi Öpücük](#) (8. Kitap)
- [Buzda Kilitli](#) (9. Kitap)

Wilde Ways

- [Piper'ı Korumak](#) (Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (3. Kitap)
- [Kırdığın Kalp](#) (4. Kitap)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (. Kitap)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (6. Kitap)
- [Çizgiyi Aşmak](#) (7. Kitap)
- [Cole'a Güvenmek](#) (8. Kitap)
- [Peşimden Gel](#) (9. Kitap)
- [Yaparım De](#) (10. Kitap)
- [Roma Düşecek](#) (11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (12. Kitap)

- [Beni İstiyormuş Gibi Yap](#) (13. Kitap)
- [Cross My Heart](#) (14. Kitap)
- [Komşu Koruması](#) (15. Kitap)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (16. Kitap)
- [Beni Seven Hırsız](#) (17. Kitap)

Wilde Ways: Gone Rogue

- [Bir Prenses Nasıl Korunur](#) (1. Kitap)
- [Bir Kalp Kırığı Nasıl İyileşir](#) (. Kitap)
- [Bir Suç Patronu Nasıl Dolandırılır](#) (3. Kitap)

Gece Nöbeti Paranormal Romantizm

- [Beni Avla](#) (Kitap 1)
- [Adımı Öldür](#) (2. Kitap)
- [Şeytanınızla Yüzleşin](#) (3. Kitap)

Kiralık Bela

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (1. Kitap)
- [Odin'le Oynama](#) (2. Kitap)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (2. Kitap)

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (1. Kitap)
- [Yavaş Yanık](#) (Kitap 2)
- [Yakıp Yıkma](#) (3. Kitap)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (1. Kitap)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (2. Kitap)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap)

- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap)
- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (1. Kitap)
- [Sinsice Dolaşmak](#) (2. Kitap)
- [Ölümsüz ya da Canlı](#) (3. Kitap)
- [Kırık Melek](#) (Kitap 4)
- [Taşın Kalbi](#) (5. Kitap)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (6. Kitap)
- [Kötü ve Vahşi](#) (7. Kitap)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (. Kitap)
- [Acı Kan](#) (3. Kitap)

Maden Serisi

- [Almak Benimdir](#) (Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 2)
- [Tutmak İçin Benim](#) (. Kitap)
- [Mine To Crave](#) (Kitap 4)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
- [Benim Korumam Altında](#) (6. Kitap)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın Var](#) (. Kitap)
- [Beware Of Me](#) (Kitap 4)

Araf Serisi

- [İçimizdeki Kurt](#) (. Kitap)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (. Kitap)
- [Canavarı Büyülemek](#) (3. Kitap)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (4. Kitap)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış](#) (1. Kitap)
- [Karanlıkta Bağlı](#) (2. Kitap)
- [Günahla Bağlanmış](#) (3. Kitap)
- [Gecenin Bağladıkları](#) (4. Kitap)
- [Ölümlle Bağlanmış](#) (5. Kitap)

Tek Başına Romantik Gerilim

- [Noel'i Beklerken](#)
- Merhametsiz [Canavar](#) .
- [Bu Noel Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurt Adam](#)
- [Asla Ağlama Kurt Adam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Donatın](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#) .
- [Sıcak Bir Tatil](#) .
- [Bütün Gün Öldür](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Bir Casusla Noel](#) .
- [Femme Fatale](#)
- [Ölene Kadar](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampirin Noel Şarkısı](#)

About the Author

Cynthia Eden aşk kitaplarını, çikolatayı ve yarı çılgın maceralara atılmayı seviyor. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader* en çok satanlar listelerinde yer almaktadır. Romantik gerilim, paranormal romantizm ve eğlenceli ağdaş romanlar yazıyor. alışmaları hakkında daha fazla bilgiyi www.cynthiaeden.com adresinde bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplarından ve kitap fırsatlarından haberdar olmak istiyorsanız, haber bülteni grubuna katıldığınızdan emin olun: [.cynthiaeden.com/newsletter](http://cynthiaeden.com/newsletter)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

